

ДАШИЪЛ ХАМЕТ СТЪКЛЕНИЯТ КЛЮЧ

Превод от английски: Борис Миндов, 1983

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА
ТРУПЪТ НА КИТАЙСКАТА УЛИЦА

1

Зелените зарове се търкулнаха по зелената маса, удариха се едновременно в ръба ѝ и отскочиха обратно. Единият се спря внезапно, показвайки отгоре шест бели точки на два еднакви реда. Другият се претърколи до средата на масата и се закова само с една-единствена точка отгоре.

Нед Бомонт изсумтя тихо: „Пфу!“ — и печелещите прибраха парите от масата.

Хари Слос взе заровете и ги потрака в бледата си широка, космата ръка. „Залагам двайсет и пет долара“. Той хвърли на масата банкнота от двайсет долара и друга от пет.

Нед Бомонт се отдръпна и рече:

— Поемете го, играчи, аз трябва да се презареждам. Той прекоси билиардната зала по посока на вратата.

Там се сблъска с Уолтър Айвънс, който тъкмо влизаше. Каза: „Здравей, Уолт“ — и искаше да продължи, но Айвънс го улови за лакътя и го обърна с лице към себе си.

— Г-г-говори ли с П-п-пол?

Когато Айвънс произнесе „П-п-пол“, от устните му изхвъркнаха леки пръски.

— Тъкмо отивам при него. — Порцеланово сините очи на заобленото, възбяло лице на Айвънс светнаха, но Нед Бомонт добави с присвити очи: — Не се надявай на много. Ако можеш, почакай малко...

Брадичката на Айвънс помръдна.

— Н-н-но тя ще р-р-ражда идущия месец.

В тъмните очи на Нед Бомонт проблесна учудване. Той измъкна лакътя си от ръката на по-ниския и се отдръпна. Тъглчето на устата му трепна под тъмните мустачки.

— Времената са лоши, Уолт, и... хм... ще си спестиш известно разочарование, ако не разчиташ на много до ноември. — Очите му станаха пак присвити и зорки.

— Н-н-но ако ти му к-кажеш...

— Ще му поставя въпроса ребром. Нали знаеш, той би направил всичко възможно, но точно сега е в затруднение. — Нед повдигна рамене и лицето му помрачня, само очите му святкаха зорко.

Айвънс облиза устни и замига бързо. Пое дълбоко дъх и потупа Нед Бомонт по гърдите с двете си ръце.

— В-в-върви в-веднага — каза той с настойчив, умолителен глас.
— Аз ще те ч-чакам т-тук.

Нед Бомонт се изкачваше по стълбата, палейки тънка пура със зелени шарки. На площадката на втория етаж, където беше окачен портретът на губернатора, свърна към лицевата страна на сградата и почука на широката дъбова врата, която преграждаше дъното на коридора.

Когато чу гласа на Пол Медвиг: „Свободно“, отвори вратата и влезе.

Пол Медвиг беше сам в стаята. Стоеше до прозореца с ръце в джобовете на панталоните си и с гръб към вратата, загледан през пердето надолу към тъмната Китайска улица.

Той се извърна бавно и каза:

— Аха, ето те и теб.

Пол Медвиг беше човек на четиридесет и пет години, висок колкото Нед Бомонт, но с четиридесет фунта по-тежък и стегнат. Гладко вчесаната му светла коса имаше път по средата. Руменото му, красиво лице беше със сурови черти. Единственото, което спасяваше дрехите му от безвкусица, бе качеството им и начинът, по който ги носеше.

Нед Бомонт затвори вратата и каза:

— Дай ми малко пари в заем.

От вътрешния джоб на самото си Медвиг извади голямо кафяво портмоне.

— Колко ти трябват?

— Двеста.

Медвиг му подаде една стодоларова банкнота и пет по двайсет, след което запита:

— За игра на зарове ли?

— Да. — Нед Бомонт прибра парите в джоба си. — Благодаря.

— Май отдавна не си печелил? — подхвърли Медвиг, като пхна ръце отново в джобовете на панталоните си.

— Е, не чак толкова отдавна... от месец — месец и половина.

Медвиг се усмихна.

— Много време.

— За мен не е много. — В гласа на Нед Бомонт имаше лека нотка на раздразнение.

Медвиг подрънка монети в джоба си.

— Голяма ли е играта тази вечер?

Той седна на ъгъла на масата и погледна лъскавите си кафяви обувки.

Нед Бомонт изгледа русокосия с любопитство, поклати глава и отвърна:

— Дребна работа.

Отиде до прозореца. Над зданията от другата страна на улицата небето беше черно и прихлупено. Той мина зад гърба на Медвиг, приближи се до телефона и набра някакъв номер.

— Ало, Бърни. Тук е Нед. Колко се котира Пеги О'Тул?... Само толкова ли?... Добре, заложи от мое име на петстотин за всяко състезание... Разбира се... Обзалагам се, че ще вали, в такъв случай тя ще бие Огнения... Добре, тогава дай повече... Дочуване. — Той сложи слушалката на вилката и се обърна отново към Медвиг.

— Защо не изчакаш известно време, щом не ти върви? — запита Медвиг.

Нед Бомонт се намръщи.

— Така е по-лошо, само се протака работата. Вместо да се разпилявам, би трябвало да заложа на едно състезание. Загубя ли този път, край.

Медвиг се засмя и като вдигна глава, каза:

— Стига да издържиш.

Нед Бомонт смъкна надолу ъгълчетата на устата си, краищата на мустачките му ги последваха.

— Аз мога да издържа на всичко, на което трябва да се издържи — отвърна той, крачейки към вратата.

Ръката му беше вече на бравата, когато Медвиг изрече сериозно:

— Не се съмнявам, че можеш, Нед.

Нед Бомонт се обърна и попита раздразнено:

— Какво мога?

Медвиг отмести погледа си към прозореца.

— Можеш да издържиш на всичко — каза той.

Нед Бомонт се взря изпитателно в извърнатото лице на Медвиг. Русокосият се размърда неловко и пак запремята монети в джобовете си. Нед Бомонт го изглежда озадачено и попита с крайно учуден тон:

— Кой? Аз ли?

Медвиг се изчерви, повдигна се от масата и направи крачка към Нед Бомонт.

— Върви по дяволите — каза той.

Нед Бомонт се засмя.

Медвиг се ухили стеснително и обърса лицето си с кърпичка със зелена обшивка.

— Защо не идваш вкъщи? — попита той. — Мама казваше снощи, че не те е виждала от един месец.

— Някоя вечер през седмицата може да намина.

— Непременно Нали знаеш колко те обича мама. Ела на вечеря. — Медвиг прибра кърпичката си.

Нед Бомонт тръгна пак към вратата, но този път бавно, като следеше русокосия с крайчетата на очите си. И пак с ръка върху бравата запита:

— Затова ли искаше да ме видиш?

Медвиг се намръщи.

— Да, тоест... — Той се прокашля. — Ъ-ъ-ъ... а-а... има и нещо друго. — Изведнъж стеснителността му изчезна; явно придоби спокойствие и самообладание. — Ти разбираш тия работи по-добре от мен. В четвъртък е рожденият ден на мис Хенри. Какво трябва да й подаря според теб?

Нед Бомонт дръпна ръката си от бравата. Когато застана отново пред Медвиг, очите му загубиха смутеното си изражение. Той изпусна дим от пурата си и попита:

— Устройват нещо по случай рождения ден ли?

— Да.

— Ти поканен ли си?

Медвиг поклати глава.

— Но утре отивам там на вечеря.

Нед Бомонт погледна най-напред пурата си, после — отново лицето на Медвиг и запита:

— Искаш да подкрепиш сенатора ли, Пол?

— Мисля, че ще го подкрепим.

Когато Нед Бомонт зададе следващия си въпрос, неговата усмивка беше кротка като гласа му.

— Защо?

Медвиг се усмихна.

— Защото с наша подкрепа той ще победи Роун в изборите и после с негова помощ ще можем да диктуваме списъка на кандидатите, все едно, че никой не се състезава с нас.

Нед Бомонт пъхна пурата в устата си и попита все тъй кротко:

— Без теб... — той наблегна на местоимението — ... без твоята подкрепа ще може ли този път сенаторът да надвие?

Медвиг беше спокойно уверен:

— Няма никакви изгледи.

След кратка пауза Нед Бомонт попита:

— А той знае ли това?

— Би трябвало да го знае по-добре от всеки друг. Пък и дори да не го знае... Но какво ти става, дявол да го вземе?

Нед Бомонт се усмихна иронично.

— Ако не знаеше — подхвърли той, — щеше ли да отидеш там на вечеря утре?

Медвиг повтори въпроса си намръщено:

— Какво ти става, дявол да го вземе?

Нед Бомонт извади пурата от устата си. Зъбите му бяха разръфали крайчеца ѝ.

— Нищо ми няма — отговори той. Изведнъж придаде на лицето си замислено изражение. — Не смяташ ли, че и другите кандидати ще имат нужда от неговата подкрепа?

— Подкрепата никога не е излишна — отвърна Медвиг небрежно, — но и без неговата помощ ще успеем да задържим фронта.

— Обеща ли му нещо?

Медвиг сви устни.

— Всичко е вече уредено.

Нед Бомонт наведе глава и погледна изпод вежди русокосия. Лицето му бе преbledняло.

— Зарежи го, Пол — произнесе той с приглушен, дрезгав глас. — Остави го да се удави.

Медвиг сложи пестници на хълбоците си и възкликна тихо, сякаш не вярваше на ушите си:

— Какви ги дрънкаш!

Нед Бомонт заобиколи Медвиг и с треперещи тънки пръсти смачка горящия край на пурата си в кования меден пепелник на масата.

Медвиг гледаше вторачено гърба на по-младия, докато той се изправи и се обърна. Тогава русокосият му се усмихна едновременно с нежност и раздразнение.

— Какво ти става, Нед? — възнегодува той. — Ту си нормален, ту без никаква причина те прихващат дяволите. Да пукна, ако мога да те разбера!

Нед Бомонт направи гримаса на отвращение.

— Добре, да оставим това — каза той, но веднага нападна отново със скептичен въпрос: — Мислиш ли, че ще играе по свирката ти, след като го преизберат?

Медвиг не се безпокоеше.

— Ще се справя с него.

— Може би, но не забравяй, че той никога в живота си не е губил.

Медвиг кимна в знак на пълно съгласие.

— Разбира се, и това е, струва ми се, една от най-основателните причини да го подкрепим.

— Не, не е така, Пол — възрази Нед Бомонт разпалено. — Тъкмо обратното. Размисли, докато те заболи главата. Ти май здравата си налупал въдиците на тази зашеметяваща блондинка, дъщеря му?

— Аз ще се женя за мис Хенри — заяви Медвиг.

Нед Бомонт изду устата си, сякаш да свирне, но не изсвири.

— Това част от сделката ли е? — запита той с присвити очи.

Медвиг се ухили хлапашки.

— Никой още не знае за тази работа — отговори ток — освен ти и аз.

По мършавите бузи на Нед Бомонт избиха червеникави петна. Той се усмихна колкото се може по-мило и рече:

— Можеш да разчиташ на мен, няма да ходя да го раздрънкавам, но ще ти дам един съвет. Ако наистина е такова желанието ти, накарай ги да го напишат черно на бяло, да го заверят при нотариус и да внесат парична гаранция или, още по-добре, настоявай венчавката да стане преди деня на изборите. Тогава поне ще бъдеш сигурен, че ще получиш своя фунт месо^[1], или... колко тежи тя?

Медвиг пристъпяше от крак на крак. Избягвайки погледа на Бомонт, той каза:

— Не разбирам защо непрекъснато говориш за сенатора така, като че е гангстер. Той е джентълмен и...

— Безспорно. Ще прочетеш това в „Пост“: един от малцината аристократи, останали на американската политическа сцена. А и дъщеря му е аристократка. Затова те предупреждавам: приший си ризата на гърба, когато, отидеш там, иначе може да си излезеш без риза, защото за тях ти си по-низше същество, за което правилата не важат.

Медвиг въздъхна и заговори:

— Ех, Нед, не бъди толкова...

Ала Нед Бомонт си бе спомнил нещо. Очите му святкаха от злоба.

— И да не забравяме — каза той, — че младият Тейлър Хенри е също аристократ, поради което вероятно си забранил на Опал да има вземане-даване с него. А какво ще се случи, когато се ожениш за сестра му и той стане вуйчо или нещо подобно на дъщеря ти? Ще му даде ли това право да има пак вземане-даване с нея?

Медвиг се прозина.

— Ти не ме разбра правилно, Нед — каза той. — Аз не те питах за всичките тия неща. Попитах те само какъв подарък да направя за мис Хенри.

Лицето на Нед Бомонт загуби своята живост, стана малко навъсено.

— Докъде си стигнал с нея? — любопитства той с глас, който не издаваше какво точно мисли.

— Доникъде. Ходил съм у тях може би пет-шест пъти, да говоря със сенатора. Понякога я виждам, понякога не я виждам, но и в единия, и в другия случай има хора, казвам „здравейте“ или нещо подобно и толкова. Знаеш ли, не съм имал още възможност да ѝ говоря.

За миг в очите на Нед Бомонт проблесна весела искрица. Той приглади единия край на мустачките си с нокътя на палеца си и попита:

— За пръв път ли ще вечеряш утре у тях?

— Да, макар че се надявам да не бъде последен.

— А нямаш покана за рождения ден?

— Не. — Медвиг се поколеба. — Още не.

— Тогава отговорът ми няма да ти хареса.

Медвиг попита безстрастно:

— А какъв е той?

— Не й подарявай нищо.

— Ух, Нед, какъв си!

Нед Бомонт повдигна рамене.

— Прави каквото искаш. Нали ме питаше.

— Но защо?

— Подаръци не се правят, ако не си уверен, че ще ги приемат с удоволствие.

— Но всеки обича да...

— Може би, но тук има нещо по-дълбоко. Когато подариш някому нещо, все едно казваш гласно: зная, че ще ви бъде приятно.

— Разбрах те — каза Медвиг. Той потърка брадата си с пръстите на дясната си ръка. Намръщи се и добави: — Мисля, че си прав. — Лицето му се проясни. — Но в никой случай не искам да пропускам тази възможност.

Нед Бомонт вметна бързо:

— Е, тогава нека бъде цветя или нещо от тоя род.

— Цветя ли? О, боже мой! Аз пък исках...

— Разбирам, искаше да й подариш открит спортен автомобил или два метра перли. По-късно ще имаш такава възможност. Започни с малко и постепенно увеличавай.

Медвиг направи кисела физиономия.

— Мисля, че си прав, Нед. Ти разбираш по-добре от мен тия неща. Нека бъде цветя.

— Но не прекалено много. — След това Нед веднага добави: — Уолт Айвънс разправя наляво и надясно, че трябва да изкараш брат му от затвора.

Медвиг подръпна надолу пеша на жилетката си.

— Нека му кажат, че Тим ще остане зад решетките до края на изборите.

— Нима ще допуснеш да бъде съден?

— Да — отговори Медвиг и добави раздражено: — Много добре знаеш, че нищо не мога да направя, Нед. Сега, когато всички се готвим

за преизбирането на кандидатите ни и женските клубове са настървени, ще бъде рисковано да потулваме случая с Тим.

Нед Бомонт се усмихна криво на русокосия и каза провлечено:

— Женските клубове не ни плашеха чак толкова, когато не спадахме към аристокрацията.

— Но сега ни плашат. — Очите на Медвиг станаха непроницаеми.

— Жената на Тим ще ражда идущия месец — подхвърли Нед Бомонт.

Медвиг изпухтя нетърпеливо.

— Не ми стигат другите главоболия, та... — оплака се той. — Защо не мислят за тия неща, преди да загазят? Няма мозъци, нито един няма.

— Но имат гласове.

— Там е бедата — изръмжа Медвиг. За миг той се вторачи навъсено в пода, после вдигна глава. — Ще се погрижим за него, щом се преброят гласовете, но дотогава нищо не можем да направим.

— Това няма да се хареса на момчетата — каза Нед Бомонт, като погледна изкосо русокосия. — Със или без мозъци, те са свикнали да се грижат за тях.

Медвиг издаде брадата си малко напред. Очите му, кръгли и тъмносини, бяха впити в очите на Нед Бомонт.

— Е, и какво? — попита той тихо.

Нед Бомонт се усмихна, гласът му прозвуча сухо:

— Знаеш колко малко е нужно, за да почнат да разправят, че едно време, преди да се сдушиш със сенатора, било друго.

— Е, и?

Нед Бомонт продължи невъзмутимо със същия глас и същата усмивка:

— Знаеш, че не е нужно много, за да вземат да разправят, че Шед О'Рори престава да се грижи за момчетата си.

Медвиг, който слушаше с напрегнато внимание, произнесе много бавно и тихо:

— Зная, че няма да допуснеш да говорят така, Нед, и разчитам, че ще направиш всичко възможно да спреш всички приказки от тоя род, които чуеш.

Известно време стояха безмълвно и се гледаха в очите, без да променят изражението на лицата си. Нед Бомонт прекъсна мълчанието, като каза:

— Можем да помогнем донякъде, ако се погрижим за жената и детето на Тим.

— Правилно. — Медвиг отпусна брадичката си и погледът му се проясни. — Моля те, имай грижа за това. Дай им всичко, от което се нуждаят.

3

Уолтър Айвънс чакаше Нед Бомонт в подножието на стълбата; очите му блестяха от надежда.

— К-какво к-аза?

— Каквото ти казах и аз: че няма да стане. След изборите ще направят всичко необходимо, за да измъкнат Тим, но дотогава не ще си помръднат пръста.

Уолтър Айвънс наведе глава и от гърдите му се изтръгна тих ръмжащ звук.

Нед Бомонт сложи ръка върху рамото на по-ниския и рече:

— Лошо е и Пол най-добре знае това, но самичък нищо не може да направи. Иска да ѝ кажеш да не плаща никакви сметки. Изпращайте ги на него — наем, бакалин, доктор и болница.

Уолтър Айвънс вдигна рязко глава и улови десницата на Нед Бомонт с двете си ръце.

— Ей б-богу, много мило от негова страна! — Порцелановите очи бяха влажни. — Н-н-но ми се ще да измъкне Тим.

Нед Бомонт отговори:

— Е, не е изключено да се яви някаква възможност. — Като освободи ръката си, каза: — Ще се видим пак — и заобикаляйки Айвънс, тръгна към вратата на билиардната.

Билиардната беше пуста.

Взе шапката и палтото си и излезе на предния вход. Дълги дъждовни струи с цвят на стрида падаха полегато на Китайска улица. Той се усмихна и зашепна:

— Падайте, милички, вие ми носите три хиляди двеста и петдесет долара.

Върна се и повика такси.

Нед Бомонт отдръпна ръцете си от мъртвеца и се изправи. Главата на умрелия се бе смъкнала от бордюра и извила малко наляво, така че лампата на уличния ъгъл осветяваше цялото му лице. Лицето беше младо, а изражението на гняв се подсилваше от тъмната резка, която пресичаше диагонално челото от края на къдравата светла коса до едната вежда.

Нед Бомонт вдигна глава и огледа Китайска улица. От едната страна, докдето стигаха очите му, не се виждаше жива душа. От другата страна, през две пресечки, пред клуба „Дървена къщурка“, двама души слизаха от автомобил. Те оставиха колата пред клуба с предница към Нед Бомонт и влязоха вътре.

След като се вира в автомобила няколко секунди, Нед Бомонт внезапно изви глава, за да огледа отново улицата от другата страна, а после с бързина, която превърна двете движения в едно-единствено, се засили и скочи на тротоара под сянката на най-близкото дърво. Дишаше през уста и макар че по ръцете му под светлината блестяха капчици пот, потръпна и вдигна яката на палтото си.

Постоя може би половин минута в сянката на дървото, улови се с ръка за него. После се изправи рязко и закрачи към клуба „Дървена къщурка“. Вървеше все пот бързо, наведен напред, и вече почти тичаше, когато забеляза един човек, който се зададе от другата страна на улицата. Веднага забави крачка и тръгна изправен. Преди да успее да се изравни с Нед Бомонт, човекът влезе в някаква къща.

Когато Нед Бомонт стигна до клуба, бе престанал да диша през уста. Но устните му бяха още малко бледи. Погледна празния автомобил, без да се спира, изкачи стъпалата на клуба между двата фенера и се озова вътре.

Хари Слос и един друг човек тъкмо пресичаха фоайето, идвайки от към гардеробната. Те се спряха и казаха едновременно: „Здравей, Нед“. Слос добави:

— Чувам, че днес си спечелил от Пеги О’Тул.

— Да.

— Много ли?

— Три хиляди и двеста.

Слос прокара език по долната си устна.

— Чудесно. Значи си навиг да поиграем тази вечер.

— По-късно може би. Тук ли е Пол?

— Не знам. Ние току-що влизаме. Не се бави много; обещах на жената да се прибера рано.

— Добре — отговори Нед Бомонт и влезе в гардеробната. — Тук ли е Пол? — запита той гардеробиера.

— Да, дойде преди десетина минути.

Нед Бомонт погледна ръчния си часовник. Беше десет и половина. Качи се в първата стая на втория етаж, Когато влезе, Медвиг във вечерно облекло седеше до масата с протегната към телефона ръка.

Медвиг отдръпна ръката си и попита:

— Как си, Нед? — Едрото му красиво лице беше румено и спокойно.

Затваряйки вратата подире си, Нед отговори:

— И по-зле съм бивал. — Седна на един стол недалеч от Медвиг. — Как мина вечерята у Хенри?

Кожата в ъгълчетата на очите на Медвиг се сбръчка.

— И по-зле е бивало — каза той.

Нед Бомонт подрязваше края на една светла пура с точици. Ръцете му трепереха, ала гласът му беше твърд, когато запита:

— Присъства ли Тейлър? — И погледна Медвиг, без да вдига глава.

— На вечерята го нямаше. Защо?

Нед Бомонт изпъна кръстосаните си крака, облегна се на стола си, описа небрежно дъга с ръката, която държеше пурата, и каза:

— Умрял е в една канавка на улицата.

— Така ли? — каза Медвиг невъзмутимо.

Нед Бомонт се наклони напред. Мускулите на мършавото му лице се изопнаха. Обвивката на пурата се скъса между пръстите му с тих пукащ звук. Той попита раздражено:

— Разбра ли какво казах?

Медвиг кимна бавно.

— Е?

— Какво „е“?

— Той е убит.

— Добре, де — каза Медвиг. — Да не искаш заради това да получи истеричен припадък?

Нед Бомонт се изправи на стола си и запита:

— Да се обадя ли в полицията?

Медвиг леко повдигна вежди:

— А тя не знае ли?

Нед Бомонт гледаше втренчено русокося.

— Когато го видях, наоколо нямаше никой — обясни той. — Искан да поговоря с теб, преди да предприема нещо. Трябва ли да кажа, че съм го намерил?

Веждите на Медвиг се отпуснаха.

— Защо не? — попита той равнодушно.

Нед Бомонт стана, направи две крачки към телефона, спря се и се обърна отново към русокося. Произнесе бавно и натъртено:

— Шапката му не беше там.

— Сега тя няма да му трябва. — След това Медвиг се навъси и добави: — Ти си кръгъл глупак, Нед.

— Да, единият от нас е глупак — каза Нед Бомонт и се приближи до телефона.

ТЕЙЛЪР ХЕНРИ УБИТ

ТРУПЪТ НА СИНА НА СЕНАТОРА НАМЕРЕН НА КИТАЙСКА УЛИЦА

Снощи малко след 10 часа на Китайска улица, близо до ъгъла с авеню „Памела“, е бил намерен мъртъв Тейлър Хенри, 26-годишен, син на сенатора Ралф Банкрофт Хенри. Смята се, че той е станал жертва на нападение с цел да бъде обран.

Следователят Уилям Дж. Хупс заяви, че смъртта на младия Хенри се дължи на счупване на черепа и мозъчно сътресение, причинено от удряне на тила о ръба на бордюра, след като е бил повален от удар в челото, нанесен с топуз или друг тъп предмет.

Изглежда, че трупът е бил открит най-напред от Нед Бомонт, живущ на авеню „Рендъл“ 914, който отишъл в клуб „Дървена къщурка“, през две пресечки, за да телефонира на полицията; но преди да успее да се свърже с полицейското управление, полицаят Майкъл Смит намерил трупа и съобщил за това.

Полицейският началник Фредерик М. Рейни незабавно е наредил да се задържат всички подозрителни лица в града. Той заяви, че ще направи всичко възможно да залови веднага убиеца или убийците.

Членове на семейството на Тейлър Хенри твърдят, че той излязъл от дома си на Чарлз Стрийт към девет часа и половина, за да...

Нед Бомонт остави вестника настрана, изгълта останалото в чашата си кафе, сложи чашата и чинийката на масичката до леглото си и се облегна на възглавниците. Лицето му беше уморено и бледо. Той

придърпа завивките до шията си, склучи ръце зад главата си и се загледа недоволно в офорта, окачен между прозорците на спалнята му.

Половин час лежа така, само клепачите му се движеха. После взе вестника и прегледа наново съобщението. Докато го четеше, недоволството се разля от очите по цялото му лице. Сложи пак вестника настрана, измъкна се от леглото бавно, уморено, загърна мършавото си тяло, облечено в бяла пижама, в кимоно с малки фигурки в кафяво и черно, пъкна краката си в кафяви чехли и като покашляше слабо, влезе във всекидневната.

Тя беше голяма стая в старомоден стил, с висок таван и широки прозорци, с огромно огледало над камината и изобилие от червен плюш по мебелите. Взе пура от една кутия на масата и седна на широко червено кресло. Нозете му почиваха в ромбоидното петно на пода, образувано от късното утринно слънце, а пушекът, който изпущаше, внезапно придобиваше плътност, щом навлезеше в слънчевата светлина. Сега Нед Бомонт беше намръщен, а когато пурата не беше в устата му, гризеше нокътя си.

На вратата се почука. Той се изправи и погледна зорко, целият нащрек.

— Влез.

Влезе келнер в бяло сако.

С разочарован тон Нед Бомонт каза: „А, добре“ — и пак се отпусна в червеното плюшено кресло.

Келнерът мина в спалнята, излезе оттам с поднос с чинии и си отиде. Нед Бомонт хвърли угарката от пурата си в камината и влезе в банята. Когато се обръсна, изкъпа се и се облече, лицето му бе загубило своята бледост, а стойката му — почти изцяло предишната отпадналост.

Наближаваше пладне, когато Нед Бомонт излезе от апартамента си и през осем пресечки стигна до един светлосив жилищен блок на Линк Стрийт. Натисна звънеца във вестибюла, щом ключалката на вратата изщрака, влезе в сградата и се изкачи с малък автоматичен асансьор на шестия етаж.

Натисна копчето на звънеца, монтирано в рамката на една врата, отбелязана с Номер 611. Вратата му отвори незабавно дребничка девойка, която сигурно само преди няколко месеца беше навършила деветнайсет години. Очите ѝ бяха тъмни и гневни, лицето ѝ — бледо и сърдито. „О, здравей“ — каза тя и с плаха усмивка и смътно омиротворително движение на ръката се извини за гнева си. Гласът ѝ звучеше с метална пронизителност. Носеше кафяво кожено палто, но без шапка. Късо подстриганата ѝ, почти черна коса, гладка и лъскава като емайл, увенчаваше кръглото ѝ лице. Обещите ѝ бяха от червен халцедон в златна обковка. Тя отстъпи назад, като едновременно придърпа вратата.

Нед Бомонт прекрачи прага и запитва:

— Бърни стана ли вече?

Лицето ѝ отново пламна от гняв. Тя извика пискливо:

— Мръсен негодник!

Нед Бомонт затвори вратата подире си, без да се обръща.

Девойката се приближи до него, сграбчи ръцете му над лактите и се опита да го разтърси.

— Знаеш ли какво направих заради тоя нехранимайко? — кресна тя. — Напуснах най-хубавата къща, която може да притежава едно момиче, и майка, и баща, които ме смятаха за светица. Казвах ми, че бил негодник. Всички ми повтаряха това и излязоха прави, само аз, глупачката, не вярвах. Е, сега мога да ти кажа, че вече вярвам, ах, тоя... — Останалото беше писклива ругатня.

Нед Бомонт слушаше мрачно, без да помръдне. Очите му вече не бяха добродушни. Когато, задъхана, тя спря за миг, той попита:

— Какво е направил?

— Какво е направил ли? Избяга от мен, ах, тоя... — Останалата част от изречението беше нецензурна.

Нед Бомонт се сепна. Усмивката, която разтегли устните му, беше унила.

— Не е ли оставил нещо за мен? — попита той.

Девојката скръцна със зъби и приближи лицето си до неговото. Очите ѝ се разшириха.

— Дължи ли ти нещо?

— Аз спечелих... — Той се изкашля. — Мисля, че спечелих три хиляди двеста и петдесет долара от четвъртото състезание вчера.

Тя пусна ръцете му и се изсмя презрително.

— Опитай се да ги вземеш сега. Гледай. — Протегна ръце. На малкия пръст на лявата ѝ ръка имаше пръстен от червен халцедон. — Това е последното смрадливо украшение, което ми е оставил, а нямаше и да ми го остави, ако не го носех.

Нед Бомонт запита със странно равнодушен глас:

— Кога стана това?

— Снощи, макар че го установих едва тази сутрин; но не мисли, че няма да накарам господин Негодника да съжалява, че се е запознал с мен. — Тя пхна ръка в пазвата си и я измъкна свита на юмрук. Приблужи юмрука до лицето на Нед Бомонт и го разтвори. На дланта ѝ лежах три смачкани листчета. Когато той посегна към тях, тя стисна отново ръката си, отдръпна я и отстъпи назад.

Той помръдна нетърпеливо ъгълчетата на устата си и отпусна ръка.

— Чете ли тази сутрин във вестника за Тейлър Хенри? — запита тя възбудено.

Отговорът на Нед Бомонт — „да“ — беше много спокоен, но гърдите му се повдигаха и отпусаха от ускореното дишане.

— Знаеш ли какво е това? — Тя протегна отново разтворената си ръка с трите смачкани листчета.

Нед Бомонт поклати глава. Очите му се присвиха, засвяткаха.

— Това са дълговете на Тейлър Хенри — заяви тя тържествуващо, — разписки за хиляда и двеста долара.

Нед Бомонт понечи да каже нещо, но се сдържа, а когато заговори, гласът му беше вял:

— Сега, когато е мъртъв, не струват пукнат грош.

Тя ги пъкна отново в деколтето си, приближи се до Нед Бомонт и каза:

— Слушай, те никога не са стрували пукнат грош, затова е мъртъв.

— Предположение ли е това?

— Наречи го както искаш, дявол да го вземе — отговори му тя. — Но виж какво ще ти кажа: Бърни се обади по телефона на Тейлър миналия петък и му даде само три дни срок да се издължи.

Нед Бомонт приглади единия край на мустачките си с нокътя на палеца си.

— И това те вбесява? — попита той предпазливо. Лицето ѝ се изкриви от злоба.

— Как да не ме вбесява? — тросна се тя. — Толкова ме вбесява, че ще ги занеса в полицията, и хич няма да ми мигне окото. Но ако мислиш, че това не е вярно, значи си последен глупак.

Той все още изглеждаше неубеден.

— Откъде ги взе?

— От сейфа. — Тя кимна с пригладената си главица към вътрешността на апартамента.

— Кога точно е офейкал снощи? — попита Нед Бомонт.

— Не зная. Прибрах се къщи в девет и половина и почти цялата нощ седях да го чакам. Едва на сутринта започнах да подозирам нещо ѝ като потършувах, видях, че е задигнал от къщи всички пари до последния цент и всички бижута, които не носех.

Той пак приглади мустачките си с нокътя на палеца и запитва:

— Къде, мислиш, е отишъл?

Тя тупна с крак, размаха юмруци и с писклив, яростен глас започна отново да ругае избягалия Бърни.

— Стига! — извика Нед Бомонт, улови я за китките и я задържа така. После добави: — Ако само ще крещиш, дай ми тия разписки, аз ще се опитам да направя нещо.

Тя отскубна ръцете си и се разкрещя:

— Нищо няма да ти дам! Ще ги занеса в полицията, на никой друг няма да ги дам, дявол да го вземе!

— Добре, прави каквото щеш. Но кажи ми, Лий, къде е отишъл според теб?

Лий отговори троснато, че не знае къде може да е отишъл, но затова пък знае къде би го пратила. Нед Бомонт каза уморено:

— Хайде, хайде! С остроумничене доникъде няма да стигнем. Мислиш ли, че ще се върне в Ню Йорк?

— Откъде да зная? — Очите х изведнъж зашариха плахо.

От раздражение по бузите на Нед Бомонт избиха червени петна.

— Какво ще правиш сега? — запита той подозрително.

Лицето ѝ беше като маска на невинност.

— Нищо. Какво имаш предвид?

Той се наклони към нея. Заговори много сериозно, като подчертаваше думите си с бавно поклащане на глава:

— Не си въобразявай, че ще успееш да скриеш тези разписки от полицията, Лий. Няма да можеш.

— Не мисля и да ги крия — каза тя.

В дрогерията, която заемаше приземния етаж на жилищния блок, Нед Бомонт си услужи с телефона. Той набра номера на полицейското управление, поиска капитан Дулън и заговори:

— Ало. Капитан Дулън ли е?... Обаждам се по молба на мис Лий Уилшир. Тя е в апартамента на Бърни Диспейн на Линк Стрийт 1666. Изглежда, че нощес той е изчезнал внезапно, като е оставил някои разписки за дългове на Тейлър Хенри... Точно така... И казва, че преди два дни чула, като го заплашвал... Да, и иска да се срещне с вас незабавно... Не, по-добре елате сам или пратете някого, и по възможност по-скоро... Да... Това няма никакво значение. Вие не ме познавате. Говоря просто от нейно име, понеже не искаше да телефонира от апартамента му... — Той послуша още малко, после, без да каже нищо повече, сложи слушалката на вилката и излезе от дрогерията.

Нед Бомонт отиде в една от редицата спретнати тухлени къщи на Ъпър Темз Стрийт. Когато позвъни, вратата му отвори млада негърка. Усмивайки се с цялото си кафяво лице, тя каза: „Здравейте, мистър Бомонт“ и даде да се разбере, че самото отваряне на вратата представлява сърдечна покана.

— Здравей, Джун — рече Нед Бомонт. — Има ли някой вкъщи?

— Да, сър, още се хранят.

Той свърна към столовата, където на маса с покривка в червено и бяло седяха един срещу друг Пол Медвиг и майка му. До масата имаше и трети стол, но той не беше зает, а чинията и сребърните прибори пред него стояха непобутнати.

Майката на Пол Медвиг беше висока, слаба жена, чиято руса коса не беше съвсем побеляла за нейните седемдесет и повече години. Очите ѝ бяха сини, ясни и млади като очите на сина ѝ — дори помлади от неговите. Когато погледна Нед Бомонт, който влизаше в стаята, бръчките на челото ѝ станаха още по-дълбоки.

— А, ето те — възкликна тя. — Ти си невъзпитано момче, щом пренебрегваш така една стара жена.

Нед Бомонт ѝ се усмихна дръзко и отговори:

— О, майко, аз вече съм голямо момче и си имам работа. — Махна с ръка на Медвиг. — Здравей, Пол.

— Седни — каза Пол Медвиг, — Джун ще ти намери нещо за ядене.

Нед Бомонт се наведе да целуне сухата ръка, подадена му от мисис Медвиг. Тя я дръпна и го смърри.

— Отде учиш такива фокуси?

— Казах ти, че вече съм голямо момче. — Той се обърна към Пол: — Благодаря, само преди няколко минути закусих. — Погледна празния стол. — Къде е Опал?

Мисис Медвиг отговори:

— Лежи. Не се чувства добре.

Нед Бомонт кимна, почака малко и като гледаше Пол Медвиг, запита учтиво:

— Нали не е нещо сериозно?

Медвиг поклати глава:

— Главоболие или нещо подобно. Мисля, че това момиче прекалява с танците.

Мисис Медвиг се обади:

— Добър баща си, щом не знаеш кога дъщеря ти има главоболие. Кожата около очите на Медвиг се набръчка.

— Хайде, хайде, мамо, не се заяждай — каза той и се обърна към Нед Бомонт. — Какви са новините?

Нед Бомонт заобиколи мисис Медвиг и се приближи до празния стол. Седна и рече:

— Бърни Диспейн офейкал нощес с печалбата ми от Пеги О'Тул.

Русокосият се облещи. Нед Бомонт добави:

— Оставил разписки на Тейлър Хенри за хиляда и двеста долара.

Русокосият присви очи. Нед Бомонт каза:

— Лий разправя, че се обадил на Тейлър в петък и му дал три дена срок да уреди сметките си.

Медвиг потърка брадата си с опакото на ръката си.

— Коя е Лий?

— Приятелка на Бърни.

— Аха. — После, тъй като Нед Бомонт мълчеше, Медвиг попита: — Казал ли е какво ще прави, ако Тейлър не се заплати?

— Не съм чул — Нед Бомонт се опря с ръка на масата и се наведе към русокосия. — Пол, направи ме помощник-шериф или нещо подобно.

— Какви ги дрънкаш! — възкликна Медвиг, премигвайки. — Защо ти е притрябвала такава работа?

— Ще ме улесни. Аз ще търся този човек, а като имам вилает, може да си спестя някои неприятности.

Медвиг изгледа загрижено по-младия.

— Какво ти е влязло под кожата? — попита той бавно.

— Три хиляди двеста и петдесет долара.

— Добре, де — каза Медвиг все тъй бавно, — но нещо те глождеше още снощи, преди да разбереш, че са ти замъкнали парите.

Нед Бомонт махна нетърпеливо с ръка.

— Да не мислиш, че мога да се препъвам в трупове, без да ми мигне окото? — рече той. — Но да оставим това. Сега то няма значение. По-важното е да намеря този човек. Трябва да го намеря. Непременно. — Лицето му беше бледо, сурово, гласът му — страшно сериозен. — Слушай, Пол, не става дума само за парите, макар че три хиляди и двеста не са дребна работа. Но положението нямаше да се измени, ако бяха и само пет долара. От три месеца играя, без да спечеля нито веднъж, и това ме разсипа. Колко струвам, щом като не ми върви? После изведнъж ми потръгна, или просто си въобразявам, че отново влизам във форма. Вече не подвигвам опашка и се чувствам пак човек, а не подритнато куче. Парите са много важно нещо, но не е там работата. Важно е както преживявам, когато непрекъснато губя. Разбираш ли? Това ме съсипва. И изведнъж, тъкмо когато си мисля, че съм изплувал, този човек изчезва и ме оставя на сухо. Не мога да изтърпя това. Ако се оставя, свършено е с мене, ще полудея. Затова няма да се оставя. Тръгвам по дирите му. Ще тръгна въпреки всичко, но ти можеш да отстраниш пречките по пътя ми, като ме назначиш на някаква длъжност.

Медвиг протегна едра отворена длан и погали грубо измъченото лице на Нед Бомонт.

— Добре, добре, Нед — каза той, — непременно ще те наредя някъде. Само че не искам да се забъркаш в някоя каша. Но... дявол да го вземе, щом такова е желанието ти, мисля, че е най-добре да те направя специален следовател при окръжната прокуратура. Така ще бъдеш подчинен на Фар, но той няма да си пъха носа в твоята работа.

Мисис Медвиг стана с чиния във всяка от костеливите си ръце.

— Ако нямах за правило да не се меся в мъжки работи — заговори тя строго, — сигурно щях да кажа нещичко на двама ви, дето се заплитате господ знае в какви далавери, които ще ви вкарат господ знае в каква беля.

Нед Бомонт се хилеше, докато тя най-последно излезе от стаята с чиниите. Тогава престана да се хили и каза:

— Ще уредиш ли назначаването ми още сега, за да бъде готово днес следобед?

— Разбира се — съгласи се Медвиг, като се изправи. — Ще се обадя по телефона на Фар. И ако мога да направя нещо друго за теб, знаеш, че съм на твоите услуги.

Нед Бомонт каза „Добре“ — и Медвиг излезе. Влезе черната Джун и започна да разтребва масата.

— Мислиш ли, че мис Опал спи? — попита Нед Бомонт.

— Не, сър, тъкмо ѝ занесох чай и препечен хляб.

— Изтичай да я попиташ мога ли да се отбия за минута.

— Добре, сър, непременно ще я запитам.

Когато негърката излезе, Нед Бомонт стана от масата и започна да се разхожда напред-назад из стаята. По мършавите му бузи точно под скулите пламтяха румени петна. Щом Медвиг влезе, той се спря.

— Всичко е наред — съобщи Медвиг. — Ако Фар го няма, говори с Барберо. Той ще те оправи, не е нужно нищо да му обясняваш.

Нед Бомонт каза „Благодаря“ и погледна чернокожата на вратата.

— Мис Опал заръча да дойдете веднага — съобщи тя.

Стаята на Опал Медвиг беше предимно в сини тонове. Самата тя в синьосребриста роба се бе облегнала на повдигнатите възглавници в леглото си, когато Нед Бомонт влезе. И тя като баща си и баба си беше дългнеста, със сини очи, сурови черти и светлорозова кожа, все още детски нежна. В момента очите ѝ бяха зачервени.

Тя пусна филийка препечен хляб на таблата в скута си, протегна ръка на Нед Бомонт, усмивката ѝ откри нейните здрави бели зъби и каза: „Здравей, Нед!“ Гласът ѝ трепереше.

Той не стисна ръката ѝ, а само я плесна леко по обратната страна, рече: „Здравей, Ножичке“ и седна в долната част на леглото. Кръстоса дългите си крака и извади от джоба си пура. — Ще те боли ли главата от пушека?

— О, недей — отговори тя.

Той кимна сякаш на себе си, прибра пурата в джоба си и престана да си придава нехаен вид. Изви се на леглото, за да я вижда по-добре. Очите му бяха навлажнени от съчувствие. Гласът му звучеше дрезгаво.

— Зная, малката, че е тежка.

Тя го изгледа с детински невинни очи.

— Не, всъщност главоболието почти ми мина, а не беше толкова страшно. — Гласът ѝ вече не трепереше.

Той ѝ се усмихна със стиснати устни и запита:

— Значи вече съм външен човек?

Между веждите ѝ се образува лека бръчка.

— Не те разбирам, Нед.

Със сурови очи и уста той отговори:

— Имам предвид Тейлър.

Макар че таблата се разклати леко на коленете ѝ, нищо в нейното лице не се промени. Тя каза:

— Да, но... нали знаеш... не съм го виждала от месеци, откакто татко направи...

Нед Бомонт се вдигна рязко. Подхвърли през рамо: „Добре“ и тръгна към вратата.

Момичето в леглото мълчеше.

Той излезе от стаята и се спусна по стълбите.

Пол Медвиг, който обличаше палтото си във вестибюла, каза:

— Трябва да прескоча до кантората да уредя ония договори за канализацията. Ако искаш, ще те сваля пред службата на Фар.

Нед Бомонт отговори: „Отлично“, но в този момент от горния етаж долетя гласът на Опал: „Нед, хей, Нед!“

— Идвам — подвикна той, после се обърна към Медвиг: — Не ме чакай, ако бързаш.

Медвиг погледна часовника си.

— Трябва да бягам. Ще се видим ли довечера в клуба?

— Ъхъ — промърмори Нед Бомонт и се качи обратно на горния етаж.

Опал бе свалила таблата в долния край на леглото.

— Затвори вратата — каза тя.

Когато той затвори вратата, тя се отдръпна навътре в леглото, за да му направи място до себе си. После запита:

— Защо се държиш така?

— Не биваше да ме лъжеш — отвърна той сериозно, като седна.

— Но, Нед! — Сините ѝ очи се взряха пронизателно в кестенявите очи на Нед.

— Кога за последен път видя Тейлър? — попита той.

— Искаш да знаеш кога съм говорила с него ли? — И лицето, и гласът ѝ бяха искрени. — Преди няколко седмици и...

Нед Бомонт се изправи внезапно. Вървейки към вратата, подхвърли през рамо: „Добре“.

Тя почака да му остане една крачка до вратата и чак тогава извика:

— О, Нед, не бъди така жесток с мен!

Той се обърна бавно с безизразно лице.

— Не сме ли вече приятели? — попита тя.

— Разбира се, че да — отговори той веднага, вяло, — но мъчително е да си спомняме това, когато се лъжем взаимно.

Опал Медвиг се изви настрана в леглото, опря буза о най-горната възглавница и се разплака. Не издаваше никакъв звук. Сълзите ѝ

капеха на възглавницата и образуваха Там сивкаво петно.

Нед Бомонт се върна при леглото, седна Отново до нея и премести главата ѝ от възглавницата върху рамото си.

Няколко минути тя плака така беззвучно. После оттам, където устата ѝ беше притисната о палтото му, дойдоха приглушени думи:

— Ти... знаеше ли, че се срещам с него?

— Да.

Тя се изправи разтревожена.

— А татко знаеше ли?

— Мисля, че не. Не съм сигурен.

Тя отново отпусна глава на рамото му така, че следващите ѝ думи едва се чува:

— Ох, Нед, аз бях с него вчера следобед, целия следобед!

Той я притисна по-силно към себе си, но не каза нищо.

След още една пауза тя попита:

— Кой... кой според тебе може да го е направил? Той трепна.

Внезапно тя вдигна глава. Сега у нея нямаше никаква слабост.

— Знаеш ли, Нед?

Той се поколеба, облиза устни, смънка:

— Мисля, че зная.

— Кой? — запита тя разпалено.

Той пак се поколеба, отбягвайки очите ѝ, после бавно ѝ зададе въпрос:

— Ще обещаеш ли да пазиш тайна, докато му дойде времето?

— Да — отговори тя бързо, но когато той понечи да заговори, спря го, като сграбчи с двете си ръце по-близкото му до нея рамо. — Почакай. Няма да обещаая, докато ти не ми обещаеш, че те няма да се отърват, че ще бъдат заловени и наказани.

— Не мога да обещавам такова нещо. Никой не може.

Тя го изгледа вторачено, хапейки уста, после каза:

— Добре, тогава няма как, аз обещавам. Кой?

— Казал ли ти е, че дължи на един комарджия на име Бърни Диспейн пари, които не е в състояние да изплати?

— Нима... нима този Диспейн?...

— Мисля, че да, но споменава ли е нещо за дългове?...

— Знаех, че си има неприятности. Каза ми това, но не ми обясни точно какво е, заяви, че се скарал с баща си за някакви пари и че бил...

„в отчаяно положение“, така се изрази.

— Не спомена ли името Диспейн?

— Не. За какво става дума? Защо мислиш, че този Диспейн го е направил?

— Той е имал разписки на Тейлър за повече от хиляда долара, но не можел да си вземе парите. Снощи напуснал града. Сега полицията го търси. — После сниши глас, гледайки я малко изкосо. — Би ли направила нещо, за да ми помогнеш да го заловят и да го дадат под съд?

— Да. Какво?

— Имам предвид нещо малко по-особено. Знаеш ли, ще бъде трудно да го уличат, но ако е виновен, готова ли си да направиш нужното, което може да се окаже мъничко... хм... по-особено, за да го поставим натясно?

— Готова съм на всичко — отговори тя.

Той въздъхна и стисна устни.

— Какво трябва да направя? — понита тя нетърпеливо.

— Искам да ми намериш една от шапките му.

— Какво?!

— Трябва ми една от шапките на Тейлър — каза Нед Бомонт, лицето му бе поруменяло. — Можеш ли да ми намериш някоя?

Опал Медвиг беше объркана.

— Но защо ти е, Нед?

— За да притисна Диспейн до стената. Само това мога да ти кажа засега. Можеш ли да ми намериш, или не можеш?

— Аз... мисля, че мога, но бих искала да ми...

— Кога?

— Днес следобед, предполагам — отговори тя, — но бих искала...

Той пак я прекъсна:

— Не е нужно да знаеш всичко. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре; същото важи и за шапката, която трябва да ми намериш. — Той я прегърна и я притегли към себе си. — Наистина ли го обичаше, Ножичке, или само защото баща ти...

— Наистина го обичах — изхълца тя. — Почти съм уверена... уверена съм, че го обичах.

[1] Във „Венецианският търговец“ от Шекспир младият търговец Антонио Взема паричен заем от евреина-лихвар Шайлок при условие, че ако не се издължи в тримесечен срок, ще даде на Шайлок един фунт месо от плътта си. Б. пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

ФОКУСЪТ С ШАПКАТА

1

Нед Бомонт с шапка, която не му прилягаше, вървеше след хамалина, който носеше куфарите му през Централната гара към изхода за Четиридесет и втора улица, а оттам — до едно кафяво такси. Плати на носача, качи се на таксито, каза на шофьора названието на някакъв хотел около Бродуей, на улиците с номера от четиридесет до петдесет, и като се облегна на седалката, запали пура. Повече дъвчеше пурата, отколкото я пушеше, докато таксито се промъкваше през колите, возещи пътници за театрите на Бродуей.

На авеню „Медисън“ едно зелено такси, пресичайки на червен светофар, връхлетя с пълна скорост върху кафявото на Нед Бомонт, блъсна го в друга кола, паркирана до тротоара и запокити пътника в един ъгъл сред градушка от изпочупени стъкла.

Нед се изправи и се измъкна сред насъбралата се навалица. Каза, че не е ранен. Отговори на въпросите на един полицаи. Намери шапката, която не му прилягаше, и я сложи отново на главата си. Разпореди се да пренесат куфарите му в друго такси, каза на втория шофьор името на хотела и се сгуши в едно ъгълче отзад, пребледнял и разтреперан, докато траеше пътуването.

Когато се регистрира в хотела, попита има ли кореспонденция за него. Предадоха му две телефонограми и два запечатани плика без пощенски марки.

Помоли пиколото, което качи багажа в стаята му, да му донесе половин литър ръжено уиски. Когато пиколото излезе, превъртя ключа в бравата и прочете телефонограмите. И двете бяха от тоя ден; на едната беше отбелязано 4:50 часа след обяд, на другата — 8:05 вечерта. Погледна ръчния си часовник. Беше 8:45 вечерта.

Първото съобщение гласеше: „*В Капчука*“. Второто: „*У Том и Джери. По-късно ще се обадя по телефона.*“

Разпечата единия от пликите. В него имаше два листа, изписани с едър мъжки почерк, с дата от предишния ден.

Тя е настанена в „Матен“, стая 1211, регистрирана под името Айлийн Дейл от Чикаго. Няколко пъти се обади по телефона от гарата, докато се свърже с един мъж и едно момиче, които живеят на Тридесета източна улица. Ходиха на много места, предимно в спийкийзи^[1], вероятно да го търсят, но, изглежда, че не им е провървяло. Аз съм в стая 734. Мъжът и момичето се казват Брук.

Листът в другия плик, изписан със същия почерк, носеше дата от тоя ден.

Видях се тази сутрин с Дюард, но той казва, че не знае дали Бърни е в града. По-късно ще се обадя по телефона.

И двете съобщения бяха подписани с името Джек.

Нед Бомонт се изми, облече си чисто бельо от куфарите и тъкмо палеше пура, когато пиколото му донесе половинметровата бутилка уиски. Плати на пиколото, взе водна чаша от умивалнята и придърпа едно кресло до прозореца на спалнята. Седна там и докато пушеше, пиеше и гледаше надолу към другата страна на улицата, телефонът иззвъня.

— Ало — произнесе той в слушалката. — Да, Джек... Току-що... Къде?... Разбира се, идвам.

Отпи пак от уискито, сложи си шапката, която не му прилягаше, взе палтото, преметнато през облегалката на един стол, навлече го, потупа един от джобовете му, угаси осветлението и излезе.

Беше девет часът и десет минути.

През двукрилата остъклена врата, отваряща се в двете посоки под осветена с електричество табела „Том и Джери“, разпростряла се по цялата височина на фасадата на една сграда, от която се виждаше Бродуей, Нед Бомонт мина в тесен коридор. Еднокрила въртяща се врата в лявата стена на коридора го изведе в малък ресторант.

Някакъв човек на една маса в ъгъла се изправи и му даде знак с показалец. Човекът беше среден на ръст, млад и елегантен, с гладко, мургаво, доста красиво лице.

Нед Бомонт се приближи до него.

— Здравей, Джек — каза той, когато се ръкуваха.

— Те са горе, момичето и ония, Брук — осведоми го Джек. — Най-добре е да седнеш тук с гръб към стълбата. Аз ще ги видя, ако те излязат или той влезе, а в навалищата теб никой няма да те забележи.

Нед Бомонт седна на масата на Джек.

— Него ли чакат?

Джек повдигна рамене.

— Не знам, но нещо се бавят. Искаш ли да хапнеш? Тук няма да получиш нищо за пиене.

— А на мен ми се пие — каза Нед Бомонт. — Не може ли да се намери горе място, където да не ни видят?

— Заведението не е твърде голямо — възрази Джек.

— Горе има две-три сепарета, там можем да се скрием от тях, но ако той дойде, вероятно ще ни забележи.

— Да рискуваме. Жаден съм, а бих могъл да му поговоря и тук, ако се яви.

Джек погледна Нед Бомонт с любопитство, после извърна очи и рече:

— Е, ти си шефът. Ще проверя дали някое от сепаретата е свободно. — Той се поколеба, повдигна пак рамене и стана от масата.

Нед Бомонт се изви на стола си и проследи елегантния млад мъж, който тръгна към стъпалата и се заизкачва по тях. Продължаваше да гледа подножието на стълбите, когато младият заслиза обратно.

Джек му даде знак на второто стъпало. Когато Нед Бомонт отиде при него, той каза:

— Най-хубавото сепаре е свободно, а момичето е обърнато гърбом, така че мимоходом можех да хвърлиш един поглед на двамата Брук.

Качиха се на горния етаж. Сепаретата — маси и пейки, разположени между дървени прегради, високи до гърдите — се намираха от дясната страна на горната стълбищна площадка. Трябваше да се обръщат и да гледат през една широка арка и покрай бара, за да виждат столовата на втория етаж.

Очите на Нед Бомонт се впиха в гърба на Лий Уилшир в сивобежова рокля без ръкави и кафява шапка. Кафявото ѝ кожено палто висеше от облегалката на стола ѝ. Той погледна нейните сътрапезници. От лявата ѝ страна стоеше блед мъж с орлов нос и заострена брадичка, хищник на около четиридесет години. Отсреща ѝ седеше пълно червенокосо момиче с раздалечени очи. То се смееше.

Нед Бомонт вървеше по петите на Джек към сепарета им. Разположиха се на масата един срещу друг. Нед Бомонт седна гърбом към столовата, близо до края на пейката си, за да се крие по-добре зад дървеното крило на преградата. Свали шапката си, но остана по палто.

Дойде келнер.

— Ръжено уиски — поръча Нед Бомонт.

— Рики^[2] — поиска Джек.

Джек отвори пакет цигари, извади една и като се вторачи в нея каза:

— Ти командваш, а аз работя за теб, но не биваше да му се изпречваме точно на това място, щом си има приятели тук.

— Има ли?

Джек пъкна цигарата в ъгълчето на устата си така, че се движеше като диригентска палка в такт с думите му:

— Щом го чакат именно тук, значи това е едно от неговите постоянни свърталища.

Келнерът дойде с напитките. Нед Бомонт веднага пресуши чашата си и се оплака:

— Каква гнусотия!

— Да, така е — съгласи се Джек и сръбна от своята чаша. Запали крайчеца на цигарата си и пак сръбна.

— Слушай — каза Нед Бомонт, — ще го пресрещна веднага, щом се зададе.

— Добре. — Красивото мургаво лице на Джек беше непроницаемо. — А аз какво да правя?

— Остави на мен — каза Нед Бомонт и повика келнера.

Поръча си двойно шотландско уиски, а Джек — още едно рики. Нед Бомонт изпразни чашата си още щом я донесоха. Джек остави да приберат първата му чаша, изпита само до половина, и сръбна от втората. След това Нед Бомонт си поръча второ и трето двойно уиски, а Джек не успя да допие нито една от чашите си.

В този момент Бърни Диспейн се изкачи на стълбищната площадка.

Джек, който следеше стълбата, забеляза комарджията и настъпи Нед Бомонт под масата. Нед Бомонт вдигна глава от празната си чаша, изведнъж очите му станаха сурови и студени. Подпря се с длани на масата и се изправи. Излезе от сепарето и се изпречи пред Диспейн.

— Искam си парите, Бърни — каза той.

Човекът, който се бе качил по стълбата подир Диспейн, го заобиколи и удари Нед Бомонт с все сила в корема с левия си юмрук. Той не беше висок, но имаше широки плещи и юмруци като големи топки.

Нед Бомонт политна назад и се блъсна в преградата на едно сепаре. Той се преви, коленете му се подкосиха, но не падна. Задържа се така за миг. Очите му бяха изцъклени, лицето му — позеленяло. Каза нещо, което никой не можа да разбере, и тръгна към стълбищната площадка.

Заслиза по стълбата, като се олюляваше, блед и гологлав. През столовата на долния етаж се озова на улицата и на тротоара, където повърна. Когато се облекчи, отиде в едно такси, което стоеше на десетина крачки, качи се в него и каза на шофьора някакъв адрес в Гринидж Вилидж.

3

Нед Бомонт слезе от таксито пред една къща. Отворената врата на сутерена с кафяви каменни стъпала пропускаше светлина на тъмната улица, оттам се чуваше шум. През вратата на сутерена той влезе в тясно помещение, където двамина бармани в бели сака обслужваха десетина мъже и жени на дващестфутов тезгях, а двама келнери сновяха между масите, на които седяха други клиенти.

— Я гледай, та това е Нед! — провикна се по-плешивият от барманите и като наля във висока стъклена чаша розовата смес, която разклащаше, протегна мокра ръка през тезгяха.

— Здравей, Мак — отвърна Нед Бомонт и раздруса мократа ръка.

Един от келнерите също дойде да се ръкува с Нед Бомонт, а после и някакъв закръглен червендалест италианец, който Нед Бомонт нарече Тони. Когато свършиха тези приветствия, Нед Бомонт каза, че иска да си поръча нещо за пиене.

— Дума да не става! — обади се Тони. Той се обърна към тезгяха и почука по него с празна чаша за коктейл. — Тази вечер не бива да продавате на този човек дори чаша вода — обяви той, когато привлече вниманието на барманите. — Всичко, което пожелае, ще бъде за сметка на заведението.

— Нямам нищо против — каза Нед Бомонт. — Двойно шотландско уиски.

Две момичета на една маса в другия край на помещението станаха и се провикнаха в един глас:

— Ехо-о, Нед!

— Ей сега ще се върна — каза той на Тони и тръгна към масата на момичетата.

Те го прегърнаха, обсипаха го с въпроси, представиха го на кавалерите си и му направиха място на своята маса.

Той седна и на въпросите им отговори, че е дошъл в Ню Йорк за малко, а не за постоянно, и че си поискал двойно уиски.

Към три часа станаха от масата, излязоха от заведението на Тони и отидоха в друго почти досущ като това през три пресечки, където

седнаха на една маса, която едва ли можеше да се различи от първата, и пиха от същия алкохол, както отгатак.

Единият от мъжете си тръгна в три и половина, Той не каза сбогом на останалите, а и те не се сбогуваха. Десет минути след това Нед Бомонт, вторият мъж и двете момичета също си тръгнаха. Взеха такси на ъгъла и отидоха до един хотел близо до площад „Вашингтон“, където другият мъж и едното от момичетата слязоха.

Второто момиче, което Нед Бомонт наричаше Фединк, го заведе в един апартамент на Седемдесет и трета улица. Апартаментът беше претоплен. Когато Фединк отвори вратата, лъхна ги топъл въздух. Момичето прекрачи три стъпки във всекидневната, въздъхна и се тръшна на пода.

Нед Бомонт затвори вратата и се опита да я събуди, но тя не се събуждаше. С мъка я довлече до съседната стая и я сложи на една кушетка с кретонена покривка. Свали част от облеклото ѝ, намери няколко одеяла, с които я зави, и отвори един прозорец. После влезе в тоалетната и повърна. След това се върна във всекидневната, легна на канапето с всичките си дрехи и заспа.

Събуди го някакъв телефон, който звънеше до главата му. Нед Бомонт отвори очи, спусна краката си на пода, обърна се по хълбок и огледа стаята. Когато видя телефона, затвори очи и се успокои.

Звънът продължаваше. Той изпъшка, пак отвори очи и се повъртя, докато измъкне лявата си ръка изпод тялото. Приблужи китката си до очите и като ги присви, погледна часовника. Стъклото на часовника го нямаше, а стрелките му бяха спрели на дванайсет часа без дванайсет минути.

Нед Бомонт пак се повъртя на кушетката, докато успя да се облегне на левия си лакът, а с лявата ръка подпря главата си. Телефонът продължаваше да звъни. Огледа стаята с тъжни, потъмнели очи. Лампите горяха. През една отворена врата виждаше завитите с одеяло крака на Фединк на края на кушетката.

Изпъшка отново и се изправи, като прокара пръсти през разрошената си тъмна коса и притисна слепоочията си с долната част на дланите. Устните му бяха засъхнали с кафява корица. Облиза ги и направи гримаса на отвращение. После стана, покашля, свали ръкавиците и палтото си, захвърли ги на канапето и влезе в банята.

Когато излезе, отиде до кушетката и погледна Фединк. Тя спеше тежко, по очи, прегънала над главата си ръка със син ръкав. Телефонът бе престанал да звъни. Нед Бомонт оправя вратовръзката си и се върна във всекидневната, запали цигара и влезе в кухнята. Във висока стъклена чаша изстиска сока на четири портокала и го изгълта. Свари си и изпи две чаши кафе.

Когато излезе от кухнята, Фединк запита със страшно отпаднал глас:

— Къде е Тед?

Единственото ѝ око, което се виждаше, беше полуотворено.

Нед Бомонт се приближи до нея.

— Кой е Тед? — попита той.

— Оня, с когото бях.

— Нима си била с някого? Отде да знам?

Тя зина и отново затвори уста с неприятен къркащ звук.

— Колко е часът?

— И това не зная. Някъде около зори.

Тя потърка лице с кретонената възглавничка под главата си и каза:

— Голяма негодница излязох аз. Вчера обещах да се омъжа за него, а после го заряхах и домъкнах вкъщи първият попаднал ми безделник. — Тя свиваше и отпущаше ръката, която беше над главата ѝ. — А дали аз съм си вкъщи?

— Във всеки случай имаше ключ за този апартамент — отговори ѝ Нед Бомонт. — Искаш ли портокалов сок и кафе?

— Не искам нищо, дявол да го вземе, само да умра. Моля те, Нед, върви си и не идвай вече.

— Трудно ще го преживея — каза той с неприязън. — но ще се опитам. Навлече палтото и ръкавиците си, извади от единия джоб на палтото тъмно измачкано кепе, сложи си го и излезе от къщата.

Половин час по-късно Нед Бомонт чукаше на стая 734 в своя хотел. След малко иззад врата се чу сънливият глас на Джек:

— Кой е?

— Бомонт.

— Аха — в гласа не звучеше особен възторг, — ей сега.

Джек отвори вратата и запали осветлението. Той бе по пижама на зелени точици. Краката му бяха боси, очите му — потъмнели, лицето му — поруменяло от съня. Прозина се, кимна и се върна на леглото, Изтегна се по гръб и се вторачи в тавана. После запита без особен интерес:

— Как си тази сутрин?

Нед Бомонт бе затворил вратата. Той стоеше между вратата и леглото, загледан мрачно в легналия. Попита:

— Какво стана, след като си отидох?

— Нищо не стана. — Джек се прозина отново. — А може би имаш предвид какво съм направил аз? — Той не дочака отговора. — Излязох и останах да дебна от другата страна на улицата, докато излязоха. Бяха Диспейн, момичето и оня тип, дето те цапардоса. Отидоха в „Бъкман“, на Четиридесет и осма улица. Там се крие Диспейн — в апартамент 936 — под името Бартън Дюи. Повъртях се наоколо до след три, а после се изметох. Всички бяха още там, освен ако не ме мамеха. — Той посочи с глава към един ъгъл на стаята. — Шапката ти е там, на стола. Помислих: пак може да ти потрябва.

Нед Бомонт отиде до стола и взе шапката, която не му прилягаше. Напъха измачканото тъмно кепе в джоба на палтото си и сложи шапката на главата си. Джек предложи:

— Ако искаш да сръбнеш, на масата ще намериш джин.

— Не, благодаря — отговори Нед Бомонт. — Имаш ли пистолет?

Джек откъсна погледа си от тавана. Повдигна се на леглото, протегна се, прозина се за трети път и запита:

— Какво възнамеряваш да правиш? — В гласа му звучеше само учтиво любопитство.

— Да се срещна с Диспейн.

Джек притегли коленете си, обхвана ги с ръце и седна малко наведен напред, загледан в долната част на леглото.

— Според мен не бива да правиш това, и то точно сега — произнесе той бавно.

— Трябва да го направя, и то точно сега — отговори Нед Бомонт.

Тонът му накара Джек да го погледне. Лицето на Нед Бомонт беше сивожълтеникаво, болнаво. Очите му — мътни, с червени кръгове, подпухнали така, че бялото им почти не се виждаше. Устните му — сухи и малко по-дебели от обикновено.

— Цяла нощ ли си будувал? — попита Джек.

— Подремнах малко ти не отговори на въпроса ми за пистолета.

Джек измъкна краката си изпод завивките и ги спусна до леглото.

— Защо първо не се напиш? После ще го търсим. Сега не си във форма.

— Тръгвам веднага — заяви Нед Бомонт.

— Добре, но грешиш — каза Джек. — Знаеш, че нямаш работа с плашливи деца. Те не си поплюват.

— Къде е пистолетът? — повтори Нед Бомонт.

Джек се изправи и започна да разкопчава горницата на пижамата си.

— Дай ми пистолета и си лягай пак. Аз отивам! — настоя Нед Бомонт.

Джек закопча копчето, което току-що беше разкопчал, и се мушна в леглото.

— Пистолетът е в най-горното чекмедже на бюрото — отговори той. — Там има и запасни патрони, ако ти потрябват. — Обърна се по хълбок и затвори очи.

Нед Бомонт намери пистолета, пъкна го в задния джоб на панталона си, каза: „До скоро виждане“ и излезе.

„Бъкман“ представляваше квадратна жилищна сграда, заемаща по-голямата част от квартала, в който се намираше. Вътре Нед Бомонт каза, че иска да се види с мистър Дюи. Когато го запитаха за името му, отговори: „Нед Бомонт“.

Пет минути по-късно слезе от асансьора и тръгна по дълъг коридор към една отворена врата, на която стоеше Бърни Диспейн.

Диспейн беше дребен човечец, нисък и жилест, с несъразмерно голяма за тялото му глава. Дълга, гъста, бухната, къдрава коса увеличаваше размерите на главата му дотам, че ѝ придаваше уродлив вид. Лицето му бе мургаво, широко, с малки очички; дълбоки бръчки пресичаха челото и се спущаха от ноздрите покрай устата. На едната си буза имаше светлочервеникав белег. Синият му костюм беше грижливо изгладен; не носеше никакви бижута.

Застанал на вратата с язвителна усмивка, той каза:

— Добро утро, Нед.

— Искам да говоря с теб, Бърни — отвърна Нед Бомонт.

— Така и предположих. Щом ми съобщиха по телефона името ти, веднага си рекох: „Обзалагам се, че иска да говори с мен.“

Нед Бомонт мълчеше. Устните на жълтото му лице бяха стиснати.

Усмивката на Диспейн стана още по-широка.

— Хайде, момчето ми, не бива да висиш така. Влизай — каза той и се дръпна настрана.

Врата водеше към малък вестибюл. През отсрещната врата, която стоеше отворена, се виждаха Лий Уилшир и мъжът, който бе ударил Нед Бомонт. Те стягаха два куфара, но прекъснаха тази работа и се загледаха в Нед Бомонт.

Той влезе във вестибюла.

Диспейн го последва, затвори вратата на коридора и рече:

— Хъшлака е малко сприхав, та когато вчера ти ме посрещна, си помисли, че ще направиш някаква пакост, разбираш ли? Аз хубаво го насолих за това, тъй че ако поискаш, може да ти се извини.

Хъшлака измърмори нещо полугласно на Лий Уилшир, която гледаше злобно Нед Бомонт. Тя се засмя ехидно и отговори:

— Да, джентълмен до мозъка на костите.

Бърни Диспейн каза:

— Влезте, не бойте се, мистър Бомонт. Вие вече се познавате с тия хора, нали?

Нед Бомонт пристъпи в стаята, където бяха Лий и Хъшлака.

— Как е коремът? — попита Хъшлака.

Нед Бомонт не отговори.

Бърни Диспейн възкликна:

— Я гледай! Уж казваш, че си дошъл тук да говориш, а почти не съм чул гласа ти.

— Аз искам да говоря с теб — рече Нед Бомонт. — Нужни ли са ни всички тия хора?

— На мен са ми нужни — отговори Диспейн. — На теб — не. И можеш да се отървеш от тях само ако излезеш и отидеш да си гледаш работата.

— Моята работа е тук.

— А, да, въпросът беше за пари. — Диспейн се усмихна на Хъшлака. — Нали ставаше въпрос за пари, Хъшлак?

Хъшлака се бе отместил така, че препречваше вратата, през която Нед Бомонт бе влязъл в стаята.

— Ставаше въпрос за нещо — отвърна той с дрезгав глас, — но забравих точно за какво.

Нед Бомонт свали палтото си и го метна на облегалката на едно кафяво кресло. Седна на креслото и скри шапката зад гърба си.

— Този път дойдох по друга работа — каза той. — Аз съм... чакайте да видя. — Извади от вътрешния джоб на самото си един лист, разгъна го, погледна го и каза:

— Аз съм тук в качеството на специален следовател при окръжната прокуратура.

За малка част от секундата веселият блясък в очите на Диспейн помръкна, но той каза веднага:

— Я гледай, напредваш в обществото! Последния път, когато те видях, ти само прислужваше на Пол.

Нед Бомонт сгъна отново листа и го прибра в джоба си.

— Е, хайде — подкани го Диспейн, — разследвай нещо за... каквото и да е... просто да ни покажеш как става. — Той седна срещу Нед Бомонт, клатейки огромната си глава. — Да не искаш да кажеш, че си бъртал толкова път до Ню Йорк, за да ме разпитваш за убийството на Тейлър Хенри?

— Да.

— Много жалко. Можеше да си спестиш този път. — Той махна тържествено към куфарите на пода. — Щом разбрах от Лий каква е работата, започнах да стягам багажа си да дойда да се посмея на твоята инсценировка.

Нед Бомонт се изтегна удобно на креслото си, отметна ръка назад.

— Ако е инсценировка — отвърна той, — Лий ще е виновна. Полицията е получила сведения от нея.

— Ще получи, я — тросна се тя, — какво да правя, като си ми ги пратил, мерзавец такъв.

— Е, вярно, че Лий е глупава патка — рече Диспейн, — но тези разписки нямат никакво значение. Те...

— Глупава патка, а? — кресна Лий възмутено. — Не бих ли толкова път дотук, за да те предупредя, след като офейка с всичките тия мръсни...

— Да — съгласи се Диспейн добродушно, — ала самото ти идване тук показва, че си глупава патка, защото докара този човек при мен.

— Щом мислиш така, не съжалявам, че предадох на полицията тия разписки. Е, какво ще кажеш?

— Ще ти кажа точно какво мисля, когато останем насаме — отговори Диспейн и се обърна към Нед Бомонт. — Значи порядъчният Пол Медвиг те насъсква срещу мен, а?

Нед Бомонт се усмихна:

— Не е инсценировка, Бърни, и ти знаеш това. Лий ни посочи нишката, а останалото, с което разполагаме, съвпада.

— Значи има и нещо друго освен посоченото от нея?

— Много.

— Какво?

Нед Бомонт пак се усмихна:

— Много неща бих могъл да ти кажа, Бърни, но не искам да ги казвам пред толкова хора.

— Глупости! — изруга Диспейн.

Хъшлака заговори на Диспейн от вратата с дрезгавия си глас:

— Я да светнем тоя мухльо по кратуната и да се изпаряваме.

— Чакай — каза Диспейн. После запита навъсено Нед Бомонт:
— Има ли заповед за арестуването ми?

— Ама аз не...

— Да или не? — Закачливата шеговитост на Диспейн беше изчезнала.

Нед Бомонт изрече бавно:

— Не, доколкото зная.

Диспейн стана и блъсна креслото си назад.

— Тогава измитай се бързо отгук, докато не съм накарал Хъшлака да ти дръпне пак един бой.

Нед Бомонт стана. Взе палтото си. Извади кепето от джоба му и като го държеше в едната си ръка, а палтото преметна през другата, произнесе сериозно:

— Ще съжаляваш.

После излезе с достойнство. Изпратиха го дрезгавият смях на Хъшлака и пронизителното дюдюкане на Лий.

Когато излезе от „Бъкман“, Нед Бомонт пое бързо по улицата. Очите на умореното му лице святкаха, а тъмните мустачки потрепваха в едва-едва забележима усмивка.

На първия ъгъл се сблъска с Джек. Попита:

— Какво правиш тук?

Джек отговори:

— Доколкото ми е известно, аз все още работя за теб, та наминах да видя дали мога да помогна с нещо.

— Отлично. Намери бързо такси. Те се измъкват.

— Слушам — каза Джек и тръгна по улицата. Нед Бомонт остана на ъгъла. Оттам се виждаха главният и страничните входове на „Бъкман“.

След малко Джек се върна с такси. Нед Бомонт се качи и каза на шофьора къде точно да спре.

— Какво си им направил? — попита Джек, когато спряха.

— Много неща.

— Аха.

Минаха десет минути. „Гледай“ — каза Джек и посочи е показалец едно такси, което спря пред един от страничните входове на „Бъкман“.

Хъшлака с два куфара излезе пръв от сградата, после, когато вече се беше настанил в колата, Диспейн и момичето изтичаха да се присъединят към него. Таксито тръгна.

Джек се наведе и обясни на шофьора какво да прави. Полетяха по дирите на другото такси. Криволичеха през улици, осветени ярко от утринното слънце, и най-после по околен път стигнаха до една порутена къща от кафяв камък на Четиридесет и девета западна улица.

Колата на Диспейн бе спряла пред къщата и Хъшлака пак пръв от тримата скочи на тротоара. Той огледа улицата в двете посоки. Приблужи се до пътната врата и я отключи. После се върна при таксито. Диспейн и момичето слязоха бързо и се мушнаха през вратата. Хъшлака ги последва е куфарите.

— Чакай тук с колата — каза Нед Бомонт на Джек.

— Какво ще правиш?

— Ще си опитам късмета.

Джек поклати глава.

— Недей в този квартал. Ще си навлечеш беля — каза той.

— Ако изляза с Диспейн, офейкай — разпореди се Нед Бомонт.
— Вземи друго такси и се върни обратно да следиш „Бъкман“. Ако пък не изляза, прецени сам какво да правиш.

Той отвори вратата на колата и слезе. Трепереше. Очите му блестяха. Направи се на глух, когато Джек се подаде навън да му каже нещо, и забърза през улицата към къщата, в която бяха влезли двамата мъже и момичето.

Изкачи се направо по главната стълба и натисна дръжката на вратата. Топчестата дръжка се превъртя в ръката му. Не беше заключено. Бутна вратата, взря се в тъмния коридор и влезе.

Вратата се затръшна подире му и един от пестниците на Хъшлака го фрасна така силно в главата, че кепето му отхвъркна, а той се блъсна в стената. Смъкна се надолу, леко зашеметен, почти на едно коляно, и другият юмрук на Хъшлака удари стената над главата му.

Разлютен, Нед Бомонт заби юмрук в слабините на Хъшлака — кратък, рязък удар, който накара Хъшлака да изръмжи и да политне назад, а противникът му успя да се изправи, преди Хъшлака да се нахвърли отново върху него.

Малко по-навътре в коридора Бърни Диспейн, облегат на стената, разтегнал и изтънил устни, присвил очи до тъмни точки, повтаряше едва доловимо:

— Прасни го, Хъшлак, прасни го...

Лий Уилшир въобще не се виждаше.

Следващите два удара на Хъшлака улучиха Нед Бомонт в гърдите, прилепиха го о стената, той се закашля. Третия, прицелен в лицето му, Нед отбягна. После отблъсна Хъшлака от себе си с лакът на гърлото му и го ритна в корема. Хъшлака изрева от ярост и се хвърли, размахвайки и двата си юмука, но Нед Бомонт го отблъсна с ръка и крак и успя да посегне с десница към хълбока си и да извади от джоба пистолета на Джек. Нямаше време да се прицели, но като държеше пистолета наклонен надолу, дръпна спусъка и простреля Хъшлака в дясното бедро. Хъшлака извика и се строполи на пода в коридора.

Лежеше там и гледаше Нед Бомонт отдолу нагоре с уплашени кръвясали очи.

Нед Бомонт се отдръпна от него, пъкна лявата си ръка в джоба на панталона си и се обърна към Бърни Диспейн:

— Да излезем навън. Искам да поговоря с теб. — Лицето му беше мрачно-решително.

Над главите им преминаха бързи стъпки, някъде в задната част на сградата се отвори врата, в другия край на коридора се чуха възбудени гласове, но никой не се показва.

Диспейн дълго гледа Нед Бомонт като хипнотизиран. После, без да пророни нито дума, излезе пред него. Нед Бомонт пъкна пистолета в джоба на жилетката си и заслиза по външната стълба, с ръка върху оръжието.

— Към онова такси — заповяда той на Диспейн, сочейки колата, която Джек водеше. Когато стигнаха до таксито, той каза на шофьора да кара накъдето и да е, „обикаляй, докато ти кажа точната посока“.

Бяха в движение, когато Диспейн възвърна гласа си.

— Това е разбойническо нападение — каза той. — Ще ти дам всичко, каквото пожелаеш, защото не искам да бъда убит, но това е чисто и просто разбойническо нападение.

Нед Бомонт се засмя неприятно и поклати глава:

— Не забравяй, че аз се издигнах в обществото и сега съм фактор в окръжната прокуратура.

— Но срещу мен няма никакво обвинение. Не ме търсят. Ти сам каза...

— Аз те излъгах, Бърни, и имаше причини за това. Търсят те.

— За какво?

— За убийството на Тейлър Хенри.

— А, за това ли? Готово съм, дявол да го вземе, да се върна и да се боря. Какви доказателства имате срещу мен? Вярно, че притежавах някои от разписките му. Вярно е също, че избягах през нощта, когато е бил убит. И го попритиснах, като отказа да плати. Но всеки може да направи на пух и прах едно обвинение, изградено върху такива улики. Ей богу, та като съм оставил разписките в сейфа си преди девет и половина, както твърди Лий, нима това не е доказателство, че не съм се опитвал да си взема парите през въпросната нощ?

— Не, но това не е единственото ни обвинение срещу теб.

— Друго не може да има — заяви Диспейн убедено.

Нед Бомонт се усмихна подигравателно.

— Грещиш, Бърни. Спомняш ли си, че когато дойдох тази заран при теб, аз имах на главата си шапка?

— Възможно е. Май имаше.

— А спомняш ли си, че когато излизах, извадих от джоба на палтото си кепе и си го сложих?

В малките очички на мургавия започна да се промъква смущение, страх.

— Дявол да го вземе! Е, и? Какво целиш с това?

— Целя да се сдобия с доказателства. Спомняш ли си шапката, която не ми стоеше много добре?

Гласът на Бърни Диспейн подрезгавя:

— Не зная, Нед. Но за бога, какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че шапката не ми стоеше добре, понеже не беше моя. Спомняш ли си, че шапката, която Тейлър е носил, когато бил убит, не бе намерена?

— Не зная. Не зная нищо за него.

— А аз се мъча да ти обясня, че шапката, която носех тази заран, беше шапката на Тейлър, и сега тя е скрита между седалката и облегалката на кафявото кресло в апартамента ти в „Бъкман“. Мислиш ли, че това плюс останалото ще бъде достатъчно, за да седнеш на електрическия стол?

Диспейн щеше да изкрещи от ужас, ако Нед Бомонт не бе сложил ръка на устата му и не бе изръмжал в ухото му: „Мълчи!“

По мургавото му лице заструи пот. Диспейн притисна Нед Бомонт, улови го с две ръце за реверите на палтото и забръщолеви:

— Слушай, недей така, Нед. Ще получиш всичко до последния цент, който ти дължа, до последния цент с лихвата, ако не ме закачаш. Аз изобщо не съм имал намерение да те ограбвам, Нед, честна дума. Просто бях закъсал и го смятах за заем. Честна дума, Нед. Сега нямам у себе си много, но днес ще получа парите за скъпоценните камъни на Лий, които продадох, и ще ти се разплатя до последния цент. Колко ти дължа, Нед? Ще ти върна всичко веднага, още тази сутрин.

Нед Бомонт блъсна мургавия в другия ъгъл на таксито и каза:

— Три хиляди двеста и петдесет долара.

— Три хиляди двеста и петдесет долара. Ще ги получиш до последния цент, още тази сутрин, веднага. — Диспейн погледна Часовника си. — Да, сър, още тази минута, щом пристигнем там. Старият Стейн ще си е вече у дома. Само кажи, че ще ме пуснеш, Нед, поне в името на миналото.

Нед Бомонт потри замислено, ръце.

— Не мога да те пусна. Във всеки случай не сега. Не бива да забравям, че съм подчинен на окръжния прокурор и че те търся за разпит. Така че можем да се спазарим само за шапката. Ето какво предлагам: върни ми парите, а аз ще се постарая да няма никой, когато открия шапката, и никой нищо не ще узнае. Иначе ще направя така, че да присъства половината нюйоркска полиция и... Ето, това е. Приемаш или не приемаш?

— Ох, боже! — изпъшка Бърни Диспейн. — Кажи на шофьора да ни закара при стария Стейн. Той живее на...

---

[1] „Спийкийзи“ са се наричали нелегалните питейни заведения по време на „сухия режим“ в САЩ. Б. пр. ↑

[2] Рики — напитка, която се прави, като се изстиска сокът на пресен лимон във винен спирт и газирана вода. Б. пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА ДИНАМИТЪТ

1

Слизайки от влака, с който се бе върнал от Ню Йорк, Нед Бомонт беше друг човек — прав, висок, със светец поглед. Само хлътналите му гърди издаваха известна телесна слабост. По цвят и черти лицето му беше здраво. Крачките му бяха широки и гъвкави. Той се изкачи пъргаво по бетонната стълба, която свързваше гарата с улицата, прекоси чакалнята, махна с ръка на някаква позната зад информационното гише и излезе от гарата през една от пътните врати.

Докато чакаше на тротоара да дойде носачът с куфарите му, си купи вестник. Разтвори го, когато беше вече в таксито с багажа си на път към авеню „Рендъл“. Прочете половин колонка от първа страница:

ВТОРИЯТ БРАТ УБИТ

ФРАНСИС Ф. УЕСТ УБИТ БЛИЗО ДО МЯСТОТО, КЪДЕТО БРАТ МУ НАМЕРИЛ СМЪРТТА СИ

За втори път в разстояние на по-малко от две седмици в семейство Уест от авеню „Ачланд“ 1342 се разигра трагедия. Франсис Ф. Уест, 31-годишен, е бил застрелян снощи на улицата, почти на една пресечка от мястото, където миналия месец неговият брат Норман бил блъснат пред очите му от предполагаема кола на контрабандисти със спиртни напитки.

Франсис Уест, който работел като келнер в ресторант „Рокауей“, се прибирал от работа малко след полунощ, когато, според свидетелите на тази трагедия, бил настигнат от една черна туристическа кола, която се задала от авеню „Ачланд“ с голяма скорост. Щом се изравнила с Уест, колата свърнала към тротоара и според показанията от нея били дадени повече от двама изстрела. Уест паднал с осем куршума в тялото и умрял, преди някой да успее да стигне до него. Колата на убийците според показанията не

спряла, а незабавно пак набрала скорост и изчезнала зад хълма на Бауман Стрийт. Полицията е затруднена в усилията си да издири колата поради противоречивите показания, дадени от свидетелите, тъй като нито един от тях не е видял никого от хората в автомобила.

Бойд Уест, единственият останал жив брат, който също е бил свидетел на смъртта на Норман миналия месец, не може да си обясни причината за убийството на Франсис. Мис Мери Шепърд, живуща на авеню „Бейкър“ 1917, за която Франсис Уест щял да се жени идущата седмица, също не може да посочи човек, който би желал смъртта на годеника ѝ.

Тимъти Айвънс, предполагаем шофьор на колата, която случайно блъснала и убила Норман Уест миналия месец, отказа да говори пред репортерите в килията си в градския затвор, където е задържан без право на пускане под гаранция и чака да бъде съден за непредумишлено убийство.

Нед Бомонт сгъна вестника старателно и бавно го пъхна в един от джобовете на палтото си. Устните му бяха леко стиснати, а очите му горяха в размисъл. Иначе лицето му беше спокойно. Той се облегна в ъгъла на таксито и заигра с незапалена пура.

Щом влезе в апартамента си, не се спря да свали шапката или палтото си, а отиде направо при телефона и набра четири номера, като всеки път питаше там ли е Пол Медвиг и знаят ли къде може да го намери. След четвъртото обаждане се отказа от опитите си да търси Медвиг.

Затвори телефона, взе пурата си от масата, където я бе сложил, запали я, сложи я пак на крайчеца на масата, вдигна телефонната слушалка и набра номера на общината. Помоли да го свържат с кабинета на окръжния прокурор. Докато чакаше, придърпа до телефона един стол, като провря крак под една от долните му подпори, седна и пъхна пурата в устата си.

После заговори по телефона:

— Ало. Там ли е мистър Фар?... Нед Бомонт... Да, благодаря. — Бавно вдъхна и изпусна дим. — Ало, Фар ли е?... Прибрах се само преди две минути... Да. Може ли да се видим веднага?... Добре. Казвал ли ти е Пол нещо за убийството на Уест?... Не знаеш ли къде е?... Виж какво, има една нишка, за която искам да говоря с теб... Е, да речем, след половин час... Добре.

Затвори телефона и прекоси стаята да прегледа пощата на масата до вратата. Имаше няколко списания и девет писма. Погледна набързо пликовете, сложи ги обратно на масата, без да отвори никой от тях, и влезе в спалнята да се съблече, после — в банята да се обръсне и изкъпе.

Окръжният прокурор Майкъл Джоузеф Фар беше пълен четиридесетгодишен човек. Косата му приличаше на червеникаво стърнище над червендалестото свадливо лице. На ореховото Му писалище нямаше нищо освен телефон и голям настолен комплект за писане от зелен оникс, на който между две автоматични писалки в

черно и бяло, наклонени към двете страни под остър ъгъл, стоеше гола женска фигура от метал, държаща над главата си самолет.

Той стисна десницата на Нед Бомонт в двете си ръце и го натика в едно кожено кресло, след което се върна на мястото си. Люлеейки се на фотьойла си, попита:

— Добре ли пътува? — През дружелюбността в очите му проблясваше любопитство.

— Горещо-долу — отговори Нед Бомонт. — Идвам във връзка с Франсис Уест: как стои работата с Тим Айвънс след неговото ликвидиране?

Фар трепна, после сля това уплашено движение с бавно извъртане, уж да се намести по-удобно в креслото.

— Е, няма да има чак толкова голямо значение — каза той, — защото все още е налице третият брат, който може да свидетелства против Айвънс. — Той твърде явно отбягваше очите на Нед Бомонт, вирайки се в единия ъгъл на ореховото писалище. — Защо? Какво имаш предвид?

Нед Бомонт наблюдаваше сериозно човека, който не го гледаше.

— Просто се интересувах. Но щом другият брат ще разпознае Тим, значи всичко е наред.

Фар каза, все тъй без да го поглежда:

— Разбира се. — Пет-шест пъти той полюля бавно креслото си по един-два инча напред-назад. Месестите му бузи потрепваха на леки гънки там, където покриваха мускулите на челюстите. Той се прокашля и стана. Сега вече гледаше Нед Бомонт дружелюбно. — Почакай за минутка — каза той. — Трябва да изляза да проверя нещо. Ако не им висят над главата, всичко забравят. Не си отивай. Искам да поговоря с теб за Диспейн.

— Не бързай — промърмори Нед Бомонт, когато окръжният прокурор вече излизаше от кабинета си и докато го нямаше, цели петнайсет минути седя и пуши спокойно.

Фар се върна намръщен.

— Извинявай, че те оставих така — каза той, като седна, — но сме затънали до гуша в работа. Ако продължава все така... — довърши мисълта си, като разпери отчаяно ръце.

— Не се притеснявай. Има ли нещо ново около убийството на Тейлър Хенри?

— Засега нищо.

— Точно за това исках да те попитам — за Диспейн. — Фар явно пак отбягваше погледа на Нед Бомонт.

В ъгълчетата на устата на Нед Бомонт трепна за миг тънка подигравателна усмивка, която събеседникът му не можа да забележи. Той каза:

— Като се замисли човек, почти нямаме в какво да го обвиним.

Фар кимна бавно към ъгъла на бюрото си:

— Може би, но бягството му от града същата нощ май не говори в негова полза.

— Той е имал друга причина да бяга — каза Нед Бомонт, — и то доста основателна. — Неясната усмивка пак се мярна и изчезна.

Фар кимна отново, сякаш беше готов да се съгласи.

— Мислиш ли, че е възможно той да го е убил? Нед Бомонт отговори небрежно:

— Не мисля, че го е убил, но не е изключена такава възможност. И имаш достатъчно основания да го задържиш известно време, ако е нужно.

Окръжният прокурор вдигна глава и погледна Нед Бомонт. Усмивайки се едновременно стеснително и дружелюбно, той каза:

— Прати ме по дяволите, ако мислиш, че това не е моя работа, но защо, за бога, Пол те прати в Ню Йорк да търсиш Бърни Диспейн?

Нед Бомонт забави отговора си, за да помисли. После помръдна леко рамене и отвърна:

— Той не ме прати. Позволи ми да отида.

Фар не каза нищо.

Нед Бомонт напълни дробовете си с дим от пурата, изпразни ги и рече:

— Бърни ме измами на конния тотализатор. Затова избяга. Чиста случайност е, че Тейлър Хенри бе убит вечерта на същия ден, когато Пеги О'Туул победи в състезанието. А аз бях заложил на нея хиляда и петстотин долара.

— Добре, Нед — вметна бързо окръжният прокурор. — Какво правите с Пол не ме интересува. Но аз... разбираш ли, не съм напълно уверен дали Диспейн не е срещнал младия Хенри на улицата и не го е пречукал. За всеки случай мисля да го задържа още известно време. — Месестата му, издута уста се изкриви от малко подкупваща усмивка.

— Не мисли, че си пъхам носа в работите на Пол или в твоите, но... — Червендалестото му лице беше подпухнало и лъскаво от пот. Внезапно той се наведе и издърпа едно чекмедже на бюрото. Под пръстите му зашумоля хартия. Ръката му се измъкна от чекмеджето и се протегна през бюрото към Нед Бомонт. В нея имаше малък бял плик с разрязан край. — Ето. — Гласът му беше хрипкав. — Прегледай това и кажи какво мислиш. А може да е просто глупост?

Нед Бомонт взе плика, но не го погледна веднага. Очите му, студени и искрящи, бяха впити в червеното лице на окръжния прокурор.

Под този поглед лицето на Фар стана още по-тъмночервено, той вдигна месеста ръка в умиротворителен жест. Гласът му също беше умиротворителен:

— Аз не му придавам никакво значение, Нед, но... искам да кажа, че при всеки възникнал случай получаваме куп подобни глупости и... е, прочети го и си кажи думата.

След нова продължителна пауза Нед Бомонт отмести погледа си от Фар към плика. Адресът беше напечатан на пишеща машина:

До мистър М. Дж. Фар,
окръжен прокурор,
Общинско управление
Тук

Лично

Пощенският печат носеше дата от предишната събота. Вътре имаше един-единствен бял лист, на който бяха написани с машина три изречения без обръщение и без подпис:

Защо Пол Медвиг е откраднал една от шапките на
Тейлър Хенри след убийството му?

Какво е станало с шапката, която Тейлър Хенри е
носел, когато е бил убит?

Защо човекът, който твърди, че пръв е открил трупа на Тейлър Хенри, е назначен на служба при вас?

Нед Бомонт сгъна това писъмце, прибра го в плика, захвърли го на бюрото и приглади мустачките си с нокътя на палеца си. От средата наляво и надясно, впери в окръжния прокурор спокоен поглед и му заговори също със спокоен тон:

— Е, и какво?

Бузите на Фар пак затрепкаха там, където покриваха мускулите на челюстта му. Веждите му се сбърчиха над умоляващите очи.

— За бога, Нед — каза той разпалено, — не мисли, че придавам на това кой знае какво значение. Всеки път, когато се случи нещо, получаваме купища такъв боклук. Искях просто да ти го покажа.

— Значи няма нищо лошо, щом ти го възприемаш така — отвърна Нед Бомонт. Очите и гласът му продължаваха да бъдат спокойни. — Казвал ли си на Пол за това?

— За писмото ли? Не. Още не съм се виждал с него. Пък и то пристигна едва тази сутрин.

Нед Бомонт взе плика от бюрото и го пхна във вътрешния джоб на самото си. Окръжният прокурор, който проследи пътя на писмото до джоба му, изглежда, се смути, но не каза нищо.

След като скри писмото, Нед Бомонт извади от друг джоб тънка шарена пура и рече:

— На твое място аз не бих му споменал нищо по този въпрос. Той и без това си има достатъчно грижи.

Преди Нед Бомонт да довърши, Фар вметна:

— Разбира се, както кажеш, Нед.

Известно време след това никой от двамата не продума. Фар пак се вторачи в ъгъла на писалището, а Нед Бомонт гледаше замислено Фар. Мълчанието бе прекъснато от тихо бръмчене, което идеше изпод бюрото на окръжния прокурор.

Фар вдигна телефонната слушалка и каза:

— Да, да. — Издадената му напред долна устна похлупи края на горната, а червендалестото му лице се изпъстри с петна. — Не ще ли! — изръмжа той. — Докарайте тоя негодник и им направете очна ставка, пък ако продължава да се опъва, ще обърнем другия край...

Да... Действайте. — Той тръшна слушалката върху вилката и се взря свирепо в Нед Бомонт.

Нед Бомонт се спря тъкмо когато палеше пурата си. Задържа я в едната си ръка, а горящата запалка — в другата. Лицето му беше малко издадено напред. Очите му блестяха. Пропъхна крайчеца на езика си между устните, прибра го обратно и раздвижи устни в усмивка, в която нямаше нищо приятно.

— Нещо ново ли? — попита той тихо и настойчиво.

В гласа на окръжния прокурор звучеше яд:

— Става дума за Бойд Уест, другия брат, който разпозна Айвънс. Когато разговаряхме, се сетих за него и пратих хора да го попитат ще може ли да го разпознае повторно. А той, негодникът, казва, че не бил уверен.

Нед Бомонт кимна, сякаш бе очаквал това.

— Е, какво ще стане сега?

— Няма да се измъкне — изръмжа Фар. — Той го разпозна веднъж и ще повтори показанията си, когато застане пред съдебните заседатели. Тъкмо наредих да го докарат и щом свърша с него, ще стане послушен като агънце.

— Така ли? Ами ако не стане? — каза Нед Бомонт. Бюрото на окръжния прокурор се разтърси под ударите на юмрука му.

— Ще стане!

Очевидно Нед Бомонт не беше убеден. Той запали пурата си, угаси запалката и я прибра в джоба си, изпусна дим и запита с малко насмешлив тон:

— Положително ще стане. Но да речем, че не стане? Ако погледне Тим и каже: „Не съм сигурен, че е той“?

Фар пак тупна по бюрото си.

— Няма да каже... когато го пообработя... волю-неволю ще застане пред съдебните заседатели и ще заяви: „Той е“.

Насмешката от лицето на Нед Бомонт изчезна. Той заговори малко уморено:

— Ще отрече, че го е разпознал. Знаеш, че така ще стане. И какво можеш да сториш? Нищо, нали? Значи няма в какво да обвиниш Тим Айвънс. Намерили сте колата с алкохол там, където я оставил, но единственото ви доказателство, че именно той я е шофирал, когато е блъснала Норман Уест, са свидетелските показания на двамата братя.

Така че щом Франсис е мъртъв, а Бойд се бои да говори, значи обвинението увисва във въздуха, и това ти е известно.

— Ако мислиш, че ще си седя мирно на... — разкрещя се Фар разярен.

Но с нетърпеливо движение на ръката, която държеше пурата, Нед Бомонт го прекъсна.

— Все едно е дали седиш, дали стоиш прав или караш велосипед — каза той, — ти си бит и го знаеш.

— Така ли? Но аз съм прокурор на града и на окръгъта и... — Фар изведнъж спря да беснее. Прокашля се и преглътна. Войнствеността изчезна от очите му, замести я първо смущение, а после — нещо подобно на страх. Той се наведе през бюрото толкова разтревожен, че не можеше да скрие този страх, изписан на червендалестото му лице. Каза:

— Разбира се, ако ти... ако Пол... искам да кажа, ако по някаква причина аз не бива... нали разбираш, можем да замажем тая работа.

Усмивката, в която нямаше нищо приятно, отново повдигна крайчеца на устните на Нед Бомонт и очите му заблестяха през дима на пурата. Той поклати полека глава и заговори бавно, с неприятно мазен тон:

— Не, Фар, няма никаква причина, поне от тоя род. Пол обеща да измъкне Айвънс след изборите, но ако искаш вярвай, Пол никога не е нареждал да убиват когото и да било и дори да е направил това, не е заради Айвънс, той не заслужава чак да убият човек заради него. Не, Фар, няма никаква причина и не искам да мислиш, че има.

— За бога, Нед, разбери ме правилно — запротестира Фар. — Ти много добре знаеш, че няма в града друг като мен, който да държи толкова за Пол и за теб. Не може да не знаеш това. Исках да ти кажа само, че... е, че винаги можете да разчитате на мене.

— Това е чудесно — отвърна Нед Бомонт без особен възторг и стана.

Фар също стана и излезе иззад бюрото с протегнатата червена ръка.

— Закъде бързаш? — попита той. — Защо не останеш да видиш как ще се държи тоя Уест, когато го доведат? Впрочем — погледна часовника си — какво ще правиш тази вечер? Съгласен ли си да вечеряме заедно?

— Съжалявам, не мога — отговори Нед Бомонт. — Трябва да вървя.

Той позволи на Фар да му раздруса ръката, а в отговор на настоящата покана на окръжния прокурор да се отбива по-често и да се съберат някоя вечер промърмори: „Добре, нямам нищо против“ — и излезе.

3

Когато Нед Бомонт влезе, Уолтър Айвънс стоеше до един от работниците на машините за коване на пирони във фабриката за дървен амбалаж, където беше майстор. Той забеляза Нед Бомонт веднага и като го поздрави с вдигната ръка, тръгна по централната пътека, но в порцелановосините очи и кръглото светло лице на Айвънс имаше някакси по-малко удоволствие, отколкото изглежда се мъчеше да им придаде.

— Здравей, Уолт — каза Нед Бомонт, като се полуобърна към вратата, за да избегне необходимостта да разговаря или демонстративно да не окаже внимание на протегнатата ръка. — Хайде да се махнем оттук, много е шумно.

Айвънс каза нещо, но го заглуши трясъкът на чуковете, забиващи гвоздеи в дървото, и двамата тръгнаха към отворената врата, през която бе влязъл Нед Бомонт. Навън имаше широка площадка от дебели греди. Стълба с дъсчени стъпала се спущаше на двајсет фута до земята.

Когато застанаха на дървената площадка, Нед Бомонт запита:

— Знаеш ли, че един от свидетелите против брат ти е убит нощес?

— Д-да, ч-четох във в-в-вестника.

— А знаеш ли, че другият свидетел сега не е толкова уверен, че ще може да разпознае Тим? — попита Нед Бомонт.

— Н-не, не знаех това, Н-Нед.

— Обаче знаеш, че ако не го разпознае. Тим ще отърве кожата — каза Нед.

— Д-да.

— Май не се радваш много — забеляза Нед Бомонт.

Айвънс обърса чело с ръкава на ризата си.

— Ами, р-радвам се, Н-Нед, к-кълна се в бога, р-радвам се!

— Ти познаваше ли Уест? Оня, убития?

— Н-не, само в-веднъж ходих при него д-да го помоля да не закача Т-Тим.

— Какво ти отговори?

— Отказа.

— Кога беше това?

Айвънс запристъпя от крак на крак и отново обърса лицето си с ръкава на ризата.

— Преди д-д-два-три д-дни.

Нед Бомонт попита тихо:

— А имаш ли представа, Уолт, кой може да го е убил?

Айвънс енергично поклати глава.

За момент Нед Бомонт се вторачи замислено над рамото на Айвънс. Тропотът на ковачните машини идеше през вратата от десет стъпки разстояние, а от друг етаж се чуваше скърцане на триони. Айвънс пое дълбоко въздух и го изпусна.

Лицето на Нед Бомонт изразяваше съчувствие, когато отново се взря в порцелановосините очи на по-ниския. Той се наклони леко напред и попита:

— С чиста съвест ли си, Уолт? Предполагам, че ще се намерят хора, които да помислят, че ти може да си застрелял Уест, за да спасиш брат си. Имаш ли...

— А-а-аз бях в к-клуба цяла вечер, от осем часа д-д-до след д-два тази сутрин — отговори Уолтър Айвънс бързо, доколкото му позволяваше говорният дефект. — И Хари Слос, и Б-Бен Ферис, и Брейджър м-м-могат да п-потвърдят това.

Нед Бомонт се засмя.

— Имаш късмет, Уолт — каза той весело.

Обърна гръб на Уолтър Айвънс и се спусна по дъсчените стъпала на улицата, пренебрегвайки много дружелюбното: „Довиждане, Нед“ на Уолтър Айвънс.

От фабриката за дървен амбалаж Нед Бомонт мина четири пресечки до един ресторант и използва телефона. Набра номера, на който бе говорил по-рано през деня, и пак попита за Пол Медвиг, но него го нямаше, затова поръча да му предадат да се обади. После взе такси и се прибра в квартирата си.

Пощата, вече намираща се на масата до вратата, се беше допълнила с нова. Той закачи шапката и палтото си, запали пура и седна с писмата на най-голямото от червените си плюшени кресла. Четвъртият плик, който отвори, беше подобен на този, който му бе показал окръжният прокурор. В него имаше един-единствен лист с три напечатани на пишеща машина изречения без обръщение и подпис:

След смъртта на Тейлър Хенри ли намерихте трупа му, или присъствахте на убийството?

Защо съобщихте за смъртта му едва след като полицията намери трупа?

Мислите ли, че можете да спасите виновните, като изфабрикувате улики против невинните?

Присвил очи и сбърчил чело над това писмо, Нед Бомонт смукна дълбоко от пурата си. Той го сравни с полученото от окръжния прокурор. Хартията и шрифтът бяха еднакви; еднакви бяха и подредбата на изреченията върху всеки лист, и датата на пощенския печат.

Навъсен, той прибра всяко от писмата в съответния плик и ги пхна в джоба си, но веднага ги извади пак да ги прочете и прегледа отново. Поради прекомерно бързото пушене пурата му гореше неравномерно от едната страна. Сложи пурата на ръба на масата до себе си с гримаса на отвращение и задърпа с пръсти нервно мустачките си. Прибра отново писмата и се облегна в креслото, като се загледа в тавана и загриза нокътя на показалеца си. Прокара пръсти по

косата си. Пъхна върха на пръста си между яката и шията. Привдигна се а извади пак пликите от джоба си, но ги върна обратно, без да ги погледне. Прехапа долната си устна. Накрая се отърси нетърпеливо и зачете останалата поща. Още я четеше, когато телефонът иззвъня. Отиде да се обади.

— Ало... А, здравей, Пол, къде си?... Колко време ще останеш там?... Да, чудесно, отбий се пътъом... Добре, ще бъда тук.

И се надвеси отново над пощата си.

Пол Медвиг пристигна в квартирата на Нед Бомонт, когато камбаните в посивялата църква от другата страна на улицата биеха за вечерня. Още от вратата се провикна сърдечно:

— Здравей, Нед. Кога се прибра? — Беше облечен в костюм от сив туид.

— Късно тази заран — отговори Нед Бомонт, докато се ръкуваха.

— Откри ли нещо?

Нед Бомонт показва връхчетата на зъбите си в доволна усмивка.

— Намерих каквото търсех... всичко.

— Чудесно. — Медвиг захвърли шапката си на един фотьойл и седна на друг до камината.

Нед Бомонт се върна на креслото си.

— Случи ли се нещо в мое отсъствие? — попита той, като взе пълната до половина чаша, поставена до сребърния съд за приготвяне на коктейли до лакътя му!

— Оправихме бъркотията около договора за канализацията.

Нед Бомонт сръбна от коктейла си и попита:

— Много ли трябваше да отстъпиш?

— Твърде много. Няма да остане нищо от предвижданата печалба, но така е по-добре, отколкото да рискуваме да размътваме водата точно преди изборите. Ще наваксаме от пътния строеж идущата година, когато ще продължи връзката със Салем и Чеснът.

Нед Бомонт кимна, загледан в опънатите кръстосани глезени на русокосия.

— Не бива да носиш копринени чорапи с костюм от туид — каза той.

Медвиг вдигна крак, протегна го и погледна глезена си.

— Така ли? Аз пък обичам мекотата на коприната.

— Тогава не носи костюм от туид. Погребаха ли вече Тейлър Хенри?

— В петък.

— А ти ходи ли на погребението?

— Да — отговори Медвиг и добави малко смутено: — По съвет на сенатора.

Нед Бомонт сложи чашата си на масата, извади от малкото джобче на сакото си бяла носна кърпичка и я допря до устните си.

— Как е сенаторът? — той погледна изкосо русокосия с нескрита насмешлива искрица в очите.

Медвиг отговори, пак малко смутено:

— Добре е. Прекарах почти целия следобед горе при него.

— В неговата къща ли?

— Тъхъ.

— Там ли беше русата опасност? Медвиг присви леко вежди и отговори:

— Джанет беше там.

Нед Бомонт прибра кърпичката си, от гърлото му се изтръгна задавен клокочещ звук и той промърмори:

— М-м-м. Сега пък Джанет. Докъде си стигнал с нея?

Медвиг възвърна самообладанието си. Той каза спокойно:

— Все още се надявам, че ще се оженим.

— А тя знае ли вече това — че имаш почтени намерения?

— За бога, Нед! — запротестира Медвиг. — Докога ще ме разпитваш?

Нед Бомонт се засмя, взе сребърния прибор за коктейл, разклати го и напълни отново чашата си.

— Какво мислиш за убийството на Франсис Уест? — запита той, като се облегна с чаша в ръка.

Медвиг като че за момент се обърка. После лицето му се проясни и каза:

— Аха, става въпрос за човека, застрелян на авеню „Ачланд“ нощес, нали?

— Именно за него.

През сините очи на Медвиг отново премина лека сянка на смущение.

— Е, аз не го познавах — каза той.

— Той беше един от свидетелите против брата на Уолтър Айвънс — допълни Нед Бомонт. — А другият свидетел, Бойд Уест, се бои да дава показания, така че обвинението отпада.

— Чудесно — каза Медвиг, но след като думата излезе от устата му, в очите му се появи съмнение. Прегъна нозе и се наведе напред. — Бои ли се? — попита той.

— Да, или по-скоро сплашен е, ако ти харесва повече.

Лицето на Медвиг стана напрегнато, а очите му се превърнаха в каменносини кръгчета.

— Накъде биеш, Нед? — попита той рязко.

Нед Бомонт пресуши чашата си и седна върху масата.

— След като си казал на Уолт Айвънс, че не можеш да измъкнеш Тим, докато не минат изборите, онзи споделил грижите си с Шед О'Тори — произнесе той бавно и монотонно, като че разказваше урок. — Шед пратил неколцина от бандитите си да сплашат двамата Уестовци да не свидетелстват против Тим. Единият от тях не се уплашил и те го пречукали.

Медвиг възрази намръщен:

— Какво го интересуват Шед грижите на Тим Айвънс?

Посягайки към прибора за коктейл, Нед Бомонт отвърна раздразнен:

— Е, само си правя догадки. Да оставим този въпрос.

— Не го усуквай, Нед. Знаеш, че ценя твоите догадки. Ако имаш нещо предвид, кажи.

Нед Бомонт сложи прибора за коктейл на масата, без да си налее в чашата, и заговори:

— Може да е само догадка, Пол, но така мисля аз. Всички знаят, че Уолт Айвънс работи за теб в трети район, че е член на клуба и тъй нататък и че ти си готов да направиш каквото можеш, за да избавиш брат му от беда, ако те помоли. А сега всички или мнозина ще започнат да си задават въпроса дали свидетелите против брат му не са сплашени и застреляни по твое нареждане. Така поне ще си мислят външните хора, женските клубове, от които напоследък ти толкова се страхуваш, и порядъчните граждани. А вътрешните — повечето от тях, на които им е все едно дали си направил това или не — ще разберат горе-долу истината. Ще научат, че един от твоите хора е бил принуден да се обърне към Шед за помощ и че Шед му е помогнал. Ето в каква бяля те е вкарал Шед... а може би смяташ, че не е способен на такова неща?

Медвиг изръмжа през зъби:

— Много добре зная, че е способен, мръсникът. — Той се бе навел намръщено над един зелен лист, извезан на килима в нозете му.

Като изгледа внимателно русокосия, Нед Бомонт продължи:

— Но да погледнем на въпроса и под друг ъгъл. Може нищо да не стане, ала ти си застрашен, ако Шед реши да използва това положение.

Медвиг вдигна глава и попита:

— Какво положение?

— Уолт Айвънс прекарал в клуба почти цялата нощ до два часа сутринта. Тоест около три часа повече от обикновено, като се изключат вечерите на избори или на банкети. Разбираш ли? Подготвял си е алиби — в нашия клуб. Ами ако... — Нед Бомонт сниши глас, а тъмните му очи се закръглиха и станаха сериозни — ако Шед измени на Уолт и пробута лъжливи доказателства, че той е убил Уест? Тогава твоите женски клубове и всички други, които обичат да крякат за какво ли не, ще си помислят, че алибито на Уолт е нагласено — че ние сме го нагласили, за да прикрием Уолт.

— Мръсник — повтори Медвиг. Той стана и пъкна ръце в джобовете на панталоните си. — О, боже мой, защо не бяха свършили изборите или поне да бяха още далеч!...

— Тогава нищо подобно нямаше да се случи.

Медвиг направи две крачки към средата на стаята.

Промърмори: „Дяволите да го вземат!“ — и се спря вторачен навъсено в телефона на поставката до вратата на спалнята. Огромните му гърди се движеха в такт с дишането. Без да поглежда Нед Бомонт, той произнесе с крайчеца на устата си:

— Измисли как да се измъкнем от това положение. — Направи крачка към телефона, но се спря. — Впрочем няма нужда — каза той и се обърна с лице към Нед Бомонт. — Аз смятам да изгоня Шед от нашето градче. Омръзна ми да се върти тук. Мисля да го натиря веднага, още тази вечер.

— Как например? — попита Нед Бомонт.

Медвиг се ухили:

— Например — отговори той — ще накарам Рейни да затвори „Кучешката колибка“, „Райската градина“ и всички други вертепи, от които, както знаем, са заинтересувани Шед или някои от приятелите

му. Ще накарам Рейни да ги ликвидира един по един, без много-много да се церемони, още тази нощ. Нед Бомонт възрази колебливо:

— Ще вкараш Рейни в бяла. Нашите полицаи не са свикнали да си дават голям зор, когато прилагат закона за сухия режим. Тази работа едва ли ще им хареса.

— Поне веднъж могат заради мен да нарушат навиците си — каза Медвиг, — и пак няма да ми се издължат напълно.

— Дано. — Лицето и гласът на Нед Бомонт все още показваха съмнение. — Но цялата тази работа много ми напомня използването на динамит, за да взривиш врата на сейф, която можеш да отвориш безшумно, с шперц.

— Имаш ли нещо предвид, Нед?

Нед Бомонт поклати глава:

— Нищо определено, но не е зле да почакаме два-три дни, докато...

Сега пък Медвиг поклати глава.

— Не — каза той. — Аз искам да се действа. Не разбирам нищо от отваряне на сейфове, Нед, но умея да се бия — по моему — с двете ръце. Не можах да се науча да се боксирам; колкото пъти опитвах, все ме натупваха. Ще употребим срещу мистър О'Рори динамит.

Жилестият човек, носещ очила с рогови рамки, каза:

— И тъй, няма защо да се безпокоите за това. — Той се излегна самодоволно в креслото си.

Другият, от лявата му страна — кокалест човек с гъсти кестеняви мустаци и немного коса на главата си — се обърна към този от лявата си страна.

— Не ми се вижда толкова лесно.

— Така ли? — Жилестият се извърна и погледна през очилата си кокалестия. — Виж какво, Пол няма нужда да идва лично в моя район, за да...

— Глупости! — тросна се костеливият.

Медвиг се обърна към костеливия:

— Брийн, срещна ли се с Паркър?

Брийн отговори:

— Да, срещнах се, той каза пет, но мисля, че можем да измъкнем от него още две.

— Има си хас! — вметна подозрително очилатият. Брийн му се усмихна подигравателно през рамо.

— Така ли? А от кого другото би измъкнал толкова?

На широката дъбова врата някой почука три пъти: Нед Бомонт стана от стола, който бе възседнал обратно, и отиде до вратата. Открехна я малко.

Човекът, който бе почукал, беше мургав, с ниско чело и син, доста измачкан костюм. Той не се опита да влезе в стаята, а заговори полугласно, но толкова развълнувано, че всички в стаята чуваха думите му.

— Шед О'Рори е долу. Искане да се види с Пол.

Нед Бомонт затвори вратата и се облегна с гръб на нея, погледна Пол Медвиг. Единствени те двамата от десетте мъже в стаята, изглежда, не се смутиха от съобщението на нискочелия. Останалите не показваха вълнението си открито — у някои то пролича но внезапно

вцепеняване, — но дишането на нито един не беше спокойно както преди.

Нед Бомонт сякаш не знаеше, че е излишно да повтаря, произнесе с тон, който показваше, че му е интересно как ще реагират на думите му:

— О'Рори иска да се види с теб. Той е долу.

Медвиг погледна часовника си.

— Кажете му, че сега съм зает, но ако почака малко, ще го приема.

Нед Бомонт кимна и отвори вратата.

— Кажи му, че Пол е зает в момента — нареди той на човека, който бе почукал, — но ако потрае малко, Пол ще го приеме — и пак затвори вратата.

Медвиг вече разпитваше някакъв субект с квадратно жълтеникаво лице има ли шансове да получат повече гласове от татък Чеснът Стрийт. Човекът с квадратното лице отговори, че според него ще получат повече от предишния път, „значително повече“, но все пак недостатъчно, за да смажат опозицията. Докато говореше, очите му непрекъснато шареха настрана, към вратата.

Нед Бомонт отново яхна стола си до прозореца и запуши пура.

Медвиг се обърна към друг с въпрос каква помощ за предизборната кампания може да се очаква от някой-си Хартуик. Тоя не следеше вратата, но отговаряше доста несвързано.

Нито спокойното изражение на Медвиг и на Нед Бомонт, нито деловата им съсредоточеност върху проблемите на кампанията не можеха да разсеят напрежението в стаята.

След петнайсет минути Медвиг стана и рече:

— Е, още не сме грабнали победата, но тя се очертава. Залягайте здраво и ще успеем. — Той се изправи до вратата и се ръкува с всекиго по ред. Излизаха малко забързано.

Когато останаха с Медвиг сами в стаята, Нед Бомонт, без да става от стола си, запита:

— Да чакам ли, или да се измитам?

— Чакай! — Медвиг прекоси стаята, приближи се до прозореца и погледна обяната от слънце Китайска улица.

— Значи с двете ръце действаш, а? — попита Нед Бомонт след кратка пауза.

Медвиг се извърна от прозореца и кимна.

— Друг начин не зная... — И се усмихна по момчешки на човека, който бе яхнал стола — ... освен може би и с краката.

Нед Бомонт понечи да каже нещо, но му попречи изскърцването на топчестата дръжка на вратата, която се превъртя.

Някакъв човек отвори и влезе. Малко над среден ръст, той имаше елегантна фигура — елегантност, която му придаваше измамно крехък вид. Макар че пригладената му коса беше съвсем бяла, вероятно не бе прехвърлил тридесет и петте. Извънредно ясните му сивосини очи бяха разположени на доста продълговато и тясно, но изящно изваяно лице. Носеше тъмносино палто върху тъмносин костюм и държеше черно бомбе в ръка, пъхната в черна ръкавица.

Човекът, който влезе подире му, беше кривокрак мургав главорез със същия ръст. С полегатите си широки рамене, дълги дебели ръце и сплеснато лице приличаше малко на маймуна. Неговата измачкана сива мека шапка стоеше на главата му. Той затвори вратата и се облегна на нея, като пъхна ръце в джобовете на карираното си палто.

Първият, който по това време бе пристъпил четири-пет крачки в стаята, сложи шапката си на един стол и се залови да сваля ръкавиците си.

Медвиг с ръце в джобовете на панталоните се усмихна любезно и каза:

— Как си, Шед?

Белокосият отговори:

— Отлично, Пол. А ти? — Гласът му беше приятен баритон. В говора му се долавяше слаб ирландски акцент.

Медвиг посочи с леко кимване човека на стола и попита:

— Познаваш ли се с Бомонт?

— Да — отговори О'Рори.

— Да — потвърди и Нед Бомонт.

Никой от двамата не кимна на другия, Нед Бомонт дори не стана от стола си.

Шед О'Рори бе свалил вече ръкавиците си. Сложи ги в джоба на палтото си и каза:

— Политиката си е политика, бизнесът си е бизнес. Аз си пробивам път с пари и съм готов да продължавам да си пробивам път с

пари, но желая да получи това, за което плащам. Гласът му беше любезно сериозен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Медвиг, като че ли чулото не го интересуваше особено.

— Искам да кажа, че половината от полицаите в града плащат баничките и бирата си с пари, които получават от мен и от някои мои приятели.

Медвиг седна до масата.

— Е, и какво? — попита той все тъй небрежно.

— Желая да имам това, за което плащам. А аз плащам да ме оставят на мира. Искам да ме оставят на мира.

Медвиг се подсмихна.

— Да не би да ми се оплакваш, Шед, че твоите полицаи не искат да ти се отблагодаряват?

— Ето за какво ми е думата: Дулън ми съобщи снощи, че ти лично си наредил да затворят моите заведения.

Медвиг пак се подсмихна и обърна глава към Нед Бомонт:

— Какво мислиш по този въпрос, Нед?

Нед Бомонт се усмихна кисело, но си замълча.

— Знаеш ли какво мисля аз? — каза Медвиг. — Мисля, че капитан Дулън се преуморява. Мисля, че някой трябва да даде на капитан Дулън хубава дълга отпуска. Напомни ми после за това.

— Аз плащам за закрила, Пол, и я изисквам — настояваше О'Рори. — Бизнесът си е бизнес, политиката си е политика. Нека да не ги смесваме.

— Няма да го бъде — отвърна Медвиг.

Сините очи на Шед О'Рори гледаха замечтано нещо в далечината. Той се усмихна малко тъжно и в приятния му глас с лек ирландски акцент прозвуча печална нотка, когато заговори:

— Значи ще се лее кръв.

Сините очи на Медвиг станаха непроницаеми, а гласът му — трудно разгадаем, като очите.

— Щом желаеш това — каза той.

Белокосият кимна.

— Ще трябва да се лее кръв — повтори той все така печално. — Аз не съм дете, за да ме разиграват.

Медвиг се облегна на стола си и праметна крак въз крак. От тона му личеше, че не придава особено значение на думите. Той каза:

— Може да си вече голям, но ще слушаш. — Сви устни и добави, сякаш отпосле му беше дошло наум: — Ти вече слушаш.

Замечтаността и тъгата мигновено изчезнаха от очите на Шед О'Рори. Той сложи черната шапка на главата си. Оправи яката на палтото си. Насочи дълъг бял пръст към Медвиг и произнесе:

— Тази вечер отварям отново „Кучешката колибка“. Не искам никой да ме закача. Закачиш ли ме, и аз ще те закача.

Медвиг свали кръстосаните си крака и посегна към телефона на масата. Набра номера на полицейското управление, поиска да го свържат с началника и му каза:

— Здравей, Рейни... Да, отлично. Как са вашите?... Чудесно. Слушай, Рейни, чух, че Шед възнамерявал да отвори отново тази вечер... Да... Да, удари така, че да го заболи... Именно... Ясно. Довиждане. — Побутна телефона назад и се обърна към О'Рори: — Сега разбираш ли положението? Свършено е с теб, Шед. Завинаги е свършено с тебе тук.

О'Рори каза тихо: „Разбирам“, обърна се, отвори вратата и излезе.

Кривокракият главорез се спря да се изплюе нарочно на килима пред себе си и вторачи дръзки, предизвикателни очи в Медвиг и Нед Бомонт. После и той излезе.

Нед Бомонт обърса дланите си с кърпа. Той не продума нищо и гледаше въпросително Медвиг. Очите му бяха мрачни.

След малко Медвиг попита:

— Е, какво ще кажеш?

— Ти сбърка, Пол — отговори Нед Бомонт.

Медвиг се изправи и отиде до прозореца.

— Боже господи — простена той през рамо, — кога най-после ще ти угодя?

Нед Бомонт стана от стола си и тръгна към вратата.

Медвиг се извърна от прозореца и запита ядно:

— Пак ли някоя щуротия си намислил?

Нед Бомонт отговори: „Да“ — и напусна стаята. Слезе долу, взе шапката си и излезе от клуб „Дървена къщурка“. Мина седем пресечки

до гарата и си купи билет за нощния влак до Ню Йорк. След това взе такси до квартирата си.

Пълна безформена жена и бузесто дребно момче приготвиха един куфар и три кожени чанти под надзора на Нед Бомонт, когато се позвъни.

Коленичилата жена се повдигна с пъшкане, отиде до вратата и я разтвори широко.

— Боже мой, вие ли сте, мистър Медвиг! — възкликна тя. — Влизайте, влизайте.

Медвиг влезе с думите:

— Как сте, мисис Дювийн? От ден на ден все повече младееете. — Погледът му се плъзна от куфара и чантите към момчето. — Здравей, Чарли. Май си вече готов да работиш на циментобъркачка, а?

Момчето се усмихна свенливо и каза:

— Здравейте, мистър Медвиг.

Медвиг се обърна ухилен към Нед Бомонт:

— Ще пътуваш ли?

Нед Бомонт се усмихна учтиво.

— Да — отговори той.

Русокосият огледа повторно стаята, чантите и куфара, дрехите, нахвърляни по столовете, и отворените чекмеджета. Жената и момчето се заловиха отново с работата си. От купчината на един стол Нед Бомонт извади две малко избелели ризи и ги сложи настрана. Медвиг запита:

— Можеш ли да ми отделиш половин час, Нед?

— Разполагам с много време.

— Вземи шапката си — каза Медвиг.

Нед Бомонт взе шапката и палтото си.

— Натъпчете колкото е възможно повече неща — заръча той на жената, когато тръгна с Медвиг към вратата, — а останалото можете да пратите с другия багаж.

Двамата с Медвиг слязоха по стълбата на улицата. Завиха по една пресечка в южна посока. Тогава Медвиг запита:

— Закъде заминаваш, Нед?

— За Ню Йорк.

Свърнаха в една тясна уличка.

— Завинаги ли? — попита Медвиг.

Нед Бомонт повдигна рамене:

— Завинаги се махам оттук.

Отвориха една зелена дървена врата в задната червена тухлена стена на една сграда, минаха по коридор и през друга врата влязоха в някакъв бар, където пиеха пет-шест души. Поздравиха се мимоходом с бармана и трима от пиещите и влязоха в по-малко помещение с четири маси. Там нямаше никой. Седнаха на една от масите.

Барманът надникна и попита:

— Бира ли както винаги, господа?

Медвиг каза: „Да“, а после, когато барманът се скри: „Защо?“

Нед Бомонт отговори:

— Омръзнаха ми тия провинциални интрижки.

— Мен ли имаш предвид? Нед Бомонт замълча.

Медвиг също мълча известно време. После въздъхна и рече:

— Сега намери да ме зарязваш!

Барманът влезе с две халби светла бира и купа с кренделчета^[1].

Щом си излезе отново и затвори вратата подире си, Медвиг се провикна:

— Дявол да го вземе, не може да се излезе на глава с теб, Нед!

Нед Бомонт помръдна рамене.

— Никога не съм отричал това. — Вдигна халбата си и пи.

Медвиг трошеше едно кренделче.

— Наистина ли искаш да заминеш, Нед? — попита той.

— Заминавам.

Медвиг захвърли парченцата от кренделчето на масата и измъкна от джоба си чекова книжка. Откъсна един чек, извади от друг джоб автоматична писалка и попълни чека. После го помахаша да изсъхне и го захвърли на масата пред Нед Бомонт.

Нед Бомонт погледна чека, поклати глава и рече:

— Нямам нужда от пари, а и ти не ми дължиш нищо.

— Дължа ти. Задължен съм ти дори много повече, Нед. Искам да го вземеш.

Нед Бомонт каза: „Добре, благодаря“ — и прибра чека в джоба си.

Медвиг сръбна от бирата, изяде едно кренделче, понечи да пие отново, но сложи халбата на масата и запита:

— Да не би да ти тежи нещо... някаква неприятност... Освен онова, което стана в клуба днес следобед?

Нед Бомонт поклати глава:

— Нямах право да ми говориш така. Никой няма право.

— Е-е, Нед, аз нищо не съм казал.

Нед Бомонт не му възрази. Медвиг пак сръбна.

— Ще ми кажеш ли защо мислиш, че съм постъпил неправилно с О'Рори?

— Няма да има никаква полза от това.

— Все пак, опитай!

— Добре, но повтарям ти, няма да има полза — каза Нед Бомонт и се наклони със стола си назад, държейки в едната си ръка халбата, а в другата — няколко кренделчета. — Шед ще се бори. Не може другояче. Ти го постави натясно. Каза му, че тук е завинаги свършено с него. Сега не му остава нищо друго освен да приеме предизвикателството. Той ще направи всичко възможно, за да ти подложи динена кора в изборите. Ако пък ти спечелиш изборите, ще трябва да си прибере чукалата. Но сега ти използваш полицията срещу него. В такъв случай той ще трябва да се бори срещу полицията, и ще го направи. А това значи, че ще имаме, както се казва, вълна от престъпления. Ти искаш цялата градска администрация да бъде преизбрана. Ако им сервираш точно преди изборите вълна от престъпления — а аз се обзалагам, че няма да успеят да се справят с нея, — ще ги изложиш като некадърници. Те...

— Значи мислиш, че трябва да сложа оръжие, а? — запита Медвиг намръщено.

— Съвсем не мисля така. Смятам, че трябваше да му оставиш някаква вратичка, път за отстъпление. Не биваше да го притискаш до стената.

Медвиг се намръщи още повече.

— Не разбирам твоята бойна тактика. Той започна пръв. Аз зная едно: че когато притиснеш някого до стената, трябва да атакуваш и да го довършиш. Досега тази система винаги ми е помагала. — Той се изчерви леко. — Е, не се смятам за Наполеон или друг като него, Нед,

но от разсилен у Пеки Флъд на Пето авеню аз се издигнах до сегашното си завидно положение.

Нед Бомонт допи халбата си и спусна предните крака на стола си на пода.

— Предупредих те, че няма да има никаква полза — рече той. — Прави каквото щеш. Продължавай да мислиш, че това, което е минавало на Пето авеню, ще мине навсякъде.

В гласа на Медвиг звучеше и негодувание, и смиреност, когато запита:

— Ти, Нед, май нямаш високо мнение за мене като политик?

Сега Нед Бомонт се изчерви:

— Не съм казвал такова нещо, Пол — отговори той.

— Но именно това излиза, нали? — настояваше Медвиг.

— Не, но мисля, че този път се остави да те надхитрят. Първо, позволи на Хенриевци да те придумат да подкрепиш сенатора. Тогава имаше възможност да атакуваш и да довършиш един притиснат до стената враг, но се оказа, че този враг има дъщеря, обществено положение и прочие, така че ти...

— Стига, Нед! — изръмжа Медвиг.

Лицето на Нед Бомонт стана безизразно. Той се изправи, промърмори: „Е, трябва да вървя“ — и пое към вратата.

Медвиг веднага скочи след него, сложи ръка на рамото му и каза:

— Почакай, Нед.

— Махни си ръката — рече Нед Бомонт, без да се обръща.

Медвиг улови с другата си ръка лакътя на Нед Бомонт и го завъртя към себе си.

— Слушай, Нед — подзе той.

— Пусни ме — каза Нед Бомонт. Устните му бяха бледи и стиснати.

Медвиг го разтърси:

— Не ставай глупав. Нали с теб...

Левият юмрук на Нед Бомонт удари Медвиг в устата.

Медвиг го пусна и отстъпи две крачки. Докато пулсът му удари три пъти, стоеше с отворена уста и учудено лице. После лицето му потъмня от гняв и стисна устни така, че челюстта му се втвърди и мускулите ѝ изпъкнаха. Сви ръце в юмруци, наежи се и политна напред.

Нед Бомонт замахна встрани и сграбчи една от тежките стъклени халби на масата, но не я вдигна. Тялото му се наклони малко към халбата. Сега той стоеше точно срещу русокосия. Лицето му беше изопнато и неподвижно, с напрегнати бръчки около устата. Тъмните му очи бяха впити свирепо в сините очи на Медвиг.

Стояха така, на по-малко от един ярд един от друг — единият рус, висок и с мощно телосложение, наведен силно напред, с наежени и едри плещи и стиснати големи юмруци; другият — тъмнокос и тъмноок, висок и слаб, наклонен леко настрана, с полегато извита ръка, хванала тежка стъклена халба за дръжката — и в тишината на стаята се чуваше само дишането им. От бара зад тънката врата не идеше никакъв звук — нито звън на чаши, нито шум на гласове, нито плясък на вода.

Когато минаха цели две минути, Нед Бомонт пусна халбата и обърна гръб на Медвиг. Нищо не се промени в лицето на Нед Бомонт, само очите му, които вече не фиксираха очите на Медвиг, станаха сурови и студени, гневът в тях угасна. Той пристъпи бавно към вратата.

Медвиг заговори дрезгаво, издълбоко:

— Нед.

Нед Бомонт се спря. Лицето му преbledня още повече. Но не се обърна.

— Ти си откачен хлапак — каза Медвиг.

Тогава Нед Бомонт бавно се обърна.

Медвиг протегна разтворена длан и блъсна Нед Бомонт в лицето така, че той загуби равновесие и трябваше да отмести бързо крак на тая страна и да се улови за един от големите столове до масата.

— Би трябвало да те пребия от бой — каза Медвиг.

Нед Бомонт се усмихна гузно и се отпусна на стола, за който се бе подпрял. Медвиг седна срещу него и почука по масата с халбата си.

Барманът отвори вратата и подаде глава.

— Още бира — поръча Медвиг.

През отворената врата от бара идеше човешка глъчка, звън на чаши и чукане на чашите в дърво.

---

[1] Кренделче — соленка във формата на буквата „В“ — Б. пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

КУЧЕШКА ТА КОЛИБКА

1

Закусвайки в леглото, Нед Бомонт подвижна: „Влез“, а после, когато външната врата се отвори и пак се затвори: „Кой е?“

Ниськ, дрезгав глас във всекидневната запита: „Къде си, Нед?“ И преди Нед Бомонт да успее да отговори, притежателят на дрезгавия глас застана на вратата на спалнята и каза: „Много си се разглезил“. Той беше як младеж с квадратно бледо лице, широка уста с дебели устни, от ъгълчето на която висеше цигара, и весели, тъмни, малко кривогледа очи.

— Здравей, Уиски — отвърна му Нед Бомонт. — Сядай.

Уиски огледа стаята.

— Екстра свърталище си имаш тук — рече той. Извади цигарата от устата си и без да обръща глава, посочи с цигарата през рамо всекидневната зад гърба си. — Защо е всичкият този багаж? Заминаваш ли?

След като старателно сдъвка и преглътна пържените яйца, Нед Бомонт отговори:

— Да, имам такова намерение.

— Така ли? — каза Уиски, като пристъпи към един стол срещу леглото и седна. — За къде?

— Може би за Ню Йорк.

— Какво значи „може би“?

— Ами имам билет за там — отговори Нед Бомонт.

Уиски изтърси пепелта от цигарата си на пода, пъкна отново цигарата в лявата страна на устата си и изсумтя:

— Колко време ще отсъстваш?

Нед Бомонт задържа кафената чаша по средата между таблата и устата си. Погледна замислено бледия младеж. Най-после каза: „Билетът е само за отиване“ — и отпи.

Уиски примижа срещу Нед Бомонт, като едното от тъмните му очи се затвори съвсем, а другото се смали на тънка лъскава цепка. Извади цигарата от устата си и пак тръсна пепелта на йода. Дрезгавият му глас прозвуча убедително:

— Защо не се срещнеш с Шед, преди да заминеш? — предложи той.

Нед Бомонт сложи чашата си на таблата и се усмихна.

— С Шед не сме чак толкова големи приятели, та да се обиди, ако замина, без да се сбогувам — каза той.

— Не е там работата — каза Уиски.

Нед Бомонт премести таблата от скута си на нощното шкафче до леглото. Обърна се по хълбок, като се подпря с лакът на възглавниците. Придърпа завивките по-нагоре над гърдите си. Едва тогава запита:

— А каква е работата?

— Работата е там, че трябва да се сработиш с Шед.

Нед Бомонт поклати глава.

— Аз не съм на такова мнение.

— Не грешиш ли? — попита Уиски.

— Възможно е — призна човекът в леглото. — Веднъж през 1912 година сбърках. Но забравих за какво беше.

Уиски стана и смачка цигарата си в една от чиниите на таблата. Застана край леглото на масичката и каза:

— Защо не опиташ, Нед?

Нед Бомонт се намръщи.

— Това ми се струва празно губене на време, Уиски. Мисля, че няма да можем да се погаждаме с Шед.

Уиски смукна шумно между зъбите си. Извивката на дебелиите му устни надолу придаде на този звук презрителна нотка.

— Шед смята, че ще можете — каза той.

Нед Бомонт облеци очи.

— Така ли? Той ли те прати тук?

— Разбира се, че той, дявол да го вземе — отговори Уиски. — Да не мислиш, че ще дойда тук да ти говоря така, ако не ме беше пратил?

Нед Бомонт пак присви очи и запита:

— Защо?

— Защото смята, че ще можете да се сработите.

— Имам предвид друго — обясни Нед Бомонт, защо смята, че аз искам да се сработвам с него?

Уиски направи възмутена гримаса.

— Да не ме будалкаш, Нед? — попита той.

— Не.

— Тогава защо се правиш на ударен, дявол да го вземе? Всички в града знаят за спречкването ти с Пол вчера в бара на Пип Карсън?

Нед Бомонт кимна.

— Аха, значи такава била работата — произнесе той тихо, сякаш на себе си.

— Именно — отговори му човекът с дрезгавия глас. — Шед е разбрал, че си се скарал с Пол, понеже смяташ, че той не бива да затваря заведенията на Шед. Така че, ако си умен, сега ще можеш да въртиш Шед на пръста си.

Нед Бомонт каза замислено:

— Не знам. Искам да се махна оттук, да се върна в големия град.

— Бъди умен — изграка Уиски. — И след изборите големият град ще си бъде на мястото. Я си стой тука. Знаеш, че Шед е червив от пари и ги пръска щедро, само и само да бие Медвиг. Стой си тук и ще си получиш пая.

— Е, добре — изрече Нед Бомонт бавно, — нищо няма да ми навреди, ако поговоря с него.

— Напълно си прав, няма да ти навреди — разпали се Уиски. — Обличай се да тръгваме веднага.

— Добре — каза Нед Бомонт и се измъкна от леглото.

Шед О'Рори стана и се поклони.

— Радвам се, че те виждам, Бомонт — рече той, — сложи си шапката и палтото къде да е. — Но не си подаде ръката.

Нед Бомонт поздрави: „Добро утро“ и взе да сваля палтото си.

Уиски подвикна от вратата:

— Е, хайде, ще се видим по-късно, момчета.

— Добре. Заповядай — каза О'Рори.

Уиски, отдръпвайки се заднишком, затвори вратата и ги остави сами.

Нед Бомонт метна палтото си върху страничната облегалка на едно канапе, сложи шапката си върху палтото и седна до тях. Той гледаше О'Рори равнодушно.

О'Рори се бе върнал на креслото си — дебело подплатена, тумбеста мебел в тъмновинено и златисто. Той преметна крак въз крак и склучи ръце върху коляното отгоре така, че връхчетата на пръстите се допираха. Отпусна изящно изваяната си глава на гърдите; сивосините му очи гледаха Нед Бомонт изпод вежди. С приятния си, подчертано ирландски акцент изрече:

— Задължен съм ти, загдето се опита да разубедиш Пол...

— За нищо не си ми задължен — отвърна Нед Бомонт.

— Не съм ли? — учуди се О'Рори.

— Не си. Тогава аз бях на негова страна. Говорех му все за негово добро. Смятах, че не постъпва правилно.

О'Рори се усмихна кротко.

— Дано да разбере това, преди да е станало късно — каза той.

Известно време двамата мълчаха. Полупотънал в креслото си, О'Рори се усмихваше на Нед Бомонт. А от канапето Нед Бомонт гледаше О'Рори с очи, които не издаваха мислите му.

О'Рори наруши мълчанието с въпрос:

— Какво ти каза Уиски?

— Нищо особено. Каза само, че искаш да се срещнеш с мен.

— Тук е бил прав — рече О'Рори, раздели пръстите си и потупа опакото на тънката си ръка с дланта на другата. — Завинаги ли скъсахте с Пол?

— Предполагах, че знаеш — отговори Нед Бомонт. — Мислех, че именно за това ме повика.

— Да подочуеш нещо и да знаеш с положителност не е едно и също — каза О'Рори. — Какво възнамеряваш да правиш сега?

— Имам в джоба си билет за Ню Йорк и съм прибрал дрехите си. О'Рори вдигна ръка и приглади лъскавата си бяла коса.

— Дошъл си тук чак от Ню Йорк?

— Никому не съм казвал откъде съм дошъл.

О'Рори свали ръка от главата си и махна с нея, сякаш да подчертае думите си:

— Да не мислиш, че ме интересува кой от къде идва?

Нед Бомонт замълча.

— Но ме интересува къде ще отидеш — продължи белокосият, — ако зависеше от мен, поне засега не бива да ходиш в Ню Йорк. Не ти ли е идвало наум, че все още можеш да имаш голяма полза, ако останеш тук?

— Не — отвърна Нед Бомонт, — по-точно до пристигането на Уиски.

— А какво мислиш сега?

— И аз не знам. Чакам да чуя какво ще кажеш ти.

О'Рори заопипва косата си. Синьосивите му очи гледаха дружелюбно и проникателно.

— От колко време си тук? — попита той.

— От година и три месеца.

— А откога сте близки с Пол?

— От една година. О'Рори кимна.

— И сигурно знаеш много за него — подхвърли той.

— Зная.

— И навярно са ти известни доста неща, които могат да ми бъдат полезни — добави О'Рори.

Нед Бомонт произнесе монотонно:

— Да чуем какво предлагаш.

О'Рори се измъкна от дълбокото си кресло и тръгна към една врата срещу онази, от която бе дошъл Нед Бомонт. Когато я отвори,

влезе огромен английски булдог, който се поклащаше като гъска. О'Рори се върна на креслото си. Кучето легна на килима пред виненозлатистия фотьойл и впери мрачни очи в господаря си.

О'Рори заговори:

— Първо, мога да ти предложа възможност да го върнеш тъпкано на Пол.

— Това не ми е нужно — отвърна Нед Бомонт.

— Така ли?

— Смятам, че ние сме квит.

О'Рори вдигна глава и запита тихо:

— Значи не искаш с нищо да му напакотиш?

— Не съм казвал такова нещо — отговори Нед Бомонт малко раздражено. — Нямам нищо против да му напакостя, но мога да го сторя сам винаги, когато пожелае. Не мисли, че ми правиш услуга, като ми предлагаш такава възможност.

О'Рори заклати добродушно глава.

— Това ми е достатъчно — каза той. — Важното е да пострада. Но защо е очистил младия Хенри?

Нед Бомонт се засмя.

— По-полека — рече той. — Ти още не си ми предложил нищо. Хубаво куче. На колко години е?

— Почти на крайния предел, седем. — О'Рори протегна крак и потърка с върха на обувката си носа на кучето. Кучето помръдна лениво опашка. — Какво ще кажеш, ако след изборите ти дам най-хубавия игрален дом в този щат и те оставя да се разпореждаш там, докогато желаеш. Освен това ще ти осигуря пълна закрила.

— Това е предложение с „ако“ — каза Нед Бомонт с малко отегчен тон, — първо: ако спечелиш изборите. Във всеки случай не ми се остава тук след изборите и дори преди тях.

О'Рори престана да търка носа на кучето с върха на обувката си. Той отново погледна Нед Бомонт, усмихна се замечтано и попита:

— Нима не мислиш, че ще спечелим изборите?

Нед Бомонт се усмихна:

— Не бих се обзаложил.

Все тъй усмихнат замечтано, О'Рори зададе друг въпрос:

— Май не си много запален да минеш на моя страна, а, Бомонт?

— Не. — Нед Бомонт стана и взе шапката си. — Не съм си и помислял такова нещо. — Гласът му беше небрежен, лицето му — безстрастно вежливо. — Аз казах на Уиски, че ще бъде само празно губене на време. — Посегна за палтото си.

— Седни — заповяда беловласият. — Аз мисля, че имаме още да говорим. И накрая можем да постигнем някакво споразумение.

Нед Бомонт се Поколеба, повдигна леко рамене, свали шапката си, сложи я на канапето заедно с палтото си и седна до тях.

О'Рори заговори:

— Ще ти дам веднага десет хиляди в брой, ако ме подкрепиш, и още десет вечерта след изборите, ако бием Пол, а предложението ми за онова заведение остава в сила.

Нед Бомонт сви устни и загледа О'Рори мрачно, изпод събърчени вежди.

— Значи искаш да му изменя — каза той.

— Искам да отидеш в редакцията на „Обзървър“ с пълни подробности за всичките му машинации, които са ти известни: договорите за канализацията, как и защо е убит Тейлър Хенри, за оная афера с Шумейкър миналата зима, с какви методи управлява града.

— Работата с канализацията не стана — рече Нед Бомонт, сякаш умът му беше зает повече с други мисли. — Той се отказа от печалбите си, за да не се вдигне шум.

— Добре — съгласи се О'Рори угодливо, уверен в правотата си, — но можем да използваме случая с Тейлър Хенри.

— Да, там можем да го поставим натясно — каза Нед Бомонт, като се намръщи, — но не съм уверен дали ще успеем да използваме случая с Шумейкър... — той се поколеба — ... без да си навлека неприятности.

— Е, няма да допуснем такова нещо — побърза да вметне О'Рори. — Това е изключено. Какво друго имаме?

— Бихме могли да направим нещо във връзка с продължението на трамвайната линия и с миналогодишния скандал в окръжното управление. Във всеки случай първо ще трябва доста да се поровим.

— Ще си струва трудът и за двама ни — каза О'Рори. — Аз ще накарам Хинкъл от „Обзървър“ да обработи материала. Ти само му дай сведенията и го остави да пише. Може да започнем с Тейлър Хенри. Случаят ни е тъкмо подръка.

Нед Бомонт приглади мустачките с нокътя на палеца си и промърмори:

— Може би.

Шед О'Рори се засмя.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да започнем първо с десетте хиляди долара? — запита той. — Май си прав. — Той стана и отиде до вратата, през която бе пуснал кучето. Отвори я и излезе, затваряйки я подире си. Кучето не помръдна от мястото си пред виненозлатистия фотьойл.

Нед Бомонт запали пура. Кучето изви глава и го погледна.

О'Рори се върна с дебела пачка зелени стодоларови банкноти, стегнати с кафява хартиена лента, на която беше написано със синьо мастило „10000“. Той прехвърли пачката в другата си ръка и каза:

— Хинкъл е вече тук. Съобщих му да дойде.

Нед Бомонт се намръщи.

— Трябваше да ми дадеш малко време да подредя мислите си.

— Кажи на Хинкъл каквото ти дойде наум. Той ще го оформи.

Нед Бомонт кимна. Изпусна дим от пурата си и рече:

— Добре, може и така.

О'Рори подаде пачката книжни пари.

— Благодаря — каза Нед Бомонт, взе я и я пхна във вътрешния джоб на самото си. Тя изду плоските му гърди.

— И аз благодаря — отвърна Шед О'Рори и се върна на фотьойла си.

Нед Бомонт извади пурата от устата си.

— Искам да ти кажа нещо, което току-що ми дойде наум — подзе той. — Ако натопиш Уолт Айвънс за убийството на Уест, ще създадеш по-малко неприятности на Пол, отколкото ако оставиш сегашното положение.

О'Рори за миг погледна с любопитство Нед Бомонт, след това запита:

— Защо?

— Пол няма да му позволи да използва алибито си в клуба.

— Искаш да кажеш: ще нареди на момчетата си да забравят, че Айвънс е бил там?

— Да.

О'Рори изцъка и попита:

— А отде знае, че ще скроя номер на Айвънс?

— Е, сетихме се.

О'Рори се усмихна.

— По-право ти си се сетил — забеляза той. — Пол не е чак толкова съобразителен.

Нед Бомонт направи скромна гримаса и попита:

— А ти какъв номер му скрои?

О'Рори се изкиска.

— Пратихме тоя глупак в Брейууд да купи пистолети, а после си послужихме с тях. — Сивосините му очи изведнъж станаха жестоки и остри. След това отново в тях блесна весело пламъче и той добави: — Е, разбира се, сега, когато Пол е твърдо решил да го направи на въпрос, това не е толкова важно. Но именно то го накара да се заяде с мен, нали?

— Да — потвърди Нед Бомонт, — макар че рано иди късно пак щеше да се случи. Пол смята, че те е лансирал тук и трябва да стоиш под неговото крило и да не се разпростираш дотам, че да го изместиш.

О'Рори се усмихна кротко.

— И ще го накарам да съжалява, че ме е лансирал — обеща той. — Нека...

Отвори се една врата и влезе някакъв човек. Той беше млад, с големи уши, едър нос и широк като чувал костюм. Косата му с неопределен тъмен цвят имаше нужда от подстригване, а доста мръсното лице беше твърде набръчкано за годините му.

— Влез, Хинкъл — каза О'Рори. — Това е Бомонт. От него ще получиш сведенията. Покажи ми материала, когато го напишеш. Ще дадем първия изстрел в утрешния брой.

Хинкъл се усмихна с развалените си зъби и промърмори на Нед Бомонт някаква неразбираема любезност. Нед Бомонт стана и каза:

— Чудесно. А сега да вървим в квартирата ми и да се залавяме за работа.

О'Рори поклати глава.

— Тук ще бъде по-добре — рече той.

Нед Бомонт взе шапката и палтото си, усмихна се и каза:

— Съжалявам, но чакам няколко души да ми се обадят по телефона, а имам и друга работа. Вземете си шапката, Хинкъл.

Хинкъл стоеше вцепенен и безмълвен, с уплашен вид.

— Ще трябва да останеш тук, Бомонт — каза О'Рори. — Не можем да допуснем да ти се случи нещо. При нас ще бъдеш в пълна безопасност.

Нед Бомонт се усмихна колкото може по вежливо.

— Ако се безпокоиш за парите — той бръкна в сакото си и извади пачката банкноти, — можеш да си ги задържиш, докато дам сведенията.

— За нищо не се безпокоя — отговори невъзмутимо О'Рори. — Но ще си имаш неприятности, ако Пол научи, че си идвал при мен, а не искам да рискувам да те очистят.

— Вземи си парите — каза Нед Бомонт. — Аз си тръгвам.

— Не — каза О'Рори.

— Да — настоя Нед Бомонт.

Хинкъл се обърна бързо и излезе от стаята.

Нед Бомонт се извърна и тръгна към другата врата, през която бе влязъл в стаята, като вървеше изправен, без да бърза.

О'Рори каза нещо на булдога в нозете си. Кучето стана и с тромава забързаност, клатейки се като гъска, заобиколи Нед Бомонт и отиде до вратата. Застана разкрячено пред вратата и се взря свирепо в Нед Бомонт.

Нед Бомонт се усмихна със стиснати устни и се обърна към О'Рори. Пачката със стодоларови банкноти беше още в ръката му. Той вдигна ръка, каза: „Знаеш къде можеш да си я пъкнеш“ — и захвърли пачката банкноти срещу О'Рори.

Когато Нед Бомонт свали ръка, булдогът тромаво скочи към него. Челюстите му се затвориха върху китката на Нед Бомонт. Той се изви наляво и се отпусна на коляно, с увиснала към пода ръка, за да я облекчи поне от тежестта на кучето.

Шед О'Рори се привдигна от креслото си и отиде до вратата, през която бе излязъл Хинкъл. Отвори я и заповяда:

— Влезте за малко.

После се приближи до Нед Бомонт, който, все още коленичил, се опитваше да се остави на кучето, дърпащо ръката му, за да намали болката. Кучето се беше почти прилепило о пода, опряно на четирите си крака, и не пускаше ръката.

В стаята влязоха Уиски и още двама. Единият от новодошлите беше маймуноподобният, кривокрак тип, който беше придружавал

Шед О'Рори в клуб „Дървена къщурка“. Другият — червенокос деветнайсет-двайсетгодишен хлапак, як, румен и начумерен. Начумереният хлапак заобиколи Нед Бомонт и застана между него и вратата. Кривокракият главорез улови с дясната си ръка лявата на Нед Бомонт — ръката, която кучето не държеше. Уиски се спря по средата между Нед Бомонт и другата врата.

Тогава О'Рори подвикна на кучето: „Пети.“

Кучето пусна китката на Нед Бомонт и с патешко клатушкане се приближи до господаря си.

Нед Бомонт се изправи. Лицето му беше бледо и мокро от пот. Той погледна скъсания ръкав на самото си, одраната си китка и кръвта, която се стичаше по ръката му. Ръката му трепереше.

О'Рори произнесе е мелодичния си ирландски акцент:

— Сам си го търсеше.

Нед Бомонт отмести очи от китката си към белокосия.

— Да — каза той, — но не е достатъчно, за да ми попречи да изляза оттук.

Нед Бомонт отвори очи и изпъшка. Руменият риж младеж изръмжа през рамо:

— Млъкни, копеле такова!

Нед Бомонт измънка нещо за Фединк и седна. Беше на тясно легло без чаршафи и завивки. По голия дюшек имаше кървави петна. Лицето му беше подуто, натъртено и окървавено. Засъхнала кръв бе залепила ръкава на ризата му за китката, ухапана от кучето, и цялата ръка беше покрита със засъхваща кръв. Той се намираше в малка спалня в жълто и бяло, в която имаше два стола, маса, скрин, стенно огледало и три френски гравюри в бели рамки до леглото. Срещу долната част на леглото имаше врата, която стоеше отворена и се виждаше част от вътрешността на баня с бели плочки. Личеше и втора врата, но тя беше затворена. Нямаше никакви прозорци.

Маймуноподобният мургав тип каза:

— Остави го, Рижи. Ако се опита още веднъж да се измъкне, пак ще се позабавляваме. — Той погледна ухилено подутите кокалчета на пръстите си. — Раздавай картите.

Маймуноподобният мургав тип и руменият риж хлапак седяха на столовете и играеха карти на масата. На нея имаше двайсетина долара в банкноти и сребърни монети.

Нед Бомонт погледна картоиграчите; в дълбините на тъмните му очи мъждееше омраза. Опита се да стане от леглото. Но това беше трудна работа. Дясната му ръка висеше безсилна. С лявата си ръка прехвърли краката си един по един през ръба на леглото, на два пъти падна по хълбок и се наложи да се изправи отново в леглото с помощта на лявата си ръка.

По едно време маймуноподобният вдигна глава от картите си, ухили му се злобно и подхвърли подигравателно:

— Как е, братле?

Иначе двамата на масата не му обръщаха внимание.

Най-после той се повдигна разтреперан на крака до леглото. Подпирайки се с лявата си ръка за леглото, успя да се добере до края

му. Там се изправи и без да изпуска от очи целта си, залитайки, се устреми към затворената врата. Близо до нея се препъна и падна на колене, но с отчаяно протегнатата лява ръка се улови за дръжката на вратата и отново се изправи на крака.

Тогава маймуноподобният сложи внимателно картите на масата и каза: „Я гледай“. Усмивката му, разкриваща необикновено хубави бели зъби, беше достатъчно широка, за да се види, че носеше изкуствени челюсти. Той се приближи и застана до Нед Бомонт.

Нед Бомонт държеше дръжката на вратата.

— На ти, Худини^[1] — каза маймуноподобният и с цялата си тежест стовари десен юмрук в лицето на Нед Бомонт.

Нед Бомонт отхвъркна към стената. Първо удари тила си, после цялото му тяло се залепи о стената и той се изхлузи по нея на пода.

Руменият Рижи, обърнат към масата, продължавайки да държи картите си, произнесе мрачно, но спокойно:

— Какво правиш, Джеф, ще го умориш.

— Тоя ли? — попита Джеф и посочи човека в нозете си, ритна го леко в бедрото. — Него никой не може да го умори. Корав е. Корав глупак. Това му харесва. — Наведе се, улови припадналия за реверите и го вдигна на колене. — Не ти ли харесва, малкият? — запита той и като държеше Нед Бомонт на колене с едната си ръка, удари го в лицето с другата, свита в юмрук. Някой отвън задруса дръжката на вратата.

— Кой е? — извика Джеф.

— Аз съм — обади се приятният глас на Шед О'Рори.

Джеф отдръпна Нед Бомонт от вратата, за да може да се отвори, пусна го на пода, извади от джоба си ключ и отключи.

Влязоха О'Рори и Уиски. О'Рори погледна човека на пода, после — Джеф и накрая — Рижи. Синьосивите му очи бяха помътнели.

— Джеф май го е пердашил за развлечение? — обърна се той към Рижи.

Руменият хлапак поклати глава.

— Голям мръсник е тоя Бомонт — отговори той навъсено. — Колкото пъти дойде на себе си, все става и започва нещо.

— Не искам още да го убивате — каза О'Рори и погледна Нед Бомонт. — Опитайте се да го свестите. Искам да говоря с него.

Рижи стана от масата.

— Не зная дали ще можем — каза той. — Много е гроги.

Джеф беше настроен по-оптимистично.

— Сигурно ще можем — каза той. — Аз ще ти покажа как.

— Улови го за краката, Рижи. — Той хвана Нед Бомонт под мишниците.

Домъкнаха припадналия до банята и го сложиха във ваната. Джеф пъкна запушалката и пусна студена вода едновременно от крана долу и от душа горе.

— Така бързо ще се свести и дори ще запее — предрече той.

След пет минути, когато го извлякоха мокър от ваната и го сложиха на крака, Нед Бомонт вече можеше да стои прав. Вкараха го обратно в спалнята. О'Рори седеше на един от столовете и пушеше цигара. Уиски беше излязъл.

— Сложете го на леглото — заповяда О'Рори.

Джеф и Рижи заведоха повереника си до леглото, завъртяха го кръгом и го блъснаха към него. Когато го пуснаха, той падна заднишком на леглото. Поставиха го в седнало положение, Джеф запляска натъртеното му лице и завика:

— Хайде, Рий Ван Уинкъл^[2], събуждай се!

— Има си хас да не се събуди — промърмори мрачният Рижи.

— Мислиш ли, че няма да може? — попита Джеф весело и плясна отново Нед Бомонт.

Нед Бомонт отвори едното си око, което не беше толкова подуто, та да не може да се отвори.

— Бомонт! — повика го О'Рори.

Нед Бомонт вдигна глава и се опита да огледа стаята, но нищо не показваше, че забелязва Шед О'Рори.

О'Рори стана от креслото си и се изправи пред Нед Бомонт, навеждайки се така, че лицето му беше само на няколко инча от лицето на другия.

— Чуваш ли ме, Бомонт? — запита той.

Отвореното око на Нед Бомонт се взря с тъпа омраза в очите на О'Рори.

— Аз съм О'Рори, Бомонт — каза О'Рори. — Чуваш ли какво ти говоря?

Движейки с мъка подпухналите си устни, Нед Бомонт произнесе хрипкаво „да“.

— Браво — рече О'Рори. — А сега слушай какво ще ти кажа. Ти ще ми дадеш сведенията за Пол. — Той говореше много отчетливо, без да повишава тон и без гласът му да загуби ни най-малко своята мелодичност. — Може и да не искаш, но ще го направиш. Ще ги накарам да те обработят, докато не проговориш. Разбираш ли ме?

Нед Бомонт се усмихна. Лицето му беше в такова състояние, че усмивката му изглеждаше страшна.

— Няма — отговори той.

О'Рори се дръпна и заповяда:

— Обработете го.

Докато Рижи се колебаеше, маймуноподобният Джеф отблъсна вдигнатата ръка на Нед Бомонт и го повали на леглото. „Ще опитам една хватка“. Сграбчи краката на Нед Бомонт и ги метна на леглото. Надвеси се над него и се залови да мачка тялото му с ръце.

Тялото, ръцете и краката на Нед Бомонт се загърчиха, той изпъшка три пъти. След това замря.

Джеф се изправи и пусна човека на леглото. Дишаше тежко през маймунската си уста. Изръмжа полужално, полуизвинително:

— Няма смисъл повече. Пак загуби съзнание.

Когато Нед Бомонт се свести, беше сам в стаята. Лампите светеха. С големи усилия, както преди, той се измъкна от леглото, прекоси стаята и стигна до вратата. Тя беше заключена. Задърпа дръжката ѝ, вратата се отвори рязко и го блъсна назад в стената.

Влезе Джеф по долни дрехи, бос.

— Ама че хитрец! — каза той. — Все ще скроиш някой номер. Не ти ли омръзна да се тръшкаш на пода? — Хвана Нед Бомонт за гърлото с лявата си ръка и го удари в лицето с десния си юмрук два пъти, но не толкова силно, както преди. После го изблъска заднишком към леглото и го повали на него. — А сега постой мирно — изръмжа той.

Нед Бомонт лежеше неподвижно със затворени очи.

Джеф излезе, заключвайки вратата подире си.

Нед Бомонт с мъка изпъзля от леглото и се насочи към вратата. Подръпна я. После отстъпи две крачки и се опита да я разбие, но успя само да политне към нея. Продължи да опитва, докато Джеф пак отвори рязко вратата.

— Не съм виждал човек, който да обича толкова да го бъхтят, а и на мен никога досега не ми е било толкова приятно да бъхтя — каза Джеф. Наклони се силно настрана и замахна с юмрук от коляното си нагоре.

Нед Бомонт стоеше като сляп на пътя на юмрука, който го блъсна в бузата и го запокити така, че той профуча през цялата стая. Остана да лежи неподвижно там, където бе паднал. Два часа по-късно, когато в стаята влезе Уиски, продължаваше да лежи на същото място.

Уиски го свести с вода от банята и му помогна да се добере до леглото.

— Бъди разумен — замоли го Уиски. — Тези простаци ще те убият. Те нямат ум в главата си.

Нед Бомонт гледаше Уиски тъпо с помътено и кръвясало око.

— Остави ги — успя да каже той.

После заспа. Събудиха го О'Рори, Джеф и Рижи. Отказа да говори на О'Рори каквото и да било за работите на Пол Медвиг. Измъкнаха го от леглото, биха го, докато загуби съзнание, и пак го захвърлиха на леглото.

Няколко часа по-късно се повтори същото. Не му донесоха никаква храна.

Когато се свести след последния побой и допълзя на четири крака до банята, на пода зад поставката на умивалника забеляза тънко ножче за самобръсначка с дългомесечна ръжда. Измъкването му иззад поставката му отне цели десет минути и отмалелите му пръсти го изпуснаха десетина пъти, докато успеят да го вдигнат от плочестия под. Опита се да пререже гърлото си с него, но ножчето се изплъзна от ръката му, след като само одраска брадата му на три места. Легна на пода на банята и хлипайки, заспа.

Когато се събуди отново, вече можеше да се изправи. Стана, плисна главата си със студена вода и изпи четири чаши. От водата му се повдигна, а след това го втресе. Върна се в спалнята и легна на голия, изцапан с кръв дюшек, но се надигна почти веднага и като се препъваше и олюляваше от бързане, отново се озова в банята, където се отпусна на четири крака и затърси по пода, докато намери ръждясалото ножче за бръснене. Седна на пода и пъкна ножчето в джобчето на жилетката си. Когато го слагаше там, напипа запалката. Извади запалката и я погледна. Докато я гледаше, в единственото му отворено око блесна лукаво пламъче. То беше безумно пламъче.

Разтреперан така, че зъбите му тракаха, стана от пода на банята и влезе отново в спалнята. Засмя се дрезгаво, когато видя вестника под масата, на която маймуноподобният мургав тип и мрачният румен хлапак бяха играли на карти. Накъса и смачка вестника, занесе го до вратата и го сложи там на пода. Във всяко от чекмеджетата на скрина намери по лист амбалажна хартия, сгънат, за да покрие дъното. Смачка и тях и ги сложи при вестника до вратата. С ножчето за бръснене направи дълъг разрез на дюшека, извади няколко шепи груб сив памук, с който беше напълнен дюшекът, и ги занесе до вратата. Сега вече не трепереше и не се препъваше, а си служеше умело и с двете си ръце, но скоро се умори да изтърбушва дюшека и това, което бе останало от него — дюшекълъка и всичко друго — довлече до вратата.

Тогава се изкикоти и след третия опит успя да възпламени запалката си. Подпали натрупаното до вратата отдолу. Отначало стоеше надвесен над купчината, но когато пушекът се увеличи, започна да се отдръпва неохотно стъпка по стъпка, като кашляше. След малко влезе в банята, намокри с вода една хавлиена кърпа и я уви около главата си, закривайки очи, нос и уста. Върна се със залитане в спалнята — неясен силует в задимената стаята, — препъна се в леглото и се свлече на пода до него.

Там и го намери Джеф, когато влезе.

Джеф се вмъкна, като ругаеше и кашляше през парцала, който държеше на носа и устата си. При отварянето на вратата бе изблъскал по-голямата част от горящата купчина малко назад. Поразчисти още пътя си с ритници и като тъпчеше останалото, се добра до Нед Бомонт. Улови го отзад за яката и го извлече от стаята.

Навън, продължавайки да държи Нед Бомонт за яката, Джеф го изправи с ритници на крака и го домъкна тичешком до дъното на коридора. Там го пъкна през една отворена врата, изрева му: „Като се върна, ще ти изям ушите, копеле такова!“, ритна го пак, излезе обратно в коридора, затръшна вратата и превъртя ключа в бравата.

Залитнал от ритника на Джеф, Нед Бомонт успя да се задържи, като се улови за една маса. Поизправи се и се огледа. Пешкирът се бе смъкнал и увил като шал шията и раменете му. Стаята имаше два прозореца. Отиде до по-близкия от тях и се опита да го повдигне. Беше затворен с резе. Дръпна резето и повдигна прозореца. Навън беше нощ, прекрачи първаза с единия крак, после — с другия, обърна се така, че легна по корем на първаза и започна да се спуска. Увисна на ръце, опита се с краката си да напипа някаква, опора и като не намери, се спусна.

---

[1] Хари Худини (1874–1926) — американски фокусник, известен с уменията си да се измъква, когато е завързан. Б. пр. ↑

[2] Рий Ван Уинкъл — холандски колонист в Ню Йорк, чиито приключения са описани от Уошингтън Ървинг (1783–1859). По време на лов в планините срещнал духове, които го напили и той потънал в сън, който траял двайсет години. Когато се събудил, всичките му близки и приятели били измрели, а американските колонии отхвърлили английското иго и станали Съединени американски щати. Б. пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

БОЛНИЦАТА

1

Една медицинска сестра правеше нещо върху лицето на Нед Бомонт.

— Къде съм? — запитва той.

— В болницата „Свети Лука“. — Сестрата беше дребничка, с големи светлокестеняви очи, говореше тихо, с придихание и лъхаше на мимоза.

— Кой ден сме днес?

— Понеделник.

— Кой месец, коя година? — продължаваше да разпитва той. Когато сестрата се намръщи, добави: — Е, това няма значение. От колко време съм тук?

— Днес е третият ден.

— Къде е телефонът? — Той се опита да се привдигне на леглото.

— Престанете — каза тя. — Вие не бива да си служите с телефона и да се вълнувате.

— Тогава услужете ми вие. Обадете се на Хартфорд 6116 и кажете на мистър Медвиг, че трябва да го видя веднага.

— Мистър Медвиг идва тук всеки следобед — каза тя, — но мисля, че доктор Тейт няма да ви позволи да разговаряте с никого. Впрочем вие говорихте вече повече, отколкото се полага.

— Кое време сме сега? Сутрин или следобед?

— Сутрин.

— Трябва много да чакам — каза той. — Обадете се веднага.

— Доктор Тейт ще дойде след малко.

— Не ми е нужен никакъв доктор Тейт — тросна се той. — Трябва ми Пол Медвиг.

— Ще правите каквото ви казват — отвърна сестрата. — Лежете и мирувайте, докато дойде доктор Тейт.

Той я изгледа намръщено.

— Що за медицинска сестра сте вие! Никога ли не са ви казвали, че не е хубаво да се карате с болните?

Тя се направи, че не е чула въпроса.

— На всичко отгоре причинявате болка на челюстта ми —
добави той.

— Ако мирувате, няма да ви боли — отговори сестрата.

Той помълча малко. После запита:

— А какво се е случило с мен? Или още не сте напреднали в
уроците си дотам, че да знаете това?

— Вероятно пиянско сбиване — отговори му сестрата, но след
това не можа да сдържи лицето си спокойно. Засмя се и каза: — Не,
честна дума, не трябва да говорите толкова много и не бива да се
срещате с никого, докато лекарят не разреши.

Пол Медвиг дойде рано следобед.

— Страшно се радвам, че те виждам пак жив! — възкликна той и улови с две ръце превързаната лява ръка на болния.

— Нищо ми няма — каза Нед Бомонт. — Но чуй какво трябва да направим: грабни Уолт Айвънс и нареди да го заведат в Брейууд и да го покажат на тамошните търговци на оръжие. Той...

— Ти вече ми говори за това — прекъсна го Медвиг. — Направено е нужното.

Нед Бомонт се намръщи.

— Нима съм ти говорил?

— Разбира се — сутринта, когато те намерили. Откарали те в болницата за първа помощ, но ти не си им позволявал да ти правят нищо, докато не разговаряш с мен, аз дойдох тук, ти ми разправи за Айвънс и Брейууд и загуби съзнание.

— Нищо не помня — рече Нед Бомонт. — Притиснахме ли ги?

— Пипнахме Айвънсовците, и Уолт Айвънс изплю камъчето, след като в Брейууд го разпознаха. Съдебните заседатели подведоха под отговорност Джеф Гарднър и двама фиктивни ищци, но не ще можем да хванем Шед въз основа на това. Айвънс е подкороросал някой си Гарднър, а всички знаят, че не би направил нищо, без Шед да му нареди, но друго е да се докаже.

— Джеф? Оня, дето прилича на маймуна ли? Арестуваха ли го вече?

— Не. Предполагам, че Шед го е укрил, след като ти си се измъкнал. Май са те държали доста?

— Ъхъ. В „Кучешката колибка“, на горния етаж. Отидох там да поставя клопка на тоя хубостник, но сам влязох в клопката. — Нед Бомонт се намръщи. — Спомням си, че пристигнах там с Уиски Васос, кучето ме ухапа, а Джек и един риж хлапак ме биха. След това имаше нещо като пожар и... това е кажи-речи всичко. Кой ме е намерил и къде?

— Един полицаи те видял да пълзиш на четири крака наред
Колман Стрийт в три часа сутринта, оставял си кървава диря.

— Това няма да им се размине — каза Нед Бомонт.

Дребничката медицинска сестра с големите очи отвори предпазливо вратата и подаде глава.

Нед Бомонт се обърна към нея с уморен глас:

— Влезте, да не играем на криеница! Не мислите ли, че такава игра не подхожда на годините ви?

Медицинската сестра разтвори вратата по-широко и застана на прага, продължавайки да държи с една ръка ръба на вратата.

— Нищо чудно, че ви бият... — каза тя. — Искях да видя дали сте буден. Мистър Медвиг е тук... — придиханието в гласа ѝ стана по-забележимо, очите ѝ — още по-светли — ...с една дама...

Нед Бомонт я погледна с любопитство и лека насмешка.

— Каква дама?

— Мис Джанет Хенри — отговори тя така, като че разкриваше нещо неочаквано приятно.

Нед Бомонт се обърна на хълбок, извъръщайки лице от сестрата. Затвори очи. Едното ъгълче на устата му затрептя, ала гласът му беше безстрастен:

— Кажете им, че спя.

— Не може така — възрази тя. — Те знаят, че не спите... дори и да не са ви чули да говорите... иначе отдавна щях да се върна.

Той изпъшка театрално и се привдигна на лакът.

— Няма отърване, друг път тя пак ще дойде — промърмори той. — По-добре да свършим сега.

Медицинската сестра го изгледа с презрение и подхвърли иронично:

— Наложил се да поставим полицаи пред болницата, за да пропъждат жените, които искат да се доберат до вас.

— Лесно ви е да говорите така — отвърна той. — Сигурно ви правят впечатление дъщерите на сенаторите, които непрекъснато са в центъра на вниманието, но те никога не са ви преследвали така, както преследват мен. Мога да ви кажа, че са отровили живота ми, те и техните светски фотографи. Дъщери на сенатори, никога дъщери на

членове на долната камара или дъщери на министри, или в краен случай дъщеря на общински съветник — нищо друго освен... Не мислите ли, че сенаторите са по-плодовити от...

— Откровено казано, не сте никак смешен — рече сестрата. — Смешна е само прическата ви. Ще ги доведе. — И излезе от стаята.

Нед Бомонт въздъхна дълбоко. Очите му блестяха. Той облиза устни и после ги стисна в студена, потайна усмивка, ала когато Джанет Хенри влезе в стаята, лицето му изобразяваше небрежна вежливост.

Тя се приближи направо до леглото му и каза:

— О, мистър Бомонт, толкова се зарадвах, като научих, че бързо оздравявате, че просто не можех да не дойда. — Тя сложи ръка върху неговата и му се усмихна. Макар че очите ѝ бяха тъмнокестеняви, светлорусата ѝ коса ги правеше да изглеждат тъмни. — Ако моето идване ви е неприятно, Пол не е виновен за това. Аз го накарах да ме доведе.

Нед Бомонт също ѝ се усмихна и рече:

— Страшно се радвам, че дойдохте. Много мило от ваша страна.

Пол Медвиг, който беше влязъл след Джанет Хенри, заобиколи леглото и застана от другата страна. Той се усмихна нежно първо на нея, после на Нед Бомонт и каза:

— Знаех, че ще се зарадваш, Нед. Казах ѝ, че ще е така. Как си днес?

— Отлично. Придръпнете си столовете.

— Не можем да останем — отговори русокосият. — Трябва да се срещна с Маклафлин в „Грандкорт“.

— Но аз нямам среща с него — каза Джанет Хенри и пак се усмихна на Нед Бомонт. — Може ли да остана... за малко?

— Ще ми бъде много приятно — увери я Нед Бомонт, а Медвиг заобиколи леглото, сложи ѝ стол и като се усмихна сияйно поред на всеки от двамата, рече: „Чудесно“.

Когато момичето седна до леглото и метна черното си палто върху облегалката на стола, Медвиг погледна часовника си и промърмори:

— Трябва да бягам. — Стисна ръката на Нед Бомонт. — Имаш ли нужда от нещо?

— Не, благодаря ти, Пол.

— Е, бъди послушен. — Русокосият се обърна към Джанет Хенри, но се спря и заговори пак на Нед Бомонт: — Докъде според теб трябва да стигна в този първи разговор с Маклафлин?

Нед Бомонт повдигна леко рамене.

— Докъдето желаеш, само не му поставяй въпроса ребром. Той се бои от това. Можеш да го наемеш дори да извършва убийства, щом му го кажеш със заобикалки, да речем: „Представи си, че някой е болен или му има нещо друго и не се оправя, а на теб ти се случи да се отбиеш някой ден при мен и просто случайно съм получил плик, адресиран до теб, как ще позная, че в него има петстотин долара?“

Медвиг кимна.

— Аз нямам нужда от убийства — каза той, — но виж, гласовете на железничарите са ни нужни. — Той се намръщи. — Кога ще станеш, Нед?

— След ден-два. Чете ли „Обзървър“ тази сутрин?

— Не.

Нед Бомонт се озърна.

— Някой е изплюл камъчето. Цялата мерзост е изложена в една уводна статия в каре в средата на първа страница. „Какво ще направят нашите градски управници?“ Отпечатан е списък на престъпленията за месец и половина, за да се докаже, че имаме вълна от престъпления. Има и по-малък списък на заловените, за да се докаже, че полицията не може да направи кой знае какво. Но най-голяма врява се вдига около убийството на Тейлър Хенри.

Когато се спомена името на брат й, Джанет Хенри трепна, разтвори леко устни и изпъшка безмълвно. Медвиг я погледна, после хвърли бърз поглед към Нед Бомонт и направи с глава кратко предупредително движение.

Без да обръща внимание на въздействието на думите му върху другите, Нед Бомонт продължи:

— Не си поплюват. Обвиняват полицията, че умишлено не се е занимавала с убийството цяла седмица, за да може един комарджия е влияние в политическите кръгове да го използва за уреждане на сметките си с друг комарджия — става дума за това, че гонех Диспейн да си прибера парите. Питат какво мисли сенаторът Хенри за новите си съюзници, които си служат с убийството на сина му за такава цел.

Медвиг се изчерви, полипа часовника си и отвърна рязко:

— Ще си купя вестника и ще го прочета. А сега трябва да...

— Освен това — продължи Нед Бомонт спокойно — обвиняват полицията, че преследвала заведения, които години е покровителствала, понеже собствениците им не давали щедри дарения за избирателната кампания. Така представят борбата ти с Шед О'Рори. И обещават да отпечатат списък на заведенията, които продължават да работят, тъй като собствениците им са платили.

— Добре, добре — измънка смутено Медвиг, каза на Джанет Хенри: — Довиждане и приятно прекарване, — а на Нед Бомонт: — До скоро виждане — и излезе.

Джанет Хенри се наведе от стола си към Нед Бомонт.

— Защо не съм ви приятна? — запита тя.

— Напротив, мисля, че сте ми приятна — отговори той.

Тя поклати глава:

— Не съм. Зная това.

— Не съдете по държането ми — каза й той. — То е винаги много лошо.

— Вие ме мразите — настояваше тя, без да отвърща на усмивката му — а как бих искала да съм ви приятна.

— Защо? — попита той скромно.

— Защото сте най-добрият приятел на Пол — отговори тя.

— Пол — каза той, като я гледаше изкосо — има много приятели: нали е политик.

Тя поклати нетърпеливо глава.

— Но вие сте най-добрият му приятел. — Помълча, после добави: — Поне така мисли той.

— А вие какво мислите? — запита Нед Бомонт малко насмешливо.

— Мисля, че е истина — произнесе тя сериозно, — иначе сега нямаше да бъдете тук. Нямаше да изтърпите това заради него.

Устата му трепна в лека усмивка. Но замълча. Когато разбра, че той няма да отговори, тя каза разпалено:

— Искам, ако може, да съм ви приятна.

Той повтори:

— Мисля, че сте ми приятна.

Тя поклати глава:

— Не е вярно.

Той ѝ се усмихна. Този път усмивката му беше по детски обаятелна, очите му — свенливи, гласът му — младежки нерешителен и искрен.

— Ще ви кажа защо мислите така, мис Хенри. Защото... разбирате ли, само преди около една година Пол ме измъкна от калта, както се казва, аз съм някак вързан и непохватен, когато общувам с хора като вас, хора от съвсем друг свят... общество и тъй нататък... а вие погрешно смятате тази — ъ-ъ — недодяланост за враждебност, което съвсем не е вярно.

Тя стана и каза, без да е обидена:

— Вие ми се подигравате.

Когато Джанет Хари си отиде, Нед Бомонт се излегна на възглавниците си и впери в тавана проблясващи очи.

Медицинската сестра влезе и попита:

— Но какво сте направили?

Нед Бомонт вдигна глава и я погледна мрачно, но не отговори.

— Тя излезе оттук почти разплакана — каза сестрата.

Нед Бомонт отпусна пак глава на възглавницата.

— Май съм загубил способностите си да въздействам напоследък — рече той. — Обикновено разплаквам дъщерите на сенаторите.

Влезе мъж среден на ръст, млад и елегантен, с гладко, мургаво, доста привлекателно лице.

Нед Бомонт се привдигна в леглото и рече:

— Здравей, Джек.

— Не изглеждаш толкова зле, колкото мислех — каза Джек и се приближи до леглото.

— Все още съм цял. Вземи си стол.

Джек седна и извади пакет цигари.

— Имам нова работа за теб — рече Нед Бомонт, пъхна ръка под възглавниците си и извади един илик.

Джек запали цигарата си и взе плика от ръката на Нед Бомонт. Беше обикновен бял плик, адресиран до Нед Бомонт в болницата „Свети Лука“, с печата на местния пощенски клон отпреди два дни. Вътре имаше един единствен напечатан на пишеща машина лист, който Джек извади и прочете.

Какво знаете за Пол Медвиг, което Шед О'Рори толкова много иска да научи?

Свързано ли е то с убийството на Тейлър Хенри?

Ако не, защо се стараете толкова да го запазите в тайна?

Джек сгъна отново листа, прибра го в плика и като вдигна глава, попита:

— Виждаш ли някакъв смисъл в това?

— Не, доколкото разбирам. Искам да узнаеш кой го е писал.

Джек кимна.

— Да го задържа ли?

— Да.

Джек пъхна плика в джоба си.

— Имаш ли представа кой може да е авторът му?

— Никаква.

Джек разглеждаше запаления край на цигарата си.

— Знаеш, че тази работа е трудна — каза той след малко.

— Зная — съгласи се Нед Бомонт. — Мога да ти кажа само, че през последната седмица се получиха още много подобни писма... по-право няколко. Само на мен това ми е третото. Зная, че Фар е получил най-малко едно. Не зная кой друг е получавал.

— Може ли да видя някое от другите?

— Само това съм запазил — отговори Нед Бомонт. — Обаче всички си приличат много — една и съща хартия, една и съща пишеща машина, всяко с по три въпроса и все на една и съща тема.

Джек гледаше Нед Бомонт изпитателно.

— Но не са съвсем еднакви въпросите, нали? — запита той.

— Не съвсем, но всички бият в една и съща точка.

Джек кимна и смукна от цигарата си.

Нед Бомонт каза:

— Нали разбираш, това трябва да стане тихомълком.

— Не ще и дума. — Джек извади цигарата си от устата. — Тази „една и съща точка“, която спомена, е връзката на Медвиг с убийството, нали?

— Да — отвърна Нед Бомонт, гледайки вторачено елегантния мургав младеж, — само че такава връзка няма.

Мургавото лице на Джек беше непроницаемо.

— Не мога и да си представя, че е възможно да има — рече той, ставайки.

Влезе медицинската сестра с голяма кошница плодове.

— Мило, нали? — каза тя, като я слагаше.

Нед Бомонт кимна сдържано.

Сестрата извади от кошницата малък корав илик.

— Обзалагам се, че е от нея — рече тя и подаде плика на Нед Бомонт.

— На какво ще се обзаложите?

— На каквото пожелаете.

Нед Бомонт кимна, сякаш се бе потвърдило някакво смътно подозрение.

— Сигурно сте погледнали — каза той.

— Ах, вие... — думите секнаха, когато той се засмя, но възмутеното ѝ изражение остана.

Нед Бомонт извади от плика визитната картичка на Джанет Хенри. На нея беше написана една-единствена дума „Моля!“. Загледан навъсено в картичката, той каза на сестрата:

— Печелите — и потупа картичката с нокътя на палеца си. — Заповядайте, вземете си колкото искате, но да изглежда като че аз съм ял.

По-късно същия следобед написа:

Уважаема мис Хенри,

Вие просто ме зашеметявате е вашето внимание — първо идвате да ме видите, а после пращате плодове. Не зная как да ви благодаря, но се надявам, че някой ден ще мога да ви докажа по-конкретно признателността си.

Искрено ваш
НЕД БОМОНТ

Когато завърши, прочете написаното, скъса го и го написа на друг лист, като си послужи със същите думи, но ги подреди така, че

краят на второто изречение гласеше: „ще мога някой ден да ви докажа признателността си по-конкретно“.

Тази сутрин Нед Бомонт, по халат и чехли, четеше „Обзървър“ и закусваше на една маса до прозореца на болничната си стая, когато влезе Опал Медвиг. Той сгъна вестника, сложи го обратно на таблата и като стана, каза сърдечно: „Здравей, Ножичке“. Беше блед.

— Защо не ми се обади, когато се върна от Ню Йорк? — попита Опал с укорителен тон. Тя също беше бледа. Бледостта подчертаваше детската нежност на кожата ѝ, но състаряваше лицето ѝ. Сините ѝ очи бяха широко разтворени и потъмнели от вълнение, ала трудно проницаеми. Движеше се изправена, но не сковано, сякаш беше по-уверена в душевното си равновесие, отколкото в устойчивостта на краката си. Без да обръща внимание на стола, който Нед Бомонт придърпа от стената към нея, тя повтори със същата настойчивост: — Защо не ми се обади?

Той се засмя тихо, снизходително и каза:

— Харесваш ми с този мрачен вид.

— Ох, Нед, моля те...

— Така е по-добре — рече той. — Аз възнамерявах да намина у вас... но... виждаш ли... в мое отсъствие са се случили много неща, пък и имаше доста неразрешени въпроси, когато се върнах, та докато ги оправя, се скарах с Шед О'Рори и ето ме тук. — Махна с ръка, за да посочи болницата.

Въпреки безгрижния му тон Опал оставаше сериозна.

— Ще обесят ли тоя Диспейн? — запитва тя рязко.

Той пак се засмя:

— Няма да стигнем много далече, ако разговаряме така.

Тя се намръщи и повтори, но вече не с толкова надменен тон:

— Ще го обесят ли, Нед?

— Мисля, че не — отговори ѝ той, като поклати леко глава. — Възможно е в края на краищата той да не е убил Тейлър.

Тя като че ли не се учуди.

— А ти знаеше ли това, когато ме помоли да... да ти помогна да намериш... или да скалъпиш... улики против него?

Той се усмихна укорително.

— Разбира се, че не, Ножичке. За какъв ме мислиш?

— Знаел си! — Гласът ѝ беше студен и презрителен като сините ѝ очи. — Искал си просто да си вземеш парите, които ти е дължал, затова ме накара да ти помогна да използваш убийството на Тейлър за тази цел.

— Нека бъде по твоemu — отговори той безразлично.

Тя направи крачка към него. За миг брадичката ѝ трепна леко, после младото ѝ лице стана пак сурово и дръзко.

— Знаеш ли който е убил? — запита тя, мъчейки се да проникне в очите му.

Той бавно поклати глава.

— Татко ли?

Нед Бомонт премигна.

— Искаш да кажеш: знаел ли е Пол кой го е убил?

Тя тупна с крак и кресна:

— Искам да кажа: татко ли го уби?

Той сложи ръка на устата ѝ. Очите ѝ се бяха извили към затворената врата.

— Мълчи! — промърмори Нед Бомонт.

Опал Медвиг отблъсна ръката му от лицето си и се отдръпна назад.

— Той ли го е убил? — настояваше тя.

С гневен глас Нед Бомонт отвърна тихо:

— Ако се държиш като глупачка, поне не крещи толкова. Никой не се интересува какви идиотщини си си втълпила. Не е нужно да ги разгласяваш наляво-надясно.

Потъмнелите ѝ очи се разтвориха широко.

— Значи той го е убил — произнесе тя с тих, отпаднал глас, но с пълна увереност.

Нед Бомонт надвеси лицето си над нейното.

— Не, мила моя — каза той разярено, но се мъчеше да смекчи тона си, — не го е убил. — Доближи лицето си до нейното. Злобна усмивка разкриви чертите му.

Със сурово изражение и твърд глас, без да се отдръпва от него, тя каза:

— Щом не го е убил, не мога да разбера какво значение има какво говоря и дали го казвам на всеослушание.

В ъгълчето на устата му затрептя подигравателна усмивка.

— Ще се учудиш, ако научиш колко много неща не разбираш — тросна се той. — И никога няма да ги разбереш, ако продължаваш да се дърпаш така. — Отдръпна се от нея с широка крачка и пъхна пестници в джобовете на халата си. Сега ъгълчетата на устата му бяха надолу и на челото му имаше бръчки. Присвитите му очи бяха впити в пода пред нозете ѝ. — Отде ти дойде тази налудничава мисъл? — изръмжа той.

— Това не е налудничава мисъл. Знаеш, че не е.

Нед Бомонт повдигна нетърпеливо рамене и запита повторно:

— Отде ти дойде?

Опал Медвиг също повдигна рамене.

— Отникъде не ми е дошла. Аз... изведнъж се сетих.

— Глупости — каза той рязко, наблюдавайки я изпод вежди. — Чете ли „Обзървър“ тази сутрин?

— Не.

Гледаше я сурово, подозрително. Лицето ѝ пламна леко от раздражение.

— Не съм го чела — повтори тя. — Защо питаш?

— Не си ли? — запита той с тон, който показваше, че не ѝ вярва, но подозрителното пламъче беше изчезнало от очите му. Те бяха мрачни и замислени. Внезапно просветляха. Извади дясната си ръка от джоба на халата. Протегна я към нея с обърната нагоре длан и каза:

— Дай да видя писмото.

Тя го изгледа с разширени очи.

— Какво?

— Писмото — повтори той, — писмото, напечатано на пишеща машина, с три въпроса и без подпис.

Тя сведе очи, за да избегне погледа му, лицето ѝ се изкриви леко от смущение. След моментно колебание попита: „Как разбра?“ — и отвори кафявата си ръчна чанта.

— Всички в града са получили най-малко по едно — отвърна той небрежно. — А ти за пръв път ли получаваш?

— Да. — И тя му подаде един измачкан лист. Той го приглади и прочете.

Наистина ли сте толкова глупава да не знаете, че баща ви е убил вашия любовник?

Ако пък знаете, защо помогнахте на него и на Нед Бомонт, когато се опитаха да лепнат това престъпление на невинен човек?

Съзнавате ли, че като помагате на баща си да се спаси от правосъдието, вие самата ставате съучастничка в неговото престъпление?

Нед Бомонт кимна и се усмихна нехайно.

— Всички горе-долу си приличат — каза той. Смачка листа на топка и го хвърли в кошчето за смет до масата. — Сега, когато си в списъка на адресантите, вероятно ще получиш и други такива.

Опал Медвиг прехапа долната си устна. Сините ѝ очи светеха, но без топлота. Те изучаваха спокойното лице на Нед Бомонт.

Той заговори:

— О'Рори се опитва да ги използва като средство за кампанията си. Знаеш за неприятностите ми с него. Това стана, понеже мислеше, че съм скъсал с баща ти и може да ме подкупи и да му помогна да го натопи за убийството — разбира се, целта му е да го бие в избирателните урни, — но аз не се съгласих.

Очите ѝ промениха изражението си.

— За какво се спречкахте с татко? — запита тя.

— Това си е наша работа, Ножичке — отговори той кротко, — ако действително сме се спречкали.

— Спречкали сте се — настоя тя, — в Карсъновото спийкийзи. — Стисна с изщракване зъби и добави смело: — Скарали сте се, когато си разбрал, че именно той... е убил Тейлър.

Той се засмя и попита иронично:

— А по-рано не съм ли знаел?

Но изражението ѝ не се промени от насмешливия му тон.

— Защо се интересувахте дали съм чела „Обзървър“? — попита тя. — Какво има в него?

— Пак същите глупости — отговори ѝ той монотонно. — Там, на масата е, ако искаш да го видиш. И още много ще има, докато не свърши избирателната кампания; все от тоя род. Хубава услуга ще

направиш на баща си, ако се хванеш на тая въдица... — Но махна нетърпеливо с ръка и млъкна, понеже тя вече не го слушаше.

Опал Медвиг отиде до масата и взе вестника, сложен там от Нед Бомонт при влизането ѝ.

Той се усмихна учтиво в гърба ѝ и подсказа:

— На първа страница е „Открито писмо до кмета“.

Докато четеше, тя все повече се разтреперваше — колене, ръце, устни. Нед Бомонт се намръщи и я загледа тревожно, когато тя свърши, пусна вестника на масата и се обърна към него, стройното ѝ тяло и красивото ѝ лице бяха неподвижни като на статуя. Заговори му с тих глас, като устните ѝ едва помръдваха, за да пропуцат думите.

— Нямаше да смеят да пишат такива неща, ако не са верни.

— Това е дребна работа. Какво ли ще има да пишат! — проточи той лениво. Изглежда му беше забавно, макар че в очите му имаше съдържано пламъче на гняв.

Тя го изгледа продължително, после, без да каже нищо, тръгна към вратата.

— Чакай — рече той.

Тя се спря и пак се обърна към него. Сега усмивката му беше дружелюбна, подкупваща. А нейното лице — като на оцветена статуя.

— Политиката е жестока игра, Ножичке — заговори той, — особено както се играе тук сега. „Обзървър“ е от другата страна на барикадата и не го е грижа вярно ли е това, стига да навреди на Пол. Те...

— Не ти вярвам — заяви тя. — Аз познавам мистър Метюз... жена му беше само с няколко години пред мен в училище и бяхме приятелки... и не мога да повярвам, че той ще пише такива неща за татко, ако не са верни или ако няма достатъчно основания да мисли, че са верни.

Нед Бомонт се подсмихна.

— Много знаеш ти! Метюз е затънал до гуша в дългове. Централната щатска тръстова компания държи ипотеки и върху завода му, и върху къщата му. Тази компания е собственост на Бил Роун. А Бил Роун кандидатства за сената против Хенри. Метюз прави каквото му заповядат и печата каквото му наредят да печата.

Опал Медвиг мълчеше. Доводите на Нед Бомонт явно не бяха я убедили.

Но той продължаваше с ласкав, убедителен тон:

— Това — чукна с пръст по вестника на масата — е нищо в сравнение с другото, което ще дойде по-късно. Ще ровят костите на Тейлър Хенри, докато измислят нещо още по-лошо, и сме длъжни да четем тия буламачи, докато свършат изборите. Ще трябва да се примирим с това. Но главното е да не се тревожиш. Самият Пол не се вълнува особено. Той е политик и...

— Убиец — добави тя с тих, но ясен глас.

— А дъщеря му е тъпачка! — възкликна той раздражено. — Ще прекратиш ли най-последни тези глупости?

— Баща ми е убиец — повтори тя.

— Ти си луда. Послушай ме, Ножичке. Баща ти няма абсолютно нищо с убийството на Тейлър. Той...

— Не ти вярвам — произнесе тя мрачно. — Никога вече няма да ти вярвам.

Той я гледаше навъсено.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Чакай — каза Нед Бомонт. — Позволи ми...

Но Опал Медвиг излезе и затвори вратата зад себе си.

Като направи една гримаса към затворената врата, лицето на Нед Бомонт стана дълбоко замислено. На челото му се появиха бръчки. Тъмните му очи се стесниха и самовглъбиха. Устните му се нацупиха под мустачките. След малко сложи пръст на устата си и загриза нокътя си. Дишаше равномерно, ала по-дълбоко от обикновено.

Зад вратата му се чува стъпки. Замисленото му изражение изчезна и той закрачи лениво към прозореца, като си тананикаше „Загубено девойче“. Стъпките отминаха неговата врата. Спря да тананика и се наведе да вземе листчето с трите въпроса, адресирано до Опал Медвиг. Не приглади листа, а го пхна, както беше смачкан на топка, в един от джобовете на халата си.

После намери и запали пура и докато тя гореше между зъбите му, застана до масата и примижавайки, се взря през дима в първата страница на сложения там „Обзървър“.

ОТКРИТО ПИСМО ДО КМЕТА

Сър,

„Обзървър“ се е сдобил със сведения, които според нас са от първостепенна важност за разбулването на мистерията около неотдавнашното убийство на Тейлър Хенри.

Тези сведения се съдържат в няколко дадени под клетва писмени показания, намиращи се понастоящем в сейфа на „Обзървър“. Тези показания се свеждат по същество до следното:

1. Че преди няколко месеца Пол Медвиг се е скарал с Тейлър Хенри за това, че младият човек ухаждал дъщеря му, и забранил на дъщеря си да се среща повече с Хенри.
2. Че въпреки всичко дъщерята на Пол Медвиг продължавала да се среща с Тейлър Хенри в една

мебелирана стая, която той наел за тази цел.

3. Че те били заедно в тази мебелирана стая следобеда в самия ден на убийството.

4. Че Пол Медвиг отишъл същата вечер в дома на Тейлър Хенри уж да протестира отново пред младия човек или пред баща му.

5. Че Пол Медвиг изглеждал разярен, когато излизал от жилището на семейство Хенри няколко минути преди убийството на Тейлър Хенри.

6. Че Пол Медвиг и Тейлър Хенри били забелязани на половин каре един от друг, на по-малко от едно каре от мястото, където бил намерен трупът на младежа, и то не повече от петнайсет минути преди откриването на трупа му.

7. Че полицейското управление в момента не е възложило на нито един детектив да се занимава с откриването на убицеца на Тейлър Хенри.

„Обзървър“ смята, че тези факти трябва да станат известни на вас, а също и на избирателите и данъкоплатците. „Обзървър“ не се ръководи от никакви лични интереси или подбуди, освен от желанието да види възтържествуването на правдата. „Обзървър“ е готов да предаде въпросните показания, както и всички други сведения, с които разполага, на вас или на всеки друг компетентен градски или щатски служител и ако се окаже, че това ще подпомогне правосъдието, да се въздържа от обнародването на каквито и да било подробности от тези показания.

Но „Обзървър“ няма да допусне да бъдат пренебрегвани съдържащите се в упоменатите показания сведения. Ако служителите, избрани и назначени да прилагат законност и ред в този град и този щат, сметнат, че тези показания не са достатъчно важни, за да се действа въз основа на тях, „Обзървър“ ще отнесе въпроса до повисш съд — населението на нашия град, като ги обнародва изцяло.

Х.К. Метюз, издател

Нед Бомонт изсумтя иронично и духна дим от пурата си върху тази декларация, но очите му оставаха мрачни.

Малко след обяд майката на Пол Медвиг дойде да види Нед Бомонт.

Той я прегърна и я целуна по двете бузи, но тя го отблъсна с престорена строгост.

— Стига, де. Ти си по-лош от териера, който Пол имаше.

— Аз съм отчасти териер — отвърна той, — по бащина линия — и мина зад гърба ѝ, за да ѝ помогне да свали мантията си от тюленова кожа.

Приглаждайки черната си рокля, тя се приближи до леглото и седна на него.

Той метна мантията върху облегалката на един стол и застана пред нея разкрячен, с ръце в джобовете на халата.

Тя го оглеждаше критично.

— Не изглеждаш толкова зле — каза след малко, — макар и не още толкова добре. Как се чувстваш?

— Отлично, кисна тук само заради медицинските сестри.

— И това не ме учудва — каза му тя. — Но не ме зяпай като гладен котарак. Плашиш ме. Седни — и потупа леглото до себе си.

Той седна до нея.

— Пол, изглежда, смята, че си извършил нещо много възвишено и благородно — каза тя, — не зная точно какво, но съм убедена, че ако просто се държеше прилично, нямаше да се насадиш така.

— Е-е, майко... — подзе той.

Но мисис Медвиг го прекъсна. Сините ѝ очи, млади като на сина ѝ, пронизваха кестенявите очи на Нед Бомонт.

— Слушай, Нед, нали Пол не е убил оня фукльо? Очите и устата на Нед Бомонт се разтвориха от учудване.

— Не е.

— Така си и мислех — каза старата жена. — Той винаги е бил добро момче, ала чух, че се подхвърляли някакви злобни намеци, а само господ знае какво става в тая политика. Нищо не разбирам.

В очите на Нед Бомонт, впити в костеливото ѝ лице, изумлението беше примесено с ирония.

— Зяпай ме колкото си щеш — каза тя, — но никога не съм могла да проумея какво кроите вие, мъжете, и какво вършите, без да мислите. Много-много преди да се родиш ти, престанах да се опитвам да го проумея.

Той я потупа по рамото и произнесе с възхищение:

— Ти си жена на място, майко.

Мисис Медвиг се дръпна и отново вторачи в него строгите си проницателни очи.

— А щеше ли да ми кажеш, ако Пол действително го беше убил? — запита тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Тогава отде да зная, че не го е убил? Нед Бомонт се засмя.

— Защото — обясни той, — дори и да го беше убил, пак щях да кажа „не“. Но на въпроса ти бих ли ти казал истината, ако беше го убил, щях да отговоря с „да“. — Веселостта изчезна от очите и гласа му. — Той не го е убил, майко. — Усмихна ѝ се. Усмиваше се само с устни, разтегнати между зъбите. — Хубаво би било, ако и някой друг в града освен мен мисли, че не го е убил, а още по-хубаво щеше да бъде, ако този друг беше неговата майка.

Един час след като мисис Медвиг си отиде, Нед Бомонт получи пакет с четири книги и визитната картичка на Джанет Хенри. Той тъкмо ѝ пишеше благодарствено писъмце, когато пристигна Джек.

Изпускайки цигарен дим едновременно с думите си, Джек каза:

— Мисля, че имам нещо, но не зная дали ще ти хареса.

Нед Бомонт погледна замислено елегантния младеж и приглади с показалец лявата страна на мустачките си.

— Ако е това, което ти поръчах, много ще ми хареса. — Гласът му бе сух като Джековия. — Седни и разказвай.

Джек седна предпазливо, праметна крак въз крак, сложи шапката си на пода и като погледна най-напред цигарата си, а после Нед Бомонт, каза:

— По всичко личи, че тия неща са писани от дъщерята на Медвиг.

Очите на Нед Бомонт се разшириха за миг. Лицето му загуби отчасти руменината си и дишането му стана неравномерно. Но в гласа му нямаше никаква промяна. — Защо ти се струва така?

От един вътрешен джоб Джек извади два листа, сходни по размер и качество, сгънати по един и същ начин, и ги подаде на Нед Бомонт. Той ги разгъна и видя, че на всеки от тях бяха напечатани с пишеща машина по три въпроса — три едни и същи въпроса на всеки лист.

— Единият е същият, който ти ми даде вчера — каза Джек. — Можеш ли да познаеш кой?

Нед Бомонт бавно поклати глава.

— Няма никаква разлика — обяви Джек. — Аз написах други на Чартър Стрийт, където Тейлър Хенри, държал стая, в която идвала дъщерята на Медвиг — с пишеща машина „Корона“, която намерих там, и на хартия, която също взех оттам. Доколкото е известно, стаята е имала само два ключа. Единият е бил у него, другият — у нея. Тя е ходила там най-малко два пъти след убийството му.

Надвесен навъсено над листовете в ръцете си, Нед Бомонт кимна, без да вдига глава.

Джек запали нова цигара от вече изпушената, стана, отиде до масата, смачка угарката на първата цигара в пепелника там и се върна на мястото си. В лицето и държанието му нямаше нищо, което да показва, че го интересува как ще реагира Нед Бомонт на тази находка.

След още една минута мълчание Нед Бомонт повдигна леко глава и запита:

— Как разбра това?

Джек отмести цигарата в ъгълчето на устата си, където тя се заклати, докато говореше.

— Водих се по сведението на тазсутрешния „Обзървър“ за мястото. От него се е водила и полицията, само че ме беше изпреварила. Но имах късмет: оставеният на пост полицай се оказа мой приятел — Фред Хърли — и срещу десет долара ми позволи да тършувам колкото си искам.

Нед Бомонт тръсна листовете в ръката си така, че зашумоляха.

— Това известно ли е на полицията? — попита той.

Джек повдигна рамене.

— Не съм им казал. Подпитах Хърли, но той не знаеше нищо сложили го там просто да пази, докато решат какво да правят. Тъй че може да знаят, а може и да не знаят. — И изтърси пепелта от цигарата си на пода. — Мога да проверя.

— Няма нужда. Какво друго научи?

— Нищо друго не съм търсил.

След като погледна бегло непроницаемото лице на мургавия младеж, Нед Бомонт се взря отново в листовете.

— А какво представлява тази квартира?

— На номер 1324 е. Държали стая и баня под името Френч. Хазайката твърди, че до идването на полицията днес тя не знаела кои са в действителност. Може и да е така. В такава къща много-много не се разпитва. Казва, че често идвали там, главно следобед, и че момичето се отбило два пъти през последната седмица, но не била сигурна, понеже човек можел лесно да влезе, без да го забележат.

— А уверена ли е, че е била именно тя? Джек направи уклончив жест.

— Описанието съвпада. — Той помълча, после добави небрежно, изпущайки дим: — От убийството насам тя е единствената, която хазайката е видяла.

Нед Бомонт повдигна глава. Очите му бяха сурови.

— А идвали ли са и други там, при Тейлър? — попита той.

Джек направи отново уклончив жест.

— Хазайката не искаше да говори. Каза само, че не знаела, но от начина, по който го каза, познах, че лъже.

— Не личи ли по вещите в стаята? Джек поклати глава.

— Не. Там няма кой знае колко женски вещи — само едно кимоно, тоалетни принадлежности, пижама и други от тоя род.

— Има ли много негови неща?

— Ами един костюм, чифт обувки, малко бельо, пижама, чорапи и тъй нататък.

— А шапки? Джек се усмихна.

— Нямахше шапки — отговори той.

Нед Бомонт стана и отиде до прозореца. Навън беше почти тъмно. За стъклото се залепиха десетина дъждовни капки и още толкова чукаха тихо по него, докато Нед Бомонт Стоеше там. Той се обърна отново към Джек и произнесе бавно:

— Много ти благодаря, Джек. — Очите му гледаха мрачно, разсеяно лицето на Джек. — Мисля, че скоро ще имам нова работа за теб... може би още тази вечер. Ще ти се обадя по телефона.

Джек каза: „Добре“, стана и излезе.

Нед Бомонт отиде до стенния шкаф, извади костюма си, влезе в банята и се облече. Когато излезе оттам, завари в стаята си една медицинска сестра — висока, възпълна жена с лъскаво бледо лице.

— А, вие сте се облекли! — възкликна тя.

— Да, трябва да изляза.

В смаяното ѝ изражение се прокрадна тревога.

— Не бива, мистър Бомонт — възрази тя. — Нощ е, започва да вали, пък и доктор Тейт ще...

— Знам, знам — каза той нетърпеливо и като я заобиколи, закрочи към вратата.

ГЛАВА ШЕСТА

„ОБЗЪРВЪР“

Мисис Медвиг отвори външната врата.

— Нед! — извика тя. — Ти луд ли си? Да скитосваш в такава нощ! А едва си излязъл от болницата!

— Нали в таксито не тече — отговори той, но усмивката му беше вяла. — Тук ли е Пол?

— Излезе само преди половин час, мисля, че отиде в клуба. Но влез де, влез.

— Опал в къщи ли си е? — попита той като затвори вратата и тръгна след нея през вестибюла.

— Не. Шляе се някъде от сутринта.

Нед Бомонт се спря на вратата на всекидневната.

— Не мога да остана — каза той. — Ще притичам до клуба да потърся там Пол. — Гласът му не беше твърде спокоен.

Старата жена се извърна бързо към него.

— Дума да не става! — сгълча го тя. — Погледни се, ще простинеш. Седни до камината, ще ти донеса нещо горещо за пиене.

— Не мога, майко — възрази той. — Имам да ходя на много места.

Сините ѝ очи, които не издаваха възрастта, светнаха и се оживиха.

— Кога те изписаха от болницата? — попита тя.

— Току-що.

— Ти си избягал — каза тя укорително. Сянка помрачи ясните ѝ сини очи. Тя пристъпи към Нед Бомонт и приближи лицето си до неговото: бяха почти еднакви на ръст. Сега гласът ѝ беше дрезгав, сякаш излизаше от засъхнало гърло. — Нещо във връзка с Пол ли? — Сянката в очите ѝ явно изразяваше страх. — И Опал?

Гласът му едва се чуваше:

— Нещо, за което трябва да говоря с тях.

Тя докосна бузата му малко свенливо с костеливите си пръсти и рече:

— Ти си добро момче, Нед.

Той я обгърна с едната си ръка.

— Не се безпокой, майко. Няма нищо страшно, можеше да бъде и по-лошо. Само... ако Опал се прибере, задръж я... ако можеш.

— А не можеш ли да ми кажеш какво е, Нед? — попита тя.

— Не сега и... ъ-ъ... по-добре да не разберат, че мислиш за лошо.

Нед Бомонт прекоси пет пресечки под дъжда и стигна до една дрогерия. Използва телефона там, първо, за да повика такси, а после набра два номера и попита за мистър Метюз. Мистър Метюз не се яви на телефона.

Набра друг номер и потърси мистър Ръмсън. След малко заговори:

— Здравей, Джек, тук е Нед Бомонт. Зает ли си?... Чудесно. Виж какво. Искам да разбереш дали момичето, за което си говорихме, е ходило днес при Метюз от „Обзървър“ и ако е ходило, какво е правило след това... Точно така, Хел Метюз. Опитах се да се свържа с него по телефона в редакцията и в дома му, но все безуспешно... Е, гледай да действаш тихомълком, но разбери тази работа колкото може побързо... Не, не съм в болницата. Ще си бъда вкъщи. Знаеш номера ми... Да, Джек. Чудесно, благодаря, и ми звъни по възможност често... Довиждане.

Излезе, отиде при чакащото такси, качи се на него и каза на шофьора адреса си, но след пет-шест пресечки почука с пръсти на предното стъкло и даде на шофьора друг адрес.

Скоро таксито спря пред ниска сивкава къща в средата на полегата, добре окосена морава. „Чакай“ — каза Нед Бомонт на шофьора и слезе.

Когато позвъни, външната врата на сивкавата къща се отвори и пред него застана червенокоса прислужница.

— Тук ли е мистър Фар? — запита я той.

— Ще проверя. За кого да доложам?

— За мистър Бомонт.

Окръжният прокурор влезе в приемната с протегнати ръце. Червендалестото му, обикновено свирепо лице, сега беше разтегнато в усмивка.

— Чудесно, чудесно, Бомонт, много ми е приятно — заговори той, втурвайки се към своя посетител. — Е, дай ми палтото и шапката си.

Нед Бомонт се усмихна и поклати глава.

— Не мога да остана — каза той. — Отбих се само за секунда пътьом от болницата към къщи.

— Значи отново си във форма? Великолепно!

— Чувствам се горе-долу добре — каза Нед Бомонт. — Има ли нещо ново?

— Нищо особено. Ония типове, дето са те малтретирали, още са на свобода... крият се някъде... но щети хванем.

Нед Бомонт изкриви нехайно уста.

— Нали не съм умрял, а и те не се опитваха да ме убият: можете да им лепнете само обвинение за физическо насилие. — Той гледаше Фар малко сънливо. — Има ли още от ония послания с трите въпроса?

Окръжният прокурор се изкашля.

— Ъ-ъ... да, сега си спомням, получиха се още едно или две.

— Точно колко? — запита Нед Бомонт. Гласът му беше вежливобезразличен. Крайчетата на устните му бяха привдигнати леко в ленива усмивка. В очите му проблясваше весела искрица, но бяха приковани в очите на Фар.

Окръжният прокурор отново се изкашля.

— Три — отговори той неохотно. Но миг след това очите му се оживиха. — Чу ли за великолепия митинг, който уредихме в...

Нед Бомонт го прекъсна.

— Все в същия дух ли бяха? — попита той.

— Ъ... повече или по-малко. — Окръжният прокурор облиза устни и в погледа му започна да се промъква умолителен израз.

— Колко повече... или по-малко?

Очите на Фар се преместиха от очите на Нед Бомонт към вратовръзката му, а после настрана, към лявото му рамо. Той помръдна неопределено устни, но не пророни нито звук.

Сега усмивката на Нед Бомонт беше явно злорада.

— И във всички се казва, че Пол е убил Тейлър Хенри, нали? — запита той със сладникав глас.

Фар скочи, лицето му стана светлооранжево от възмущение, очите му се впиха уплашено в очите на Нед Бомонт.

— Не говори така, Нед! — изпъшка той.

Нед Бомонт се засмя.

— Нервите ти са изопнати, Фар — каза той със същия сладникав глас. — Трябва да се пазиш, иначе няма да издържиш. — Лицето му стана сериозно. — Говорил ли ти е Пол за това? Имам предвид твоите нерви.

— Н-не.

Нед Бомонт пак се усмихна.

— А може да не го е забелязал... още. — Вдигна ръка, погледна часовника си, после — Фар. — Разбра ли кой ги е писал? — запита той рязко.

Окръжният прокурор запелтечи:

— Виж какво, Нед, аз не съм... нали разбираш... това не е... — запъна се и спря.

— Е? — подкани го Нед Бомонт.

Окръжният прокурор преглътна и произнесе отчаяно:

— Имаме налице нещо, Нед, но още не е сигурно. Може да не излезе нищо. Ти ги разбираш тия работи.

Нед Бомонт кимна. Сега лицето му изразяваше само дружелюбие. Гласът му беше монотонен и спокоен, без да бъде хладен:

— Узнали сте къде са писани и на коя машина, и само толкова. Нямате достатъчно данни, за да се досетите кой ги е писал.

— Точно така, Нед — избъбра Фар с вид на голямо облекчение.

Нед Бомонт улови ръката на Фар и я стисна сърдечно.

— Достатъчно — рече той. — Е, трябва да бягам. А ти не бързай. Уверявам те, по-важното е да си сигурен, че си на прав път.

Лицето и гласът на окръжния прокурор бяха възбудени от вълнение:

— Благодаря ти, Нед, благодаря ти!

3

В девет часа и десет минути същата вечер телефонът във всекидневната на Нед Бомонт извънтя. Той бързо отиде до апарата.

— Ало... Да, Джек... Да... Да... Къде?... Добре, чудесно. Достатъчно за тази вечер. Много ти благодаря.

Когато сложи слушалката, бледите му устни се усмихваха. Очите му блестяха дръзко. Ръцете му леко трепереха.

Не направи и три крачки, и телефонът отново звънна. Поколеба се, върна се при апарата.

— Ало... А, Пол, здравей... Да, омръзна ми да се правя на болен... Нищо особено, просто реших да се отбия да те видя... Не, съжалявам, но не мога. Не се чувствам толкова укрепнал, колкото предполагам. Мисля, че е по-добре да си легна... Дадено, утре, разбира се... — Довиждане.

Вървешком си сложи мушамата и шапката и слезе по стълбата. Когато отвори пътната врата, вятърът зашиба лицето му и го обля с дъжд, докато извървя половин блок до гаража на ъгъла.

В стъклената будка на гаража един дългнест човек с кестенява коса и някога бял работен комбинезон, изтегнал се на дървен стол и вдигнал краката си на полицата над електрическия радиатор, четеше вестник. Той свали вестника, когато Нед Бомонт каза: „Здравей, Томи.“

Мръсното лице на Томи правеше зъбите му да изглеждат по-бели от обикновено. С усмивката си той показва много от тях и рече:

— Май не го бива времето тази вечер.

— Вярно. Би ли ми услужил с една кола? Да ме прекара по междуселски пътища тази нощ?

Томи отговори:

— Господи!... Няма що, вижда се, че ти си решаваш кога да караш. И нищо не може да те накара да тръгнеш в лошо време, а? Е, щом е така, имам там един „Буик“, на който не държа особено.

— Ще може ли да ме закара докъдето искам?

— Всичко е възможно — каза Томи, — особено в такава нощ.

— Добре. Зареди ми го с бензин. Кой е най-хубавият път покрай Ленивия поток в такава нощ?

— Докъде?

Нед Бомонт погледна замислено гаражиста, после отвърна:

— Приблизително до мястото, където се влива в реката.

Томи кимна.

— Къщата на Метюз ли? — запита той. Нед Бомонт не отговори.

— Зависи къде отиваш — подхвърли Томи.

— Да, именно в къщата на Метюз. — Нед Бомонт се намръщи.

— Но между нас да си остане, Томи.

— Защо дойде при мен: защото мислеше, че ще те издам, или защото знаеше, че няма да те издам? — запита го Томи с основание.

— Бързам — каза Нед Бомонт.

— Тогава карай по новото шосе покрай реката до Бартън, после свърни по черния път над моста и ако не затънеш на първия кръстопът, завий на изток. Така но билото ще излезеш зад къщата на Метюз. Ако не можеш да пътуваш по черния път в такава време, ще трябва да караш по новия покрай реката до пресечката, а после да удариш обратно по стария.

— Благодаря.

Когато Нед Бомонт се качваше на буика, Томи го осведоми с подчертано небрежен тон:

— В страничната преградка има резервен пистолет.

Нед Бомонт погледна дългнестия.

— Резервен ли? — попита той равнодушно.

— На добър път — каза Томи.

Нед Бомонт затвори вратичката и потегли.

Часовникът на таблото показваше десет часа и тридесет и две минути. Нед Бомонт угаси фаровете и слезе малко тронаво от буика. Разнасяният от вятъра дъжд шибаше с гъсти водни струи дървета, храсти и земя, човек и кола. В подножието на хълма през дъжда и листака от време на време проблясваха слабо петънца жълта светлина. Нед Бомонт потръпна, опита се да се загърне по-добре с мушамата си и се заспуска, препъвайки се по склона през мокрия храсталак към тези петна светлина.

Вятърът и дъждът го блъскаха в гърба надолу. Докато вървеше но нанадолнището, от тялото му постепенно изчезна първоначалната скованост. Въпреки че се препъваше често и се олюляваше, краката го държаха добре и се движеше към целта си доста бързо, макар и лъкатушейки.

Скоро усети под нозете си пътечка. Свърнало нея. Ориентираше се отчасти по хлъзгавостта ѝ, отчасти по досега с храстите, които го шибаша в лицето от двете страни, без да може да я види. Пътечката го отклони малко наляво, но после, като описа широка дъга, го изведе в края на малка клисура, в която шумно шуртеше вода, а оттам, след още един завой — до външната врата на къщата, където блестеше жълтата светлина.

Нед Бомонт се приближи до вратата и почука.

Отвори му мъж с прошарена коса и очила. Лицето му беше отпуснато и бледо, със сиви очи, които сезираха през стъклата на очилата със светла костенуркова рамка. Кафявият му костюм беше елегантен и от добро качество, но старомоден. На четири места от едната страна на високата му корава бяла яка бяха попили капки вода. Той се дръпна настрана, държейки вратата отворена, и произнесе с дружелюбен, дори сърдечен глас:

— Влезте, сър, влезте, не стойте на дъжда. Отвратителна нощ, не е за оставане навън.

Нед Бомонт наведе леко глава в нещо подобно на поклон и влезе. Озова се в просторна стая, която заемаше целия приземен етаж на

сградата. Оскъдната и съвсем обикновена мебелировка придаваше на стаята прост вид, лишен от неприятна показност. Тя служеше едновременно за кухня, трапезария и всекидневна.

Опал Медвиг стана от табуретката до камината и като се държеше неестествено изправено, впери враждебни студени очи в Нед Бомонт.

Той свали шапката си и започна да разкопчава мушамата. Чак тогава другите го познаха.

— Но това е Бомонт! — възкликна недоверчиво човекът, който бе отворил вратата, и погледна облещено Шед О'Рори.

Шед О'Рори седеше на дървен стол в средата на стаята, срещу камината. Той се усмихна мечтателно на Нед Бомонт и произнесе с мелодичния си баритон, с лек ирландски акцент:

— Вярно. Как си, Нед?

Маймунското лице на Джеф Гарднър се разтегна в усмивка, която оголи красивите му изкуствени зъби и почти напълно скри малките му червени очички.

— Виждаш ли, Рижи! — обърна се той към навъсения червенобузест хлапак, който се изтягаше на скамейката до него. — Гуменото топче пак е дошло при нас. Нали ти казвах, че му харесва да го бъхтим.

Рижи изгледа кръвнишки Нед Бомонт и изръмжа нещо неразбираемо.

Слабото момиче в червено, седнало недалеч от Опал Медвиг, впери в Нед Бомонт светнали, любопитни тъмни очи.

Нед Бомонт свали мушамата си. Мършавото му лице, което още носеше следи от юмруците на Джеф и Рижи, беше спокойно, само очите святкаха дръзко. Той сложи мушамата и шапката си на някакъв дълъг небоядисан сандък до стената край вратата. Усмихна се вежливо на човека, който го бе пуснал, и каза:

— Колата ми се повреди, когато минавах. Много любезно от ваша страна, мистър Метюз, че ми давате подслон.

Метюз отвърна някак неопределено: „Няма защо... много ми е приятно.“ После уплашените му очи отново погледнаха умолително Шед О'Рори.

О'Рори поглади гладката си бяла коса с нежна бледа ръка и се усмихна вежливо на Нед Бомонт, но не продума.

Нед Бомонт пристъпи към камината. „Здравей, Ножичке“ — рече той на Опал Медвиг.

Тя не отговори на поздрава му. Стоеше закована на място и го гледаше с враждебни студени очи.

Той насочи усмивката си към слабото момиче в червено.

— Мисис Метюз, нали?

— Да — отвърна тя с тих, почти гукащ глас и протегна ръка.

— Опал каза, че сте били съученички — рече Нед, поемайки ръката ѝ. После се извърна от нея към Рижи и Джеф. — Здравейте, момчета — каза той безгрижно. — Надявах се да ви видя скоро.

Рижи не отговори.

Лицето на Джеф надяна грозната маска на ухилено задоволство.

— И аз — провикна се той весело. — Най-последно кокалчетата на пръстите ми заздравяха. Защо, мислиш, ми е толкова приятно да те бяхтя?

Шед О’Рори каза кротко на маймуноподобния, без да се обръща да го погледне:

— Устата ти много мели, Джеф. Ако не мелеше толкова, може би щеше да си запазиш зъбите.

Мисис Метюз заговори полугласно на Опал. Опал поклати глава и седна пак на табуретката до камината.

Метюз посочи един дървен стол от другата страна на камината и каза нервно:

— Седнете, мистър Бомонт, изсушете краката си и... и се стоплете.

— Благодаря. — Нед Бомонт придърпа стола по-близо до пламъците на огнището и седна.

Шед О’Рори палеше цигара. Когато я запали, сложи я между устните си и запита:

— Как се чувстваш, Нед?

— Горещо-добре, Шед.

— Чудесно. — О’Рори извърна леко глава към двамата на скамейката: — Утре, момчета, можете да се върнете в града. — Обърна се отново към Нед Бомонт и му обясни любезно: — Действаме предпазливо, докато не се уверим, че няма да умреш. Но не се плашим, ако ни подведат под обвинение за физическо насилие.

Нед Бомонт кимна:

— Едва ли ще си направя труда да свидетелствам против вас по такова обвинение, но не забравяйте, че търсят вашия приятел Джеф за убийството на Уест. — Гласът му беше небрежен, но в очите му, вперени в горящата цепеница в огнището, блесна за миг злобно пламъче. В тях просветваше насмешка, когато ги отмести наляво, към Метюз. — Разбира се, ако искам, бих могъл да причиня много неприятности на Метюз, заедно помага да се укривате.

Метюз побърза да се намеси:

— Не съм помагал, мистър Бомонт. Дори до идването ни днес не знаех, че са тук, и се учудих не по-малко от... — Той се спря с уплашено лице и като се обърна към Шед О'Рори, захленчи:

— Знаете, че ви приех на драго сърце. Това ви е известно, но искам да ви изтъкна... — лицето му внезапно просветна от усмивка — че ви помогнах несъзнателно, следователно не съм извършил нищо, за което може да ми се иска съдебна отговорност.

О'Рори каза тихо:

— Вярно, помогна ми несъзнателно. — Необикновено ясните му синьосиви очи гледаха равнодушно издателя.

Усмивката на Метюз загуби своята веселост, угасна съвсем. Той задърпа вратовръзката си и след малко откъсна поглед от О'Рори.

Мисис Метюз заговори ласкаво на Нед Бомонт:

— Тази вечер всички са толкова скучни! До идването ви беше просто ужасно.

Той я изгледа с любопитство. Тъмните ѝ очи блестяха нежно, подканящо. Под преценяващия му поглед тя наведе глава и присви кокетно устни. Устните ѝ бяха, тънки, прекалено тъмни от червилото, нос красива форма. Той ѝ се усмихна и като стана, пристъпи към нея.

Опал Медвиг гледаше пода пред себе си. Метюз, О'Рори и двамата на скамейката следяха Нед Бомонт и жената на Метюз.

— А защо са толкова скучни? — попита той и седна на пода пред нея с кръстосани крака, но не точно срещу нея, а с гръб към огъня, подпрян с ръка на пода зад себе си, извърнал лице на една страна, към нея.

— И аз не зная — отговори тя нацупено. — Когато Хел ме попита искам ли да дойда тук с него и с Опал, помислих, че ще бъде весело. А после, когато пристигнахме, заварихме тия... — Тя помълча и добави със зле прикрито недоверие: — ... приятели на Хел, — а

после продължи: — Всички седяха и подхвърляха намеци за някаква тайна помежду си, а аз нямам представа каква е тя и беше нетърпимо глупаво. И Опал е същата стока като тях. Тя...

— Стига, Елоиз! — обади се мъжът ѝ уж с властен тон, но когато срещна очите ѝ, в погледа му имаше повече смущение, отколкото властност.

— Пет пари не давам — каза му тя кисело. — Това си е истината, Опал не е по-добра стока от вас. Та ти дори още не си говорил с нея за работата, която дойде да обсъждаш тук. Не мисли, че щях да кисна толкова време на това място, ако не беше бурята. За нищо на света.

Опал Медвиг се изчерви, но не вдигна очи. Елоиз Метюз наклони отново глава към Нед Бомонт и киселото ѝ досега лице стана закачливо.

— Затова именно се зарадвах, като ви видях — увери го тя, — затова, а не за хубавите ви очи. Мислех, че ще поразведрите атмосферата.

Нед Бомонт я гледаше намръщено, с престорено възмущение.

Елоиз Метюз същото гледаше намръщено, но без всякаква престореност.

— Действително ли се повреди колата ви? — запита тя. — Или и вие дойдохте да говорите с тях за същата скучна работа, заради която се правят на толкова глупаво загадъчни? Така е. И вие сте като тях.

Той се засмя и попита:

— А какво значение има за какво съм дошъл, щом промених решението си, като ви видях?

— Не-е-е, няма, разбира се — проточи тя и добави недоверчиво: — Но трябва да съм напълно сигурна, че сте го променили.

— Във всеки случай — обеща той небрежно — няма да бъда загадъчен за нищо. Наистина ли нямате представа какво ги измъчва?

— Ни най-малка — отговори тя злобно, — но съм почти уверена, че е нещо много глупаво и вероятно политическо.

Той вдигна свободната си ръка и погали нейната.

— Умна жена сте, имате право и за едното, и за другото. — Той извърна глава и погледа О'Рори и Метюз. Когато очите му отново се впериха в нейните, те блестяха весело. — Искате ли да ви разкажа всичко?

— Не.

— Първо — подхвана той, — Опал смята, че баща ѝ е убил Тейлър Хенри.

От гърлото на Опал Медвиг се изтръгна звук, сякаш се задушаваше. Тя скочи от табуретката и закри устата си с опакото на ръката. Очите ѝ бяха изцъклени и страшни, разтворени така широко, че се виждаше бялото около ирисите.

Рижи скочи на крака с почервеняло от гняв лице, но Джеф, ухилен злобно, хвана хлапака за ръката. „Остави го — изръмжа добродушно. — Не е толкова опасен.“ Хлапакът стоеше напрегнат в хватката на маймуноподобния, но не се опита да се отскубне.

Елоиз Метюз седеше вцепенена на стола си, загледана недоумяващо в Опал.

Метюз трепереше — съсухрен, блед, болен човек с увиснали долни клепачи и долна устна.

Шед О'Рори се бе наклонил напред от стола си, изящно изваяното му продълговато лице беше бледо и сурово, очите му бяха като синьосив лед, ръцете стискаха страничните облегалки на стола, краката бяха притиснати о пода.

— Второ — продължи Нед Бомонт, без ни най-малко да се смути от вълнението на останалите, — тя...

— Нед, недей! — извика Опал Медвиг. Той се изви на пода и я погледна.

Тя бе махнала ръката от устата си. Ръцете ѝ бяха заключени на гърдите. Страдалческите ѝ очи, цялото ѝ измъчено лице го молеха за милост.

Известно време той я изучава със сериозен поглед. През прозореца и стената долиташе шумът на дъжда, който шибаше сградата с яростни пориви, а между поривите му се чуваше бурното шуртене на близката река. Очите му, които я изучаваха, бяха хладни, замислени. Изведнъж той ѝ заговори с много благ, но сдържан глас:

— Не си ли именно за това тук?

— Моля те, недей — повтори тя дрезгаво. Устните му се раздвижиха в тънка усмивка, в която очите не участваха.

— Нима никой освен теб и останалите врагове на баща ти не бива да говори за това? — попита той.

Тя сложи на хълбоците си ръце, стиснати в юмруци, вдигна гневно лице и произнесе с твърд, кънтящ глас:

— Той наистина е убил Тейлър!

Нед Бомонт се облегна пак на ръката си и погледна Елоиз Метюз.

— Нали ви казах — изрече той провлечено. — С тази мисъл в главата е отишла при вашия съпруг, след като е прочела глупостите, които е отпечатал тази сутрин. Разбира се, той не смята, че Пол е извършил каквото и да било убийство: просто е в затруднение с тия ипотечи в Централната щатска компания, а тя е собственост на кандидата на Шед за Сената, затова трябва да прави каквото му заповядат. Тя...

Метюз го прекъсна. Гласът на издателя беше слаб и отчаян:

— Е, престани, Бомонт. Ти...

О'Рори прекъсна Метюз. Гласът му беше спокоен, мелодичен.

— Остави го да говори, Метюз — рече той. — Остави го да се изкаже.

— Благодаря, Шед — подхвърли Нед Бомонт небрежно, без дори да се обърне, и продължи: — Опал отишла при съпруга ви, за да потвърди подозрението ѝ, но той не е могъл да ѝ каже нищо. Би трябвало да я излъже. Защото не знае нищо. Просто хвърля кал, където Шед му нареди. Но все пак може да направи нещо и го прави. Може да опише например в утрешния брой как дошла и му заявила, че смята баща си за убиец на любовника ѝ. Това ще бъде чудесен удар. „*Опал Медвиг обвинява баща си в убийство. Дъщерята на местния партиен бос заявява, че той убил сина на сенатора!*“ Представяте ли си: с черни букви на цялата първа страница на „Обзървър“!

Елоиз Метюз слушаше задъхана, с разширени очи и преbledняло лице, надвесено над Нед Бомонт. Мятаният от вятъра дъжд чукаше по стените и прозорците. От гърдите на Рижи се изтръгна продължителна въздишка.

Нед Бомонт прокара крайчеца на езика си между усмихнатите устни, отдръпна го и рече:

— Затова именно я е довел тук: да я скрие, докато историята излезе на бял свят. Може да е знаел, че Шед и момчетата му са тук, а може и да не е знаел. Това е без значение. Замъкнал я е на място, където никой няма да разбере какво е направила, докато не излезе вестникът. Не искам да кажа, че би я докарал тук или би я задържал против волята ѝ — това няма да бъде много умно от негова страна при

сегашното положение, пък и не е необходимо. Тя е готова на всичко, само и само да опропасти баща си.

Опал Медвиг изрече шепнешком, но отчетливо:

— Той наистина го е убил.

Нед Бомонт се понадигна и я погледна сериозно, после се усмихна, поклати глава в знак на шеговито примирение и се облегна на лакти.

Елоиз Метюз наблюдаваше съпруга си с тъмни очи, в които се четеше преди всичко недоумение. Той седна. Оброни глава. Закри лицето си с ръце.

Шед О'Рори отново праметна крак въз крак и извади цигара.

— Свърши ли? — запита той кротко.

Нед Бомонт, който стоеше гърбом към О'Рори, отговори, без да се обръща:

— Няма да повярваш: на всичко сложих точка. — Гласът му беше спокоен, но лицето му изведнъж придоби уморен, изнемощял вид.

О'Рори запали цигарата си.

— Добре — каза той, когато прибра запалката, — но какво значение има това, дявол да го вземе? Наш ред е да ти лепнем нещо голямо и ще го сторим. Момичето дойде доброволно с тази история. Дойде тук по свое желание. И ти също. И тя, и ти, и всеки друг може да отиде където си иска и когато си иска. — Той стана. — Лично аз искам да ида да си легна. Къде ще спя, Метюз?

Елоиз Метюз се обърна към съпруга си:

— Това не е вярно, Хел. — Гласът ѝ не звучеше въпросително.

Той свали бавно ръце от лицето си. Бе вече възвърнал чувството си за собствено достойнство, когато проговори:

— Мила, срещу Медвиг има предостатъчно улики, за да настояваме поне да бъде разпитан от полицията. Нищо повече не искаме.

— Нямах предвид това — каза жена му.

— Слушай, мила, когато мис Медвиг дойде... — Той се запъна, спря се, пребледня, потръпна под погледа на жена си и отново закри лицето си с ръце.

Елоиз Метюз и Нед Бомонт бяха сами в просторната стая на приземния етаж, седнали пред камината на столове, раздалечени на няколко крачки един от друг. Наведена напред, тя гледаше тъжно последната горяща цепеница. Кръстосал крака и праметнал ръка през облегалката на стола, той пушеше пура и я наблюдаваше скришом.

Стълбата заскърца и мъжът ѝ слезе до средата. Той беше напълно облечен, бе махнал само яката си. Разхлабената му вратовръзка висеше върху жилетката.

— Мила, няма ли да си легнеш? Полунощ е — каза той.

Тя не се помръдна.

— А вие, мистър Бомонт?...

Като чу името си, Нед Бомонт обърна лице към човека на стълбата — жестоко, спокойно лице. Когато гласът на Метюз секна, Нед Бомонт отново насочи вниманието си към своята пура и към жената на Метюз.

След малко Метюз се качи обратно на горния етаж.

Без да откъсва погледа си от огъня, Елоиз Метюз каза:

— В сандъка има уиски. Ще го донесете ли?

— Разбира се. — Нед Бомонт намери уискито и ѝ го даде, после намери чаши. — Чисто ли? — попита той.

Тя кимна. Заоблените ѝ гърди се повдигаха развълнувано под червената копринена рокля.

Той наля две големи дози. Едва когато пъкна едната чаша в ръката ѝ, тя откъсна очи от огъня, усмихна се накриво, като изви настрана силно начервените си изящни, тънки устни. Очите ѝ, в които се отразяваше червената светлина от огнището, блестяха силно.

Той ѝ се усмихна, надвесен над нея.

Тя вдигна чашата си и изгука:

— За моя съпруг!

— Не — каза Нед Бомонт рязко и плисна съдържанието на чашата си в камината, където то засъска и лумнаха танцуващи пламъчета.

Тя се изсмя възхитено, скочи на крака и настоя:

— Налейте си пак!

Той взе бутилката от пода и напълни отново чашата си.

Тя вдигна своята високо над главата си.

— За вас!

Пиха. Тя потръпна.

— Не е зле да вземете нещо с уискито или след него — предложи той.

Тя поклати глава.

— Предпочитам го така. — Застана до него, улови го за ръката и обърна гръб към огъня. — Хайде да дръпнем оная скамейка тук.

— Добра идея — съгласи се той.

Преместиха столовете и донесоха на мястото им край камината скамейката, която той държеше за единия край, а тя — за другия. Скамейката беше широка, ниска, без облегалка.

— А сега угасете осветлението — каза тя.

Нед Бомонт изпълни молбата ѝ. Когато се върна при скамейката, Елоиз Метюз вече седеше на нея и наливаше уиски в чашите.

— Този път за вас — каза той, пиха и тя пак потръпна.

Той седна до нея. Огнището ги обливаше с розовия си отблясък.

Стълбата заскърца и съпругът ѝ заслиза към тях. Спря се на най-долното стъпало и каза:

— Моля те, мила.

Тя прошепна свирепо на ухото на Нед Бомонт:

— Хвърлете му нещо.

Нед Бомонт се изкиска.

Тя вдигна бутилката уиски и попита:

— Къде е чашата ви?

Докато пълнеше чашите, Метюз вече се бе качил горе.

Елоиз подаде на Нед Бомонт чашата му и се чукнаха. Очите ѝ бяха страшни от червения отблясък. На челото ѝ падаше немирна кичур тъмна коса. Дишаше с отворена уста, задъхвайки се леко.

— За нас! — каза тя.

Пиха. Тя пусна празната си чаша и се хвърли в обятията му. Прилепи уста в неговите и потръпна. Падналата чаша се разби със звън на дървения под. Очите на Нед Бомонт бяха хитро присвити. Нейните — здраво стиснати.

Стояха неподвижно, когато стълбата заскърца. Дори тогава Нед Бомонт не се помръдна. Тя го притисна още по-силно с тънките си ръце. Той не можеше да вижда стълбата. Сега и двамата дишаха тежко.

Стълбата пак заскърца. След малко разделиха главите си, но продължаваха да стоят прегърнати. Нед Бомонт погледна към стълбата. Там нямаше никой.

Елоиз Метюз плъзна ръка по тила му, прокара пръсти по косата му, заби нокти в темето. Сега очите ѝ бяха притворени — смеещи се тъмни цепнатинки. „Такъв е животът“ — произнесе тя тихо с горчив, насмешлив глас, облегна се на скамейката и го притегли към себе си.

Бяха в тази поза, когато чуха изстрела. Нед Бомонт мигновено се отскубна от прегръдките ѝ и скочи на крака.

— Къде е стаята му? — запита той рязко.

Елоиз Метюз само премигваше в ням ужас.

— Къде е стаята му? — повтори той. Тя махна леко с ръка и каза хрипливо:

— Отпред.

Той се втурна към стълбата и с няколко крачки се озова в горния ѝ край. Там се сблъска с маймуноподобния Джеф, облечен, но без обувки. Той мигаше, за да прогони съня от подпухналите си очи. Джеф сложи ръка на хълбока си, протегна другата да спре Нед Бомонт и изръмжа:

— Какво е това пък сега?

Нед отмина протегнатата ръка, плъзна се покрай нея и заби юмрук в маймуноподобната муцуна. Джеф политна назад с ръмжене. Нед Бомонт профуча край него и побягна към лицевата част на сградата. От другата стая изскочи О'Рори и хукна подире му.

От долния етаж се чу писъкът на мисис Метюз.

Нед Бомонт отвори рязко някаква врата и се закова на място. Метюз лежеше по гръб на спалнята под една лампа. От отворената му уста се процеждаше тънка струйка кръв. Едната му ръка беше просната на пода. Другата лежеше на гърдите му. До стената, накъдето като че ли сочеше протегнатата ръка, се търкаляше тъмен револвер. На масата до прозореца имаше шише с мастило — запушалката му лежеше обърната наопаки до него, — писалка и лист хартия. До масата имаше стол, обърнат към нея.

Шед О'Рори избута Нед Бомонт и коленичи до човека на пода. В това време Нед Бомонт, застанал зад него, хвърли бегъл поглед към листа на масата, носле го пъхна в джоба си.

Влезе Джеф, следван от полугодия Рижи.

О'Рори се изправи и разпери леко ръце в знак на безвъзвратност.

— Застрелял се е в небцето — каза той. — Край.

Нед Бомонт се обърна и излезе от стаята. Във вестибюла срещна Опал Медвиг.

— Какво става, Нед? — запита тя с уплашен глас.

— Метюз се застреля. Ще слеза долу и ще остана при Елоиз, докато се облечеш. Не ходи там. Няма нищо за гледане. — Той се запуска по стълбата.

Елоиз Метюз се открояваше като смътна сянка, просната на пода до скамейката.

Нед Бомонт направи бързо две крачки към нея, но се спря и обгърна стаята с остри, студени очи. После се приближи до жената, коленичи на един крак до нея и опипа пулса ѝ. Огледа я внимателно, доколкото му позволяваше светлината от гаснеция огън. Тя беше в безсъзнание. Той извади от джоба си листа, който бе взел от масата на мъжа ѝ, довлече се на колене до камината и при червения отблясък на жаравата прочете:

Аз, Хауард Кийт Метюз, бидейки със здрав разсъдък и ясна памет, заявявам следното като моя последна воля и завещание:

Поверявам и завещавам на любимата си съпруга, Елоиз Брейдън Метюз, на нейните наследници и правоприемници цялото си недвижимо и лично имущество от всякакво естество и вид.

С настоящото определям Централната щатска тръстова компания за единствена изпълнителка на моето завещание.

Като доказателство за горното се подписвам собственоръчно...

С мрачна усмивка Нед Бомонт прекъсна четенето и скъса завещанието на три. Изправи се, пресегна се над паравана пред камината и пусна късчетата хартия върху тлеещата жарава. Те лумнаха за миг и изгоряха. С лопатката от ковано желязо, която стоеше до огнището, той размеси хартиената пепел с въглените.

После се върна при мисис Метюз, наля малко уиски в чашата, от която беше пил, повдигна главата ѝ и като разтвори стиснатите зъби, капна в устата ѝ малко алкохол. Когато Опал Медвиг слезе от горния етаж, мисис Метюз почти се беше свестила и кашляше.

Шед О'Рори се спущаше по стълбата. Джеф и Рижи вървяха след него. Всички те бяха облечени. Нед Бомонт стоеше до вратата с мушама и шапка.

— Къде отиваш, Нед? — запита Шед.

— Да потърся телефон.

О'Рори кимна.

— Това е добре — каза той, — но искам да те попитам нещо. — Той слезе до края на стълбата, следван отблизо от придружителите си.

— Какво? — Нед Бомонт извади ръка от джоба. О'Рори и хората зад него виждаха ръката, но тялото на Нед Бомонт я скриваше от скамейката, където лежеше Опал, прегърнала Елоиз Метюз. В ръката имаше четвъртит пистолет. — За всеки случай, да не би някой да направи някоя глупост. Бързам.

О'Рори се спря, но си даваше вид, че не забелязва пистолета. Той произнесе замислено:

— Интересно. Отворено шише с мастило, писалката на масата и стол до нея, а не намерихме нищо написано.

Нед Бомонт се усмихна с преторено учудване.

— Така ли, нищо писано ли няма? — Той се дръпна една крачка назад към вратата. — Интересно наистина. Готов съм с часове да обсъждам този въпрос, когато се върна от телефона.

— По-добре би било още сега — каза О'Рори.

— Съжалявам. — Нед Бомонт бързо отстъпи заднишком към изхода, напипа зад гърба си дръжката и отвори вратата. — Няма да се бавя. — Изскочи навън и затръшна вратата.

Дъждът беше спрял. Той свърна от пътеката и затича през високата трева от другата страна на къщата. Оттам се чу трясък от затръшване на друга врата. Реката шумолеше недалеч отляво. Нед Бомонт се запромъкна през храсталака към нея.

Някъде зад него прозвуча тънко, остро, но много силно изсвирване. Прегази през размякнатата кал до една горичка и като свърна от реката, затича между дърветата. Изсвирването се чу пак,

този път от дясната му страна. Оттатък дърветата имаше високи до раменете храсти. Той пое през тях, приведен до кръста, за да се крие, макар че го заобикаляше почти пълен нощен мрак.

Пътят му беше по нанагорнище, неравно възвишение, често хлъзгаво, през храсталак, който дереше лицето и ръцете му, закачаше се за дрехите му. Три пъти падна. Много пъти се препъна. Свиренето не се чу вече. Не намери буика. Не намери и пътя, по който беше дошъл.

Сега влачеше нозе и се препъваше дори по равно, а когато след малко излезе на върха и се запуска по другия склон на възвишението, започна да пада по-често. В подножието на хълма откри път и свърна надясно по него. Глината се лепеше на буци по обувките му, та се налагаше от време на време да се спира, за да я изстъргва. Стържеше я с пистолета си.

Чу зад себе си кучешки лай, спря и се обърна като пиан да погледне назад. Близо до пътя, на петнадесетина крачки зад него, се очертаваше смътно някаква къща, която бе отминал. Върна се обратно и стигна до високата порта. Кучето — безформено чудовище в нощния мрак — се замята от другата страна на портата и залая страшно.

Нед Бомонт се придвижи опипом покрай единия край на портата, намери резето, дръпна го и влезе, като се олюляваше. Кучето се отдръпна, започна да се върти, преструваше се, че напада, изпълваше нощта с вой.

Горе със скърцане се отвори прозорец и нечий сънен глас кресна:
— Какво му правите на това куче, дявол да го вземе?

Нед Бомонт се засмя тихо. После се окопоти и отговори, като се помъчи да придаде твърдост на гласа си:

— Аз съм Нед Бомонт от окръжната прокуратура. Искам да си услужа с телефона ви. Там долу има умрял човек.

Съненият глас изрева:

— Не разбирам какво говорите. Млъкни, Джини! — Кучето излая трикратно още по-силно и престана. — Кажете сега какво има.

— Искам да се обадя по телефона. В окръжната прокуратура. Там долу има умрял човек.

Съненият глас възкликна:

— Не думай!

Прозорецът изскърца и се затвори.

Кучето започна пак да лае, да се върти и да се преструва, че ще напада. Нед Бомонт му запокити изкаляния си пистолет. То се обърна, побягна и се скри зад къщата.

Външната врата му отвори червендалест, нисък човек с тяло като бъчва в дълга синя пижама.

— Света Богородице, но вие целият сте оплескан! — ахна той, когато светлината на вратата падна върху Нед Бомонт.

— Телефонът! — каза Нед Бомонт.

Той се олюля, но червендалестият го улови.

— Слушай — изхриптя той, — кажи ми на кого да се обадя и какво да му предам. Ти не си в състояние да направиш нищо. — Телефонът! — повтори Нед Бомонт.

Червендалестият го подкрепяше през някакъв коридор, отвори една врата и рече:

— Ето го. Имаш голям късмет, че старата не си е вкъщи, иначе нямаше да припариш тук така омърлян.

Нед Бомонт се тръшна на стола пред телефона, но не посегна веднага към слушалката, а изгледа намръщено човека в синята пижама и каза дрезгаво:

— Излезте и затворете вратата.

Червендалестият, който дори не бе успял да влезе в стаята, затръшна вратата.

Нед Бомонт вдигна слушалката, наведе се, облакът се с две ръце на масата и набра номера на Пол Медвиг. Пет-шест пъти, докато чакаше, клепките му се затвориха, но всеки път с голямо усилие ги отваряше. Когато най-последно заговори по телефона, гласът му беше ясен.

— Здравей, Пол... Тук е Нед... Нищо, нищо. Слушай. Метюз се самоуби в къщата си на реката и не е оставил завещание... Слушай. Това е важно. При куп дългове и липса на завещание, което да посочва изпълнител, съдът ще трябва да назначи управител на имението. Разбираш ли?... Да. Гледай делото да се възложи на подходящ съдия... например Фелпс... Така ще можем да отстраним „Обзървър“ от играта до изборите... или да го привлечем на наша страна... Разбираш ли?... Добре, добре, а сега слушай по-нататък. Има и нещо друго. Ето какво трябва да направиш незабавно. „Обзървър“ е зареден с динамит, който ще гръмне утре сутринта. Трябва да го спреш. Виж какво, измъкни

Фелпс от леглото и го накарай да ти издаде съдебно разпореждане — каквото и да било, само и само да спре броя, докато не дадеш на хората от „Обзървър“ да разберат, че след някой и друг месец вестникът ще премине в ръцете на нашите приятели... Не мога да ти обяснявам сега, Пол, но това е динамит и ти не бива да допуснеш броят да се пусне в продажба. Измъкни Фелпс от леглото и вървете сами да видите. Разполагате с около три часа до излизането му по улиците... Точно така... Какво?... Опал ли? О, тя е добре. С мен е... Да, ще я доведе къщи... А ти поговори по телефона с хората от района за Метюз. Аз веднага се връщам. Разбрано.

Сложи слушалката на масата, стана и като се олюляваше, тръгна към вратата, след втория опит я отвори и политна в коридора, но стената го спря да не се строполи на пода.

Червендалестият притича до него.

— Облегни се на мен, братче, ще те настаня както трябва. Застлах на кушетката одеяло, за да не ни смущава калта, и...

Нед Бомонт каза:

— Трябва ми кола. Искам да се върна у Метюз.

— Той ли е умрелият?

— Да.

Червендалестият повдигна вежди и подсвирна пискливо.

— Ще ми услужите ли с колата си? — запита Нед Бомонт.

— Боже мой, братче, бъди разумен! Как ще караш кола?

Нед Бомонт се отдръпна, като се олюляваше.

— Тогава ще вървя пеш — заяви той.

Червендалестият го изгледа навъсено.

— И това няма да можеш. Ако потраеш, докато си обуя панталоните, ще те закарам, макар че по пътя може да умреш в ръцете ми.

Опал Медвиг и Елоиз Метюз бяха заедно в голямата стая на приземния етаж, когато червендалестият въведе, по-скоро внесе, Нед Бомонт там. Той бе влязъл без да чука. Двете жени стояха една до друга втрещени, уплашени.

Нед Бомонт се отскубна от ръцете на придружителя си и огледа с помътнели очи стаята.

— Къде е Шед? — смотоледи той.

— Отиде си — отговори му Опал. — Всички си отидоха.

— Добре — измънка той със затруднение. — Искам да поговоря с теб насаме.

Елоиз Метюз се втурна към него.

— Вие сте го убили! — кресна тя.

Той изхихика глупаво и се опита да я прегърне.

Тя изпищя И го удари с длан по лицето.

Той падна заднишком, без дори да се превие. Червендалестият се опита да го прихване, но не успя. Нед Бомонт се строполи на пода и не помръдна повече.

ГЛАВА СЕДМА ШАЙКАТА

Сенаторът Хенри сложи салфетката на масата и стана. Изправен, той изглеждаше по-висок и по-млад, отколкото бе всъщност. Сравнително малката му глава под тънък покров от прошарена коса беше необикновено симетрична. Стареещите мускули висяха от патрицианското лице, подчертавайки отвесните бръчки, но старостта още не беше засегнала устните, а и годините не бяха се отразили на очите: те бяха зеленикавосиви, хлътнали, неголеми, ала блестящи и с твърди клепачи. Той говореше с подчертана учтивост:

— Нали ще ме извиниш, ако отмъкна Пол за малко на горния етаж?

Дъщеря му отговори:

— Да, ако ми оставиш мистър Бомонт и обещаеш да не киснете горе цяла вечер.

Нед Бомонт се усмихна вежливо и наведе глава.

Той и Джанет Хенри влязоха в стая с бели стени, където в камина под бяла подставка горяха лениво въглища и хвърляха тъмночервени отблясъци върху махагонова мебел.

Тя запали лампата до пианото и седна там с гръб към клавиатурата, с глава между Нед Бомонт и лампата. Русата ѝ коса улавяше светлината на лампата и я задържаше като ореол около главата. Черната ѝ рокля беше от някаква подобна на велур материя, която не отразяваше светлината. Не носеше бижута.

Нед Бомонт се наведе да изтърси пепелта от пурата върху горящите въглини. Когато се движеше, една тъмна перла от ризата му блещукаше осветена от огъня като червено мигащо око. Той се изправи и попита:

— Ще ми изсвирите ли нещо?

— Да, щом желаете... макар че не свиря кой знае колко добре... само че по-късно. Сега, докато имам възможност, искам да поговоря с вас. — Ръцете ѝ бяха склучени в скута. Те бяха изпънати и повдигаха раме-; нете ѝ нагоре, към шията.

Нед Бомонт кимна учтиво, но не каза нищо. Той се отдръпна от огнището и седна недалеч от нея, на едно канапе с извита облегалка. Макар че беше внимателен, в изражението му нямаше любопитство.

Като се завъртя на табуретката до пианото така, че застана лице с лице към него, Джанет Хенри запита: „Как е Опал?“ Гласът ѝ бе тих, задушевен. Неговият беше небрежен:

— Отлично, доколкото съм осведомен, макар че не съм я виждал от миналата седмица. — Вдигна преполовената си пура на една педя от устата си, но изведнъж я свали и сякаш въпросът току-що му беше дошъл наум, попита: — Защо?

Тя разшири кестенявите си очи.

— Не е ли на легло с нервно разстройство?

— А, това ли? — каза той с безгрижна усмивка. — Пол не ви ли каза?

— Да, каза ми, че била на легло с нервно разстройство. — Тя го гледаше смутено. — Само това ми съобщи.

Усмивката на Нед Бомонт стана добродушна.

— Изглежда, че е чувствителен на тази тема — произнесе той бавно, поглеждайки пурата си. После погледна нея и помръдна рамене. — Нищо ѝ няма. Просто си е вгълпила в главата глупавата мисъл, че той е убил брат ви; и което е още по-глупаво — ходи да го разправя наляво и надясно. Разбира се, Пол не би допуснал дъщеря му да снове насам-натам и да го обвинява в убийство, затова е принуден да я държи вкъщи, докато не избие тази приумица от главата ѝ.

— Искате да кажете, че тя... — Джанет Хенри се поколеба. Очите ѝ заблестяха — тя е ... ъ-ъ... затворничка.

— Говорите така, че звучи мелодраматично — възрази той небрежно. — Но тя е още дете. Нали има обичай да наказват децата, като ги затварят в стаята им?

Джанет Хенри отговори бързо:

— Е, да. Само че... — Тя погледна ръцете в скута си, после вдигна очи към лицето му. — Но защо Опал мисли така?

Гласът на Нед Бомонт беше хладен като усмивката му.

— А само тя ли мисли така? — запита той.

Джанет Хенри се улови с ръце за ръба на табуретката до пианото и се наклони напред. Бледото ѝ лице стана сериозно, сурово:

— Тъкмо това исках да ви попитам, мистър Бомонт. Наистина ли така мислят хората?

Той кимна. Лицето му беше спокойно.

Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели на ръба на табуретката. Гласът ѝ звучеше дрезгаво, когато попита:

— А защо?

Нед Бомонт стана от канапето и отиде до камината, за да хвърли угарката от пурата си в огъня. Когато се върна на мястото си, кръстоса дългите си крака и се излегна спокойно.

— Другата страна смята, че е политически изгодно хората да мислят така — отговори той; Нито в гласа, нито в лицето, нито в държанието му се долавяше нещо, което да доказва, че темата на разговора го интересува лично.

Тя се намръщи.

— Но защо, мистър Бомонт, защо трябва хората да мислят така, щом като няма никакво доказателство или нещо, което да се смята за доказателство?

Той я изгледа с весело любопитство и отвърна:

— Има, разбира се. Смятах, че това ви е известно. — Приглади едната страна на мустачките си с нокътя на палеца си. — Нима не сте получили някое от анонимните писма, които се разпространяват в момента? Джанет Хенри се изправи рязко. Лицето ѝ беше изкривено от вълнение.

— Да, точно днес! — възкликна тя. — Исках да ви го покажа, за да...

Той се засмя тихо и вдигна ръка с длан навън, за да я спре.

— Не си правете труда. Всички те горе-долу си приличат, а съм видял вече цял куп такива писма.

Тя седна бавно, неохотно. Той продължи:

— Та тези писма, материалите, които „Обзървър“ отпечатваше, докато не го накарахме да млъкне, слуховете, разпространявани от противниците ни... — повдигна мършавите си рамена — ... всичко това, съчетано с наличните факти, спомогна да се подемe кампания срещу Пол.

Тя захапа долната си устна и запита:

— Значи... той действително е в опасност?

Нед Бомонт кимна, и отговори със спокойна увереност:

— Ако загуби изборите, ако загуби властта си над града и щата, ще го сложат на електрическия стол.

Тя потръпна и запита с треперещ глас:

— Но няма да бъде в опасност, ако ги спечели, нали?

Нед Бомонт пак кимна.

— Разбира се.

Тя затаи дъх. Устните ѝ трепереха така, че думите излизаха на пресекулки:

— А дали ще спечели?

— Мисля, че да.

— И всичко ще бъде наред; колкото и улики да има срещу него, той няма... — гласът ѝ секна — ... няма да бъде в опасност?

— Няма да го съдят — каза Нед Бомонт. Внезапно се изправи от канапето. Стисна силно очи, отвори ги и се вторачи в изопнатото ѝ бледо лице. Радостна светлина блесна в очите му и се разля по цялото му лице. Той се засмя, не силно, но с дълбоко задоволство, и като стана, възкликна: — Същинска Юдит^[1]!

Джанет Хенри седеше неподвижна, със затаен дъх, и го гледаше с недоумяващи кафяви очи на озадаченото ѝ бледо лице.

Той се заразхожда из стаята без определена посока, като говореше весело сам на себе си и от време на време извърщаше глава през рамо да ѝ се усмихне.

— Ето такава е положението — каза той. — Тя търпяла Пол, държала се учтиво с него заради политическата подкрепа, от която баща ѝ се нуждае, но всичко си има граници. Впрочем достатъчно е, само че той толкова я обича. Но когато ѝ хрумнало, че Пол е убил брат ѝ и ще се отърве от наказание, ако тя не... Представете си! И дъщерята, и любимата на Пол се опитват да го закарат на електрическия стол. Не ще и дума, много му върви на Пол с жените. — Нед Бомонт държеше в ръката си тънка, светла пура със зелени точки. Той се спря пред Джанет Хенри, подряза връхчето на пурата си и каза, но не укорително, а сякаш ѝ доверяваше някаква тайна: — Вие сте разпрацали тези анонимни писма. Сигурен съм, че сте вие. Те са написани на машината в стаята, където вашият брат и Опал са се срещали. Той е имал ключ, тя също. Тя не може да ги е писала, понеже е много разстроена. Само от вас са написани. Вие сте взели ключа, когато полицията го е предала на вас и на баща ви с останалите вещи

на Тейлър, промъкнали сте се в стаята и сте ги написали. Великолепно! — Той пак се заразхожда из стаята. — Е, ще трябва да накараме сенатора да докара цял взвод яки медицински сестри и да ви държи под ключ поради нервно разстройство. Започва да прилича на епидемия сред дъщерите на нашите политически дейци, но няма как, трябва непременно да спечелим изборите, дори и ако се наложи във всяка къща в града да има болен. — И като извърна глава през рамо, ѝ се усмихна дружелюбно.

Тя се улови за гърлото. Иначе не помръдваше. Не говореше.

— За щастие сенаторът няма да ни създаде много главоболия — продължи Нед Бомонт. — Той не се интересува за нищо — нито за вас, нито за умрелия си син, — интересува го само преизбирането му, а знае, че без Пол то е невъзможно. — Нед се засмя. — Това ли ви накара да играете ролята на Юдит? Знаете, че баща ви няма да скъса с Пол — дори и да го смятате за виновен, — докато не спечели изборите. Е, това е утешително... поне за нас.

Когато млъкна, за да запали пурата си, заговори Джанет. Тя бе махнала ръката от гърлото си. Сега ръцете ѝ бяха в скута. Седеше изправена, но не сковано. Гласът ѝ беше хладен и спокоен.

— Аз не умея да лъжа. Зная, че Пол е убил Тейлър. Аз писах писмата.

Нед Бомонт извади горящата пура от устата си, върна се на канапето с извитата облегалка и седна срещу нея. Лицето му беше сериозно, но без враждебност.

— Вие мразите Пол — каза той. — Дори и да ви докажа, че не е убил Тейлър, пак ще го мразите, нали?

— Да — отговори тя, впила светлокестенявите си очи в потъмните на Нед Бомонт. — Мисля, че пак ще го мразя.

— Там е бедата — каза той. — Мразите го не защото смятате, че е убил брат ви. Смятате, че е убил брат ви, понеже го мразите.

Тя поклати бавно глава.

— Не е така.

Той се усмихна скептично. После запита:

— Говорихте ли по този въпрос с баща си? Тя прехапа устни и се изчерви леко.

Нед Бомонт пак се усмихна:

— И той ви е казал, че това е смешно.

Бузите ѝ поруменияха още повече. Тя понечи да проговори, но не можа.

— Ако Пол е убил брат ви, баща ви непременно ще знае — каза той.

Тя погледна ръцете в скута си и отвърна унило, с угаснал глас:

— Баща ми би трябвало да знае, но не вярва.

— Би трябвало да знае — повтори Нед Бомонт. Очите му се присвиха. — Говори ли му Пол оная вечер за Тейлър и Опал?

Тя вдигна учудено глава и запита:

— Не знаете ли какво стана оная вечер?

— Не.

— То нямаше нищо общо с Тейлър и Опал — поясни тя, премятайки бързо дума по дума в желанието си по-скоро да се изкаже. — Такова... — Обърна рязко лице към вратата и затвори устата си така, че зъбите ѝ изтракаха. Иззад вратата бе долетял басов, боботещ смях и шум на приближаващи се стъпки. Джанет Хенри бързо обърна лице обратно към Нед Бомонт и вдигна ръце в умолителен жест. — Трябва да ви кажа всичко — прошепна тя с искрено отчаяние. — Може ли да се срещнем утре?

— Да.

— Къде?

— В квартирата ми — предложи той.

Тя кимна бързо. Той едва успя да измъкне адреса си, а тя — да прошепне: „След десет?“, на което той кимна в знак на съгласие, и сенаторът и Пол Медвиг влязоха в стаята.

В десет и половина часа Пол Медвиг и Нед Бомонт казаха „лека нощ“ на Хенри и дъщеря му и се качиха на една кафява лимузина, която Медвиг подкара по Чарлз Стрийт. Когато минаха каре и половина, Медвиг въздъхна доволно и каза:

— Ей богу, Нед, да знаеш колко се радвам, че ти и Джанет така се погаждате.

Нед Бомонт изгледа изкосо профила на русокосия и отвърна:

— Аз умея да се погаждам с всички.

Медвиг се разсмя.

— Да, умееш — повтори той снизходително, — не ще и дума.

Устните на Нед Бомонт се изкривиха в тънка, едва доловима усмивка.

— Утре искам да поговоря с теб по един въпрос — каза той. — Къде ще бъдеш, да речем, следобед?

Медвиг зави с лимузината по Китайска улица.

— В кантората си — отговори той. — Утре сме първо число. Защо не кажеш сега, каквото имаш да казваш? Тази нощ разполагаме с много време.

— В момента още не ми е известно всичко. Как е Опал?

— Добре е — отвърна Медвиг навъсено, после избухна: — Боже мой, как бих искал да бъда строг с дъщеря си! Това ще опрости нещата. — Минаха един светофар. Най-после той се реши да каже: — Тя не е бременна.

Нед Бомонт мълчеше. Лицето му беше непроницаемо.

Когато приближиха клуба „Дървена къщурка“, Медвиг намали скоростта на лимузината. Като се изчерви, запита дрезгаво:

— Как мислиш, Нед? Била ли му е... — той се изкашля шумно — ...метреса? Или само хлапашко увлечение?

Нед Бомонт отговори:

— Не зная. Не ме интересува. Не я разпитвай, Пол.

Медвиг спря лимузината и постоя още малко на кормилото, загледан право пред себе си. После отново се изкашля и проговори с

тих, прегракнал глас:

— Все пак ти не си толкова лошо момче, Нед.

— Тъхъ — съгласи се Нед Бомонт, докато слизаха от лимузината.

Влязоха в клуба заедно и се разделиха небрежно под портрета на губернатора на горната стълбищна площадка.

Нед Бомонт влезе в едно сравнително малко помещение отзад, където петима мъже играеха покер, а трима следяха играта. Играчите му направиха място на масата и до три часа, когато играта свърши, той спечели около четиристотин долара.

Джанет Хенри пристигна в квартирата на Нед Бомонт малко преди пладне. Повече от един час той вече се разхождаше напред-назад, като гризеше ноктите си и пушеше пура след пура. Когато се позвъни, отиде до вратата, без да бърза, отвори я и като се усмихваше с вид на човек, леко, но приятно изненадан, каза:

— Добро утро.

— Страшно съжалявам, че закъснях — подзе тя, — но...

— Съвсем не сте закъсняла — увери я той. — Нали трябваше да дойдете някъде след десет.

Въведе я във всекидневната си.

— Тук ми харесва — каза тя, като се въртеше бавно и изучаваше старомодната стая, височината на тавана ѝ, ширината на прозорците, огромното огледало над камината, червения плюш на мебелите. — Очарователно е. — Извърна кестенявите си очи към една открената врата. — А това спалнята ви ли е?

— Да. Искате ли да я видите?

— С голямо удоволствие.

Той ѝ показа спалнята, после кухнята и банята.

— Безупречно е — каза тя, когато се върнаха във всекидневната. — Не знаех, че може да има още такива квартири в нашия град, той е станал отворително модерен.

Нед Бомонт направи лек поклон, за да поблагодари за одобрението ѝ.

— Мисля, че е доста спретнато и, както виждате, тук няма кой да ни подслушва, освен ако не се е скрил в някой шкаф, което е невероятно.

Тя се изправи и погледна отново в очите му.

— Не съм и помисляла такова нещо. Между нас може да има разногласия, може дори да станем — ако вече не сме станали — врагове, но зная, че сте джентълмен, иначе нямаше да дойда тук.

Той запита с шеговит тон:

— Искате да кажете, че съм се научил да не нося светлокафяви обувки със сини костюми и прочие?

— Нямам предвид неща от тоя род.

Той се усмихна.

— Тогава грешите. Аз съм комарджия и сподвижник на един политически деец.

— Не греша. — В очите ѝ се появи умолително изражение. — Моля ви, нека да не се караме, поне когато не е нужно.

— Прощавайте. — Той се усмихна извинително. — Няма ли да седнете?

Тя седна. Той се разположи на друго голямо червено кресло срещу нея и каза:

— Вие искахте да ми разправите какво се е случило в къщата ви вечерта, когато е бил убит брат ви.

— Да — прошепна Джанет Хенри едва доловимо. Лицето ѝ поруменя и тя сведе очи към пода. Когато отново ги вдигна, те бяха боязливи. Гласът ѝ се запъваше от смущение. — Искам да знаете всичко. Вие сте приятел на Пол и това... това може да ви направи мой враг, но... мисля, че когато узнаете какво се е случило... когато узнаете истината... няма да бъдете... поне няма да бъдете мой враг... Кой знае. Възможно е и вие... Но трябва да знаете. Тогава ще можете да решите. А той не ви е казвал нищо. — Тя го изгледа внимателно, така че боязливостта изчезна от очите ѝ. — Казвал ли ви е?

— Не зная какво се е случило у вас нея вечер — отговори Нед Бомонт. — Не ми е казвал.

Тя се наведе бързо към него и запита:

— Не показва ли това, че се отнася за нещо, което той иска да скрие, че има нещо, което непременно трябва да скрие, дори от вас?

Той повдигна рамене.

— Е, та какво?

Гласът му беше лишен от вълнение, от любопитство.

Тя се намръщи.

— Но трябва да разберете... Впрочем това сега няма значение. Аз ще ви разкажа какво се случи, пък вие сам ще прецените. — Тя се наклони още по-напред и впи в лицето му напрегнати кестеняви очи. — Нея вечер той дойде за пръв път на вечеря у нас.

— Това ми е известно — каза Нед Бомонт. — И брат ви не е присъствал.

— Тейлър не дойде на масата — поправи го тя разпалено. — Но беше горе в стаята си. На масата бяхме само аз, татко и Пол. Тейлър щеше да излиза да вечеря навън. Той... не искаше да се храни с Пол поради дразгите им за Опал.

Нед Бомонт кимна вежливо, но хладно.

— След вечерята Пол и аз останахме сами за малко в... в стаята, където разговаряхме с вас снощи, и изведнъж той ме прегърна и целуна.

Нед Бомонт се засмя тихо, но с внезапна неудържима веселост.

Джанет Хенри го погледна учудено. Той смени смеха си с усмивка и рече:

— Извинете. Продължавайте. После ще ви обясня защо се засмях. — Но когато тя понечи да продължи, добави: — Чакайте. Каза ли нещо, когато ви целуна?

— Не. Тоест може и да е казал, но не разбрах нищо. — Лицето ѝ изразяваше дълбоко недоумение. — Защо?

Нед Бомонт пак се засмя.

— Трябва да ви е споменал нещо за полагаемия му се фунт месо. Вероятно аз съм причината за това. Мъчех се да го убедя да не подкрепя баща ви в изборите, обясних му, че вашият баща ви използва като стръв, за да си осигури подкрепата му, и го посъветвах на всяка цена да си вземе полагаемия му се фунт месо преди изборите, иначе никога няма да си го получи.

Тя отвори широко очи, но в тях вече нямаше такова недоумение.

— Това стана същия ден следобед, но не бях сигурен, че съм успял да го убедя — продължи той и изведнъж се намръщи. — Какво сте му направили? Той възнамеряваше да се жени за вас, преливаше от уважение и какви ли не чувства; трябва да се сте държали нетактично с него, за да се настърви така срещу вас.

— Нищо не съм му направила — отговори тя бавно, — макар че ми беше трудно онази вечер. Всички се чувствахме неловко. Мисля, че се постарях да не разбере...ъ-ъ... колко ми е противно да го забавлявам. Зная, че се чувстваше неудобно, и предполагам, че... смущението му... и може би мисълта, че сте прав, са го накарали... — Тя завърши изречението с кратко, бързо разперване на ръцете.

Нед Бомонт кимна.

— Какво стана след това? — запита той.

— Бях вбесена, разбира се, и си излязох.

— Нищо ли не му казахте? — Очите на Нед Бомонт проблеснаха от зле прикрита веселост.

— Не, а и той нищо не ми каза. Качих се на горния етаж и срещнах татко, който слизаше. Докато му разправях какво е станало — доядя ме не само на Пол, но и на татко, защото по негова вина Пол беше у дома, — чухме, че Пол излиза през външната врата. Тогава и Тейлър слезе от стаята си. — Лицето ѝ пребледня и се изопна, гласът ѝ подрезгавя от вълнение. — Чул ме да говоря с татко и попита какво се е случило, но аз ги оставих и продължих към стаята си. Бях толкова ядосана, че не ми се говореше повече. И не видях вече нито единия, нито другия до момента, когато татко дойде в стаята ми и каза, че Тейлър бил ... бил убит. — Тя млъкна и загледа пребледняла Нед Бомонт, кършейки пръсти и чакайки отговора му.

Отговорът му беше хладен въпрос:

— Е, и какво от това?

— Какво от това ли? — повтори тя смаяно. — Нима не разбирате? Не разбирате ли, че Тейлър се е завтекъл да догони Пол и го е настигнал, а той го е убил? Тейлър беше побеснял и... — Лицето ѝ просветля. — Знаете, че шапката му не бе намерена. Толкова много е бързал... толкова е бил ядосан, че не е имал време да вземе шапката си. Той...

Нед Бомонт поклати бавно глава и я прекъсна. В гласа му звучеше пълна увереност.

— Не — каза той. — Не е така. Не е било нужно на Пол да убива Тейлър, а и никога не би го сторил. Та Пол само с една ръка би могъл да се справи с него, пък и при спречкване не губи самообладание. Зная това. Виждал съм Пол да се бие и сам съм се бил с него. Не е така. — Той присви клепки, очите му бяха станали студени. — Но да предположим, че го е убил. Да речем, случайно, макар че и това не ми се вярва. Дори и да е така, можете ли да го обясните другояче освен със самозащита?

Тя вдигна глава презрително.

— Ако е било самозащита, защо ще го крие?

Този довод, изглежда, не убеди Нед Бомонт.

— Но нали иска да се жени за вас! — обясни той. — Дори и да признае, че е убил брат ви, едва ли ще има някаква полза... — Той се подсмихна. — И аз май започвам да говоря като вас. Не, мис Хенри, Пол не го е убил.

Очите ѝ бяха студени като неговите. Тя го погледна, но не каза нищо.

Изречението му беше замислено, когато продължи:

— Вие имате само... — помръдна пръсти — ... някаква догадка, която ви кара да мислите, че брат ви е подгонил Пол оная вечер?

— Това ми е достатъчно — настоя тя. — Така е било. Така трябва да е било. Иначе... иначе какво ще търси там, на Китайска улица, гологлав?

— Баща ви не го ли е видял да излиза?

— Не. Дори не знаеше, докато не научихме... Той я прекъсна.

— А съгласен ли е с вас?

— Не може да не се съгласи — извика тя. — Няма място за съмнение. Каквото и да казва, ще трябва да се съгласи, а и вие също. — В очите ѝ имаше сълзи. — Не мога да повярвам, че не сте съгласен, мистър Бомонт. Не знам какво ви е било известно досега. Намерили сте Тейлър мъртъв. Не знам какво друго сте открили, но сега трябва да научите истината.

Ръцете на Нед Бомонт затрепериха. Той се настани в креслото си така, че да може да пъхне ръцете си в джобовете на панталоните. Лицето му беше спокойно, само около устата се очертаваха дълбоки напрегнати бръчки.

— Да, намерих го мъртъв — каза той. — Но там нямаше никои друг. И нищо друго не съм открил.

— Но сега то е налице — рече тя.

Устата му помръдна под тъмните мустачки. Очите му пламнаха от гняв. Заговори с тих, рязък, преднамерено ожесточен глас:

— Знам само едно: че който е убил брат ви, е направил голямо добро на света.

Тя се сви на креслото си, като първо се улови с ръка за гърлото, но почти мигновено ужасът изчезна от лицето ѝ, изправи гръб и го изгледа съчувствено.

— Знам — каза тихо. — Вие сте приятел на Пол. Тежко ви е.

Той наведе глава и промърмори:

— Лошо се изразих. Глупаво. — Усмихна се кисело. — Ето, виждате ли, излязох прав, че не съм джентълмен. — Престана да се усмихва, срамът изчезна от очите му, те станаха ясни и спокойни. — Имате право, аз съм приятел на Пол. И ще остана такъв, когото и да е убил.

След като дълго го гледа напрегнато, тя заговори с глух, отпаднал глас:

— Значи всичко е напразно? А аз мислех, че ако успея да ви докажа истината... — Спря е жест на отчаяние, в който участваха ръце, рамене, глава.

Той бавно кимна.

Тя въздъхна и стана с протегната ръка.

— Съжалявам и съм разочарована, но не трябва да се разделяме като врагове, нали?

Той се изправи срещу нея, но не хвана ръката ѝ. Каза:

— Враг ми е оная частица от душата ви, която мамеше Пол и продължава да го мами.

Все така с протегната ръка тя запита:

— А другата частица от душата ми, оная, която няма нищо общо с тая работа?

Той улови ръката ѝ и се наведе над нея.

Когато Джанет Хенри си отиде, Нед Бомонт се приближи до телефона си, набра един номер и заговори:

— Ало, тук е Нед Бомонт. Прибра ли се вече мистър Медвиг?... Когато си дойде, ще бъдете ли така добър да му предадете, че съм го търсил по телефона и ще се отбия де се видя с него?... Да, благодаря.

Погледна ръчния си часовник. Беше малко след един часа. Запаля пура, седна до прозореца и като пушеше, гледаше сивата църква от другата страна на улицата. Пушекът от пурата му се отдръпваше от прозоречните стъкла и се виеше на сиви облаци над главата му. Зъбите му гризяха края на пурата. Седя така десет минути, докато телефонът иззвъня.

Отиде при апарата.

— Ало... Да, Хари... Разбира се. Къде си?... Идвам в центъра на града. Чакай ме там... След половин час... Добре.

Хвърли пурата си в камината, сложи си шапката и палтото и излезе. Мина шест пресечки, влезе в един ресторант, яде салата и кифли, изпи чаша кафе, после прекоси още четири пресечки до един малък хотел на име „Маджестик“ и се качи на четвъртия етаж с асансьор, управляван от недорасъл младеж, който го нарече Нед и попита какво му е мнението за третия етап от конните състезания.

Нед Бомонт помисли и отговори:

— Сигурно Лойд Байрън ще го спечели.

Човекът от асансьора каза:

— Дано не излезете прав. Аз заложих на Орган.

Нед Бомонт повдигна рамене:

— Възможно е, но той е много тежък.

Отиде до стая 417 и почука на вратата.

Отвори му Хари Слос по риза. Той беше пълен, блед, тридесет и петгодишен човек с широко лице и отчасти плешив.

— Точно навреме — каза той. — Влез.

Когато Слос затвори вратата, Нед Бомонт запита:

— Какво става?

Пълният се приближи до леглото, седна и погледна Нед Бомонт намръщено, угрижено.

— Тая работа не ми харесва, Нед.

— Коя работа?

— Това, че Бен е отишъл в прокуратурата, и онова, заради което е отишъл.

Нед Бомонт каза раздражено:

— Добре, де. Готов съм да те изслушам, когато решиш да ми обясниш за какво става дума.

Слос вдигна широка бледа ръка.

— Чакай, Нед, ще ти обясня всичко. Ти само слушай. — Порови в джоба си за цигари, извади измачкана кутия. — Помниш ли вечерта, когато младият Хенри бе пречукан?

Нед Бомонт измънка небрежно: „Ъх“.

— А спомняш ли си, че ние двамата с Бен тъкмо бяхме влезли в клуба, когато ти дойде?

— Да.

— Е, слушай тогава: видяхме как Пол и младокът се караха там, под дърветата.

Нед Бомонт поглади единия край на мустачките си с нокътя на палеца и каза бавно, с озадачен вид:

— Но аз ви видях да слизате от колата пред клуба точно след като намерих трупа. И дойдохте от другата страна. — Той помръдна показалец. — А Пол беше вече в клуба преди вас.

Слос закима енергично с широката си глава.

— Вярно — каза той, — но ние бяхме ходили с колата по Китайска улица до заведението на Пинки Клайн и понеже него го нямаше там, завихме и тръгнахме обратно към клуба.

Нед Бомонт кимна.

— Е, и какво точно видяхте?

— Видяхме, че Пол и хлапакът стояха на същото място, под дърветата, и се караха.

— Видели сте това, когато сте минавали с колата ли?

Слос пак закима енергично.

— Но мястото било тъмно — напомни му Нед Бомонт. — Не мога да проумея как сте могли да различите лицата им така мимоходом, ако не сте намалили скоростта или не сте спрели.

— Не, нито едното, нито другото, но аз бих познал Пол където и да е — настоя Слос.

— Възможно е, но отде разбра, че с него е бил младият?

— Той беше. Сигурен съм. Знаем, понеже го видяхме ясно.

— И видяхте, че се карат, а? Какво искаш да кажеш с това? Че се биеха ли?

— Не, но стояха така, като че се караха. Нали знаеш по какво може да се познае понякога, че някои се карат — по стойката.

Нед Бомонт се усмихна невесело.

— Вярно, ако единият стои върху главата на другия. — Усмивката му изчезна. — И значи с тази история Бен е отишъл в прокуратурата?

— Да. Не знам по свой почин ли го е сторил, или Фар е подушил и го е повикал, но се е раздрънкал пред Фар. Било е вчера.

— А ти как узна това, Хари?

— Фар ме търси — отговори Слос. — Така разбрах. Бен му казал, че сме били заедно, и Фар ме вика да прескоча да него да поговорим, само че аз не искам да се бъркам в тая работа.

— Дано да удържиш на думата си, Хари — рече Нед Бомонт. — А какво ще кажеш, ако Фар те пипне?

— Ще гледам да не ме пипне. Затова именно исках да се срещна с теб. — Слос се изкашля и облиза устните си. — Реших, че не е зле да се махна от града за една-две седмици, докато се размине, но за това са нужни малко пари.

Нед Бомонт се усмихна и поклати глава.

— Тъкмо това не бива да правиш — каза той на пълния. — Ако искаш да помогнеш на Пол, върви да кажеш на Фар, че не си могъл да познаеш двамата под дърветата и че изобщо според теб никой в колата ви не би могъл да ги разпознае.

— Добре, така ще постъпя — каза Слос с готовност, — но слушай, Нед, трябва все пак да получа нещо за това. Нали се излагам на риск, пък и... ъ-ъ... знаеш как стоят нещата.

Нед Бомонт кимна.

— След изборите ще ти намерим някаква лека работа, да се мярваш само по един час на ден.

— Това ще бъде... — Слос стана. Белезникавите му очи със зелени петънца бяха настойчиви. — Виж какво ще ти кажа, Нед: аз съм

без пукната пара. Не можеш ли вместо това да ми дадеш малко мангизи? Ще ми бъдат добре дошли.

— Ще видя. Ще поговоря с Пол.

— Поговори, Нед, и ми звъни.

— Непременно. Довиждане.

От хотел „Маджестик“ Нед Бомонт отиде в общината, където се помещаваше окръжната прокуратура, и заяви, че иска да се срещне с мистър Фар. Кръглоликият младеж, комуто каза това, излезе от приемната и се върна след една минута с извинително изражение.

— Съжалявам, мистър Бомонт, но мистър Фар не е тук.

— Кога ще се върне?

— Не зная. Секретарката му казва, че не е оставил никаква бележка.

— Ще си опитам късмета и ще почакам в кабинета.

Кръглоликият младеж препречи пътя му.

— О, не може...

Нед Бомонт се усмихна най-мило на младежа и запита кротко:

— Не си ли обичаш работата, момче?

Младежът се поколеба, повъртя се и се дръпна от пътя на Нед Бомонт. Нед Бомонт тръгна по вътрешния коридор към вратата на окръжния прокурор и я отвори.

Фар вдигна глава от бюрото си, скочи на крака.

— А, ти ли беше? — извика той. — Остави го тоя хлапак! Нищо не върши както трябва. Някой си мистър Бауман ми казва.

— Нищо, нищо — рече Нед Бомонт меко. — Нали влязох.

Той позволи на окръжния прокурор да му раздруса ръката и да го заведе до едно кресло. Когато седнаха, запита небрежно:

— Нещо ново?

— Нищо. — Запъхнал палци в долните джобове на жилетката си, Фар се полюляваше на креслото. — Все същата скучна работа. Бог ми е свидетел, до гуша ми е дошло.

— Как върви предизборната кампания?

— Може да върви и по-добре... — по свадливото червендалесто лице на окръжния прокурор премина сянка — ...но мисля, че ще се справим.

— Какво има? — попита Нед Бомонт все със същия небрежен тон.

— Ами туй-онуй. Все възниква по нещо. Това е политиката според мен.

— Можем ли да помогнем с нещо... аз или Пол? — запита Нед Бомонт, а когато Фар поклати обраслата си с червена четина глава, добави: — Тия приказки, че Пол имал пръст в убийството, са най-голямата ти неприятност, нали?

В очите на Фар проблесна плахо пламъче, но изчезна, когато премигна. Той се изправи на креслото си и произнесе предпазливо:

— Е, мнозина смятат, че е трябвало отдавна да изясним това убийство. Тази е една от неприятностите... може би една от най-големите.

— Има ли някакъв напредък, откакто се видяхме миналия път? Разкри ли се нещо ново?

Фар поклати глава. Очите му дебнеха Нед. Бомонт се усмихна хладно.

— Продължаваш да караш внимателно по някои пунктове, нали?

Окръжният прокурор се повъртя на креслото си.

— Е, да, разбира се, Нед.

Нед Бомонт кимна одобрително. Очите му святкаха злобно. Гласът му беше насмешлив:

— Бен Ферис от пунктовете, по които караш, внимателно ли е?

Тъпата, издадена напред уста на Фар се отвори и затвори. Той потърка устни една о друга. Очите му, които се бяха разширили от учудване, сега станаха абсолютно безстрастни.

— Не знам има ли изобщо нещо важно в показанията на Ферис, Нед. Мисля, че не. Дори не им придавам такова значение, че да заслужава да ти говоря за тях.

Нед Бомонт се засмя иронично. Фар каза:

— Знаеш, че не бих скрил от теб и Пол, ако има нещо важно. Вие ме познавате достатъчно добре.

— Познавахме те, преди да се разстроят нервите ти — отвърна Нед Бомонт. — Но да не говорим за това. Ако ти трябва човекът, който е бил в колата на Ферис, можеш да го вземеш веднага от стая 417 в „Маджестик“.

Фар гледаше писмения комплект върху зеленото сукно на бюрото си, танцуващата гола фигура, която държеше аероплан високо над

главата си, между две наклонени писалки. Лицето му беше посърнало. Той мълчеше.

Нед Бомонт стана от креслото си, усмихвайки се само с устни.

— Пол винаги с удоволствие помага на хората да се измъкнат от затруднение — каза той. — Мислиш ли, че ще има полза, ако се остави да арестуват именно него и да го съдят за убийството на Хенри?

Фар не откъсваше очи от зеленото сукно на бюрото си.

— Не е моя работа да уча Пол какво да прави — измънка той мрачно.

— Гениална мисъл! — възкликна Нед Бомонт. Наведе се през бюрото така, че приближи лицето си до ухото на окръжния прокурор и сниши доверително глас. — А ето още една, не по-малко гениална. Ти не би направил нищо, което Пол да не ти заповяда.

Излезе ухилен, но престана да се хили, когато се озова навън.

---

[1] Юдит — според библейското предание, красива вдовица, която избавила народа на дребна Юдея от асирийските нашествия, като подмамила и убила техния военачалник. Денят на нейния подвиг бил причислен към еврейските празници и оттогава се чества всяка година. Б. пр. ↑

ГЛАВА ОСМА СКЪСВАНЕТО

Нед Бомонт отвори врата с надпис „Източна щатска строително-предприемаческа компания“ и размени „добър ден“ с две млади дами на бюрата вътре, после мина през едно голямо помещение, поговори там с пет-шест души и отвори вратата на личния кабинет. Влезе в квадратна стая, където Пол Медвиг седеше на олющено бюро и преглеждаше книга, които слагаше пред него един дребен човечец, надвесен почтително над рамото му.

Медвиг вдигна ръка.

— Здравей, Нед — каза той, бутна книжата настрана и се обърна към дребния: — Донесете ми тоя боклук пак след малко.

Дребният събра книжата и като рече: „Разбира се, сър“ и „Здравейте, мистър Бомонт“, излезе от стаята. Медвиг каза:

— Изглежда си прекарал трудна нощ, Нед. Какво си правил? Седни.

Нед Бомонт свали палтото си. Постави го на един стол, сложи шапката си върху него и извади пура.

— Добре съм си. Има ли нещо? — Седна на единия ъгъл на олющеното бюро.

— Искам да се срещнеш с Маклафлин — каза русокосият. — Само ти можеш да излезеш наглава с него.

— Добре. А какво става с него?

Медвиг направи гримаса.

— Само господ знае! Мислех, че го държа под юзда, ала започва да кръшка.

В тъмните очи на Нед Бомонт проблесна зловещо огънче. Той погледна русокосия и подхвърли:

— И той ли?

След мигновено размишление Медвиг запитва бавно:

— Какво искаш да кажеш с това, Нед?

В отговор Нед Бомонт също зададе въпрос:

— Всичко ли върви по твоя план?

Медвиг помръдна нетърпеливо рамене, но очите му продължаваха да гледат изпитателно Нед Бомонт.

— Не е чак толкова лошо — отговори той. — Ако се наложи, ще минем и без гласовете, които обещава Маклафлин.

— Може би — процеди Нед Бомонт през стиснати устни, — само че продължаваме ли да губим гласове, нищо няма да излезе. — Той пъкна пурата си в едното ъгълче на устата си и произнесе през нея: — Знаеш, че не сме така добре, както бяхме преди две седмици.

Медвиг се усмихна снизходително на човека, седнал върху бюрото.

— Дявол да го вземе, Нед, много обичаш да хленчиш! Нима всичко ти се вижда в черно? — Той не дочака отговора, а продължи спокойно: — Винаги, когато съм водил кампания, идва момент, когато ми се струва, че ще се проваля. Ала не се провалям.

Нед Бомонт запали пурата си, изпусна дим и каза:

— Това не значи, че никога няма да се провалиш. — Насочи пурата си към гърдите на Медвиг. — Ако убийството на Тейлър Хенри не се изясни, докато е време, по-добре откажи се от кампанията си. Който и да победи, с теб е свършено.

Сините очи на Медвиг се замъглиха. Иначе лицето му не се промени никак. Гласът му също остана непроменен.

— Какво точно искаш да кажеш с това, Нед?

— Всички в града смятат, че ти си го убил.

— Така ли? — Медвиг вдигна ръка към брадичката си, пригладил я замислено. — Ти не бери грижа. И по-рано са говорили какво ли не за мен.

Нед Бомонт се усмихна хладно и попита с престорено възхищение:

— Има ли нещо, сър, което да не сте преживели досега? Подлагали ли сте се например на електротерапия?

Русокосият се засмя.

— Това не. И мисля, че никога няма да се подложя — отвърна той.

— В момента не си много далече от такова нещо, Пол — каза Нед Бомонт тихо.

Медвиг пак се засмя.

— Я не се занасяй! — подхвърли той презрително.

Нед Бомонт повдигна рамене.

— Не си ли зает? — попита той. — Да не ти губя времето с моите глупости?

— Аз те слушам — отговори му Медвиг спокойно. — Никога нищо не съм губил, като съм те слушал.

— Благодаря ви, сър. Защо според теб Маклафлин кръшка?

Медвиг поклати глава.

— Той мисли, че ти ще бъдеш бит — обясни Нед Бомонт. — Всички знаят, че полицията не се и опитва да намери убиеца на Тейлър Хенри, и си го обясняват с това, че ти си убиецът. Маклафлин смята, че това е достатъчно, за да те бият този път в изборите.

— Така ли? Значи мисли, че избирателите ще предпочетат Шед да управлява града вместо мен? Смята, че като съм заподозрян в едно-единствено убийство, съм с по-лоша репутация от Шед?

Нед Бомонт изгледа навъсено русокосия.

— Ти или се самозаблуждаваш, или се опитваш да заблуждаваш мен. Какво общо има това с репутацията на Шед? Той не подкрепя открито кандидатите си. А ти ги подкрепяш открито и именно заради твоите кандидати не се върши нищо около убийството.

Медвиг отново вдигна ръка към брадата си и се облакът на бюрото. На красивото му румено лице нямаше нито една бръчица. Той каза:

— Говорихме много какво мислят другите, Нед. Нека поговорим сега какво мислиш ти. Мислиш ли, че ще бъда бит?

— Вероятно — отговори Нед Бомонт с тих, уверен глас. — Сигурно ще бъдеш бит, ако бездействаш. — Той се усмихна. — Но, виж, кандидатите ти ще победят.

— Не те разбирам. Изясни се — каза Медвиг флегматично.

Нед Бомонт се наведе и внимателно изтърси пепелта от пурата си в пиринчения пепелник до бюрото. После отговори спокойно:

— Те ще ти подложат динена кора.

— Така ли?

— А защо не? Ти позволи на Шед да обере каймака от поддръжниците ти. Разчитааш почтените, по-добрите, които останаха, да надвият в изборите. Но точно те започват да те гледат накриво. Затова кандидатите ти устройват показно зрелище: арестуват те за убийство и почтените граждани, възхитени от благородните

служители, които имат смелостта да натикат в затвора признатия водач, щом нарушава закона, се надпреварват час по-скоро да се доберат до урните и да изберат героите, които ще управляват града още четири години. Не можеш да упрекнеш твоите момчета. Те знаят, че ако те предадат, ще спечелят, а ако те подкрепят, ще загубят.

Медвиг свали ръката от брадата си и запита:

— Значи. Нед, не разчиташ твърде на тяхната вярност?

Нед Бомонт се усмихна.

— Разчитам толкова, колкото разчиташ ти — отговори той. Усмивката му изчезна. — Това не са само догадки, Пол. Днес следобед аз ходих да говоря с Фар. Наложих се да вляза насила — той се опита да се скрие от мен. Преструваше се, че не се занимава с убийството. Мъчеше се да прикрие каквото му е известно. В последна сметка не каза нищо. — Устата му се изкриви в презрителна гримаса. — Представяш ли си: този Фар, когото въртях на пръста си.

— Но нали само Фар... — подзе Медвиг.

Нед Бомонт го прекъсна рязко.

— Да, само Фар, и там е бедата. Рътлидж, Броди и дори Рейни могат да те предадат по свой начин, но щом Фар прави това, значи е уверен, че другите го поддържат. — Той гледеше намръщено безстрастното лице на русокосия. — Всеки момент, щом пожелаеш, Пол, можеш да престанеш да ми вярваш.

Медвиг махна небрежно с ръката, с която подпираше брадата си.

— Ще те уведомя, когато престана да ти вярвам — рече той. — По какъв повод си се отбил при Фар?

— Днес Хари Слос ми се обади по телефона. Изглежда, че той и Бен Ферис са те видели да се караш с Тейлър на Китайска улица през нощта на убийството или поне така твърдят. — Нед гледеше русокосия с очи, които не изразяваха нищо, а гласът му беше сух. — Бен ходил при Фар с тази история. А Хари искаше да му се плати, за да не отиде. Значи двама членове на този клуб са подушили работата. От известно време забелязвам, че Фар губи самообладание, затова се отбих при него да се уверя.

Медвиг кимна.

— И си се убедил, че ми забива нож в гърба?

— Да.

Медвиг стана от креслото си и отиде до прозореца. Застана там с ръце в джобовете на панталона си и гледа през стъклото може би три минути. В това време Нед Бомонт, седнал на бюрото, пушеше и наблюдаваше широкия гръб на русокосия. После, без да обръща глава, Медвиг попита:

— Какво каза на Хари?

— Замазах му очите.

Медвиг се дръпна от прозореца и се върна при бюрото, но не седна. Лицето му беше станало още по-червено. Иначе с нищо не се беше променило. Гласът му беше спокоен:

— Какво трябва да сторим според теб?

— Със Слос ли? Нищо. Другият вече е ходил при Фар. Каквото и да направи Слос, няма значение.

— Не за това ми беше думата. Имах предвид цялата тая работа.

Нед Бомонт хвърли пурата си в плювалника.

— Нали ти казах. Ако убийството на Тейлър Хенри не се изясни бързо, свършено е с теб. Това е цялата работа. Единственото, за което си заслужава да се направи нещо.

Медвиг престана да гледа Нед Бомонт. Съзерцаваше широката празна стена. Пълните му устни бяха стиснати. По слепоочията му изби пот. Той произнесе някъде дълбоко от гърдите си:

— Няма да го бъде. Измисли нещо друго.

Ноздрите на Нед Бомонт се издуваха от ускореното дишане, кафявите му очи бяха потъмнели.

— Нямам нищо друго, Пол — отговори той. — Всичко друго би наляло вода във воденицата на Шед или на Фар и неговата тайфа, а и единият, и другият, ще те смажат.

Медвиг каза прегракнало:

— Трябва да се намери някакъв изход, Нед. Помисли.

Нед Бомонт се надигна от бюрото и застана лице с лице срещу русокосия.

— Няма друг. Този е единственият. Или трябва да го приемеш, независимо дали ти харесва или не, или пък ще се наложи аз да го приема вместо теб.

Медвиг поклати енергично глава:

— Не. Недей.

— Този път няма да те послушам, Пол — каза Нед Бомонт.

Медвиг погледна Нед Бомонт в очите и произнесе с дрезгав шепот:

— Аз го убих, Нед.

Нед Бомонт пое въздух и го изпусна с продължителна въздишка.

Медвиг сложи ръце върху раменете на Нед Бомонт и заговори хрипкаво неясно:

— Това стана съвсем случайно, Нед. Когато си тръгнах, Тейлър се втурна по улицата след мен с бастун, който бе взел на излизане. Имахме... иммахме там с Джанет малко спречкване, та той ме настигна и се опита да ме удари с бастуна. Не зная как стана, но когато го издърпвах от ръцете му, го ударих по главата... не силно... не може да е било много силно... но той падна възник и разби главата си в бордюра.

Нед Бомонт кимна. Изведнъж лицето му бе загубило всякакво изражение освен мрачната съсредоточеност върху думите на Медвиг. Той запита със суров като лицето си глас:

— А какво стана с бастуна?

— Отнесох го под палтото си и после го изгорих. Когато разбрах, че умрял, тръгнах към клуба, но изведнъж видях, че бастунът е в ръцете ми, затова го пяхнах под палтото си и сетне го изгорих.

— Какъв беше този бастун?

— Чепат, кафяв, тежък.

— А шапката му?

— Не зная, Шед. Предполагам, че е паднала и някой я е прибрал.

— Тейлър носеше ли шапка?

— Да, разбира се.

Нед Бомонт приглади крайчеца на мустачките си с нокътя на палеца си.

— Спомняш ли си дали е минавала край теб колата на Слос и Ферис?

Медвиг поклати глава:

— Не, но може и да е минала.

Нед Бомонт изгледа навъсено русокосия.

— Добре си се насадил, като си избягал с бастуна и си го изгорил и през цялото време си мълчал — измърмори той. — Можеше да се оправдаеш, че си действал в самозащита.

— Знам, но не желяех, Нед — каза Медвиг прегракнало. — Аз държа на Джанет Хенри повече от всичко друго в живота си и какъв шанс щях да имам, дори и да беше случайност?

Нед Бомонт се изсмя в лицето на Медвиг. Смехът му беше тих и горчив.

— Щеше да имаш повече шанс, отколкото имаш сега — каза той. Медвиг го погледна, но замълча.

— Още от самото начало тя е мислела, че ти си убил брат й — продължи Нед Бомонт, — и те мрази. Тя първа хвърли подозрение върху теб с анонимни писма, разпратени на всички заинтересувани. Тя именно настрои Опал срещу теб. Тази сутрин беше в квартирата ми, разказа ми това, опитваше се да ме насъска. Тя...

Медвиг го прекъсна:

— Достатъчно. — Той се изправи — едър рус мъж с кръгли студени сини очи. — Какво става, Нед? Да не би самият ти да я желяеш, или пък... — Той се спря презрително. — Впрочем това няма значение. — Посочи небрежно с палец вратата. — Махай се, подлец такъв, от този момент скъсвам с теб.

— Ще се махна, когато се изкажа докрай — отвърна Нед Бомонт.

— Махай се веднага, ти казвам — тросна се Медвиг. — Можеш да разправяш каквото си щеш и да мислиш, че ще ти повярвам. Но досега не съм чул от теб нищо, в което да повярвам. И никога вече няма да ти вярвам.

Нед Бомонт рече: „Добре“. Взе шапката и палтото си и излезе.

Нед Бомонт се прибра в квартирата си. Лицето му беше бледо и посърнало. Тръшна се на едно от големите червени кресла. На масичката до него имаше бутилка уиски и чаша, но не пи. Гледаше мрачно краката си в черни обувки и гризеше нокът. Телефонът му иззвъня. Той не го вдигна. Здрачът започна да измества дневната светлина. В стаята бе вече тъмно, когато стана и отиде до телефона.

Набра един номер.

— Ало, искам да говоря с мис Хенри, моля. — След пауза, по време на която си свирукаше тихо нещо неопределено, каза: — Ало, мис Хенри ли е?... Да... Тъкмо идвам от Пол, разправих му всичко, говорих му за вас... Да, излязохте права. Постъпи точно така, както очаквахте... — Засмя се. — Да, именно очаквахте. Вие знаехте, че ще ме нарече лъжец, че ще откаже да ме изслуша и ще ме изгони; всичко стана така... Не, не, няма защо. Все някога трябваше да се случи... Не, наистина... Е, вероятно завинаги. Казахме си неща, които не могат лесно да се вземат назад... Да, мисля, че цялата вечер... Ще бъде чудесно... Добре. Довиждане.

След това си наля чаша уиски и я изпи. После влезе в притъмняващата спалня, нагласи будилника си да звъни в осем часа и се изтегна напълно облечен по-гръб на леглото. Известно време гледа тавана. После заспа, дишайки тежко, докато будилникът иззвъня.

Стана лениво от леглото и като запали осветлението, влезе в банята, изми лицето и ръцете си, сложи си чиста яка и запали камината във всекидневната. Чете вестник до идването на Джанет Хенри.

Тя беше развълнувана. Макар че веднага се залови да уверява Нед Бомонт, че не е очаквала Пол да реагира така на съобщението му за нейното посещение и че не е разчитала на това, в очите ѝ явно проблясваше радост и не можеше да сдържи усмивките, които разтягаха устните ѝ, докато се опитваше да произнесе нещо за извинение.

— Нищо, нищо — каза той. — Дори и да знаех, че ще стане така, не можех да постъпя другояче. Струва ми се, че дълбоко в душата си

предчувствах това. Така се случва обикновено. Дори да бяхте ми казали, че нещата ще се развият по този начин, просто щях да сметна думите ви за предизвикателство и щях да го приема.

Тя протегна ръце към него и каза:

— Много се радвам. Няма защо да се преструвам, че не е така.

— Аз пък съжалявам — отвърна той, като улови ръцете ѝ, — но не бих се отклонил нито стъпка от пътя си, за да избягна това.

— Е, сега вече знаете, че съм права — рече тя. — Той е убил Тейлър. — Очите ѝ го гледаха изпитателно.

Той кимна.

— Пол също ми каза, че го е убил.

— И сега ще ми помогнете, нали? — Тя стисна ръцете му и се приближи още повече до него.

Той се колебаеше, загледан навъсено в пламналото ѝ лице.

— Дали е било самозащита или случайност — произнесе той бавно. — Не мога да...

— Било е убийство! — извика тя. — Разбира се, че той ще го нарече самозащита! — Поклати нетърпеливо глава. — Но дори и да е било самозащита или случайност, не трябва ли да отиде в съда и да го докаже като всеки друг?

— Прекалено много е чакал. Този месец, през който е мълчал, ще бъде в негова вреда.

— А кой е виновен за това? — запита тя. — И мислите ли, че щеше да мълчи толкова време, ако беше самозащита?

Той кимна бавно и отговори, като наблягаше на думите си:

— Постъпил е така само заради вас. Той ви обича. Не е искал да узнаете, че е убил брат ви.

— Но аз зная! — извика тя ожесточено. — И всички ще узнаят това!

Той повдигна рамене. Лицето му беше мрачно.

— Няма ли да ми помогнете? — запита тя.

— Не.

— Защо? Нали сте се скарали с него?

— Аз вярвам на обяснението му. И знам, че вече е много късно да убеди съда. Ние скъсахме, но въпреки това аз не бих постъпил така с него. — Той облиза устни: — Оставете го на мира. Вероятно и без нашата помощ ще го пипнат.

— Няма да го оставя на мира — заяви тя. — Няма да го оставя, докато не си получи заслуженото наказание. — Спря задъхана, очите ѝ помрачняха. — Щом му вярвате толкова, защо не се заловите с разследването на случая, дори с риск да намерите доказателство, че ви е излъгал?

— Какво искате да кажете? — запита той предпазливо.

— Ще ми помогнете ли да разкрием истината, да разберем дали лъже или не? Трябва да има някъде неоспоримо доказателство, което ще намерим. Ако действително му вярвате, няма да се страхувате да ми помогнете да се сдобия с това доказателство.

Известно време той изучава лицето ѝ, преди да отговори:

— Ако ви помогна и намерим така нареченото от вас неоспоримо доказателство, ще ми обещаете ли да го приемете, каквото и да показва то?

— Да — съгласи се тя с готовност, — при условие че и вие приемете.

— И ще пазите в тайна всичко, което открием, докато вършим работата си... докато намерим нашето неоспоримо доказателство... и няма да го използвате срещу него, преди да изясним всичко?

— Обещавам.

— Значи се разбрахме — рече той.

Тя се разхълца от щастие и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Седнете — каза Нед Бомонт. Мършавото му лице беше сурово, гласът му — рязък. — Трябва да си изработим план за действие. Обаждал ли ви се е Пол подир обед или тази вечер, след скарването ни?

— Не.

— Значи не знаем какво е отношението му към вас. Възможно е по-късно да се е убедил, че съм прав. Впрочем това няма да измени отношенията ми с него... ние скъсахме окончателно... но трябва да разберем какво мисли, и то колкото се може по-скоро... — Той погледна навъсено краката ѝ и приглади мустачки с нокътя на палеца си. — Ще трябва да почакате да дойде сам при вас. Не бива да му се обаждате по телефона. Ако се колебае, това може да го подтикне към някакво прибързано решение. Уверена ли сте в чувствата му?

Тя седна на креслото до масичката и отговори:

— Дотолкова, доколкото жена може да бъде уверена в мъж. — Засмя се малко смутено. — Знам, че това звучи... Но съм уверена, мистър Бомонт.

Той кимна.

— Може би не грешите, но до утре трябва да знаете с положителност. Опитвали, ли сте се да го поразпитате?

— Не още, не фактически. Чаках...

— Значи засега това е изключено. Колкото и уверена да сте в него, занапред ще трябва да внимавате. Узнали ли сте нещо, което не сте ми казали?

— Не — отговори тя, като поклати глава. — Не знаех как да постъпя. Затова толкова исках вие да...

Той пак я прекъсна.

— Не ви ли е идвало наум да наемете частен детектив?

— Да, но се страхувах, страхувах се да не попадна на човек, който ще ме издаде на Пол. Не знаех при кого да отида, кому да се доверя.

— Аз познавам един, който може да ни свърши работа. — Нед Бомонт прокара пръсти през тъмната си коса. — А сега искам да научите две неща, ако вече не са ви известни. Липсва ли някоя от шапките на брат ви? Пол казва, че той бил с шапка. Когато го намерих, нямаше никаква. Постарайте се да узнаете колко шапки е имал и дали всички са налице... — Нед Бомонт се усмихна накриво... — Без да се смята тази, която аз взех.

Джанет Хенри не обърна внимание на усмивката му. Като поклати глава и разпери отчаяно ръце, тя отговори:

— Не мога. Преди известно време раздадохме всичките му неща, пък и се съмнявах дали някой знае точно какво е имал.

Нед Бомонт повдигна рамене.

— Така си и мислех: че до никъде няма да стигнем по този въпрос — каза той. — Другото е бастунът: дали ви липсва някой от тях — негов или на баща му — особено един кафяв, чепат и тежък.

— Татко има такъв — оживи се тя — и мисля, че си е на мястото.

— Проверете. — Той захвапа нокътя на палеца си. — До утре свършете тази работа и освен това опитайте се да изясните отношенията си с Пол.

— Какво общо има тук бастунът? — запита тя и се изправи развълнувана.

— Пол казва, че брат ви го е нападнал с бастун и Пол го ударил случайно с него, когато се мъчел да го измъкне от ръцете му. Твърди, че отнесъл бастуна и го изгорил.

— О, сигурна съм, че всички таткови бастуни са си на мястото — извика тя. Лицето ѝ преbledня, очите ѝ се разшириха.

— А Тейлър имаше ли бастуни?

— Само един чер със сребърна дръжка. — Тя докосна ръката му. — Ако всички са си на мястото, значи...

— Може наистина да значи нещо — каза Бомонт и улови ръката ѝ. — Но, моля ви, без номера — предупреди я той.

— Няма да има номера — обеща тя. — Ако знаехте колко ми беше нужна вашата помощ и как се радвам сега, че ще я имам, щяхте да разберете, че можете да ми се доверите.

— Дано да е така. — Той пусна ръката ѝ.

Когато остана сам в квартирата си, Нед Бомонт походи известно време напред-назад с измъчено лице, но с блестящи очи. В десет без двайсет погледна ръчния си часовник. Тогава облече палтото си и отиде в хотел „Маджестик“, където го осведомиха, че Хари Слос не е там. Излезе от хотела, намери такси, качи се и каза:

— Странноприемница „Западен път“.

Странноприемницата „Западен път“ беше квадратна бяла сграда — сива нощем, разположена сред дърветата край пътя, на около три мили от границите на града. Приземният ѝ етаж бе ярко осветен, а отпред бяха спрели пет-шест автомобили. Под продълговат тъмен навес отляво се намираха други.

Нед Бомонт кимна свойски на портиера и влезе в просторна столова, където оркестър от трима свиреше екстравагантна музика и осемдесет души танцуваха. Мина по пътеката между масите, заобиколи дансинга и се спря пред бара, който заемаше единия ъгъл на помещението. Беше сам на тезгяха откъм страната за клиенти.

Барманът, шишко с дебел нос, каза:

— Добър вечер, Нед. Не сме те виждали напоследък.

— Здравей, Джими. Как върви работата? Коктейл „Манхатън“.

Барманът се залови да приготвя коктейла. Оркестърът бе завършил пиесата, когато се надигна нечий женски глас, тънък и писклив:

— Няма да остана тук, щом и този мошеник Бомонт е сред нас.

Нед Бомонт се обърна, облягайки се на ръба на тезгяха. Барманът замръзна със съда в ръка.

В средата на дансинга стоеше Лий Уилшир и гледаше злобно Нед Бомонт. Тя бе уловила подръка някакъв едър младеж в син костюм, твърде тесен за него. Той също гледаше Нед Бомонт някак тъпо.

— Той е негодник и мошеник и ако не го изхвърлиш, ще си отида аз — извика тя.

Всички останали в помещението мълчаха напрегнато.

Лицето на младежа почервения. Опитът му да се намръщи засили още повече смутения му вид.

— Ще ида аз да му зашлевя един, ако ти не искаш — закани се момичето.

Нед Бомонт се обади с усмивка:

— Здравей, Лий. Виждала ли си Бърни, откакто го пуснаха?

Лий го изруга и пристъпи гневно напред. Едрият младеж протегна ръка и я спря.

— Аз ще се разправа с този негодник — каза той.

Оправи яката на самото си, дръпна надолу предницата му и тръгна с наперена походка от дансинга към Нед Бомонт.

— Какво си въобразяваш, а? — кресна той. — Как си позволяваш да говориш така с младата дама?

Нед Бомонт, втренчен спокойно в младежа, протегна дясната си ръка и я сложи с длан нагоре върху тезгяха.

— Подай ми нещо да го прасна, Джими — каза той. — Не ми се ще да се бия с юмруци.

Ръката на бармана беше вече изчезнала под тезгяха. Той извади оттам малък топуз и го пъкна в шепата на Нед Бомонт. Без да вдига ръка от тезгяха, Нед Бомонт каза:

— Непрекъснато я наричат каква ли не. Последният мъж, с когото я видях, ѝ викаше глупава патка.

Младежът пое въздух и изпъчи гърди, шарейки насам-натам с очи.

— Няма да те забравя — изръмжа той. — Някой ден ще се срещнем с теб на четири очи. — Завъртя се кръгом и се обърна към Лий Уилшир: — Хайде, да се измитаме от това бунище.

— Ти се измитай — тросна се тя. — Да пукна, ако тръгна с теб. Омръзна ми.

Някакъв пълен човек почти само със златни зъби се приближи и отсече:

— Измитайте се и двамата. Марш.

Нед Бомонт се засмя.

— Младата — ъ-ъ — дама е с мен, Корки.

Корки каза: „Добре“, а после на младежа: „Вън, нехранимайко такъв!“.

Младежът излезе.

Лий Уилшир се бе върнала на масата си. Тя седна там, подпря бузи с длани и се загледа в покривката.

Нед Бомонт седна срещу нея. Обърна се към келнера:

— Джими ми е приготвил един „Манхатън“. Искам и нещо за ядене. Вечеряла ли си вече, Лий?

— Да — отговори тя, без да го поглежда. — За мен една лимонада.

— Чудесно — каза Нед Бомонт. — Аз пък искам един малък бифтек с гъби и някакъв зеленчук, ако Тони има, само че не от консерва, после маруля и домати с рокфор, а накрая кафе.

Когато келнерът се отдалечи. Лий произнесе с горчивина:

— Всички мъже са страхливци. Тоя вдигна аларма, а си подвигна опашката! — Тя се разплака беззвучно.

— Може да не си попаднала на когото трябва — подхвърли Нед Бомонт.

— Ти ли ще ми разправяш това — кипна тя, като го гледаше ядно, — след като ми изигра такъв мръсен номер!

— Не съм ти изигравал никакъв мръсен номер — възрази той. — Какво съм виновен аз, че Бърни е заложил дрънкулките ти, за да ми върне парите, които ми дължеше.

Оркестърът засвири отново.

— Мъжете никога за нищо не са виновни — оплака се тя. — Ела да потанцуваме.

— Е, добре — съгласи се той неохотно.

Когато се върнаха на масата, коктейлът и лимонадата ги чакаха.

— Какво прави Бърни напоследък? — запита той, докато пиеха.

— Не знам. Не съм го виждала, откакто излезе, а и не искам да го виждам. Хубостник! Все на такива се натъквам тая година! Той, Тейлър и този нехранимайко!

— Тейлър Хенри ли? — попита Нед Бомонт.

— Да, но нямах много вземане-даване с него — побърза да обясни тя, — защото тогава живеех с Бърни.

Нед Бомонт допи коктейла си, преди да каже:

— Била си просто една от многото му приятелки и от време на време си се срещала с него в квартирата му на Чартър Стрийт.

— Да — потвърди тя, като го гледаше предпазливо.

— Хайде да си вземем още нещо за пиене — предложи той.

Докато тя пудреше лицето си, той повика келнера и поръча напитките.

Звънецът на вратата събуди Нед Бомонт. Той се измъкна сънливо от леглото, покашля, облече си пижама и обу чехли. Според будилника му вече минаваше девет. Отиде до вратата.

Влезе Джанет Хенри, като се извиняваше.

— Знам, че е много рано, но просто не можех да чакам нито минута повече. Снощи няколко пъти се опитвах да се свържа с вас по телефона, но все не успях, затова почти не съм мигнала. Всички таткови бастуни са налице. Значи, както виждате, Пол е излъгал.

— Има ли един кафяв, тежък, чепат?

— Да, майор Собридж го донесе на татко от Шотландия. Татко никога не си служи с него, той е също на мястото си. — Тя се усмихна тържествуващо на Нед Бомонт.

Той замига сънливо, прокара пръсти през разчорлената си коса и каза:

— Значи наистина е излъгал.

— Беше у нас снощи, когато се прибрах — добави тя весело.

— Пол ли?

— Да. И ми направи предложение за женитба.

Сънливостта изчезна от очите на Нед Бомонт.

— Спомена ли нещо за спречкването ни?

— Нито думица.

— А вие какво му казахте?

— Отговорих, че толкова скоро след смъртта на Тейлър дори не ми е удобно да се сгодя за него, но не казах, че това няма да стане по-късно, така че постигнахме, струва ми се, разбирателство.

Той я изгледа с любопитство.

Веселостта изчезна от лицето ѝ. Тя докосна ръката му. Гласът ѝ беше малко пресеклив.

— Моля ви, не мислете, че съм съвсем безсърдечна — каза тя, — но ох... толкова искам да... да направим каквото решихме, че всичко друго ми се струва... ъ-ъ... съвсем маловажно.

Той облиза устни и произнесе със сериозен, мек глас:

— Как ли щеше да се чувства, ако го обичахте толкова, колкото го мразите!

Тя тупна с крак и кресна:

— Не говорете така! Не искам да чувам вече тези думи от вас!

Нед Бомонт смръщи гневно чело и сви устни.

— Моля ви — каза тя разкаяна, — не мога да търпя това.

— Извинявайте — рече той. — Закусихте ли вече?

— Не. Исках час по-скоро да ви съобщя новините си.

— Много добре. Тогава ще хапнете с мен. Какво ще желаете? — Той отиде при телефона.

След като поръча закуска, влезе в банята да си измие зъбите, лицето и ръцете и да вчеше косата си. Когато се върна във всекидневната, Джанет бе свалила шапката и мантото си, стоеше до камината и пушеше цигара. Тя понечи да каже нещо, но се спря, защото телефонът иззвъня.

Нед Бомонт отиде до апарата.

— Ало... Да, Хари, отбих се, но теб те нямаше... Исках да те попитам... нали знаеш... за младежа, когото си видял с Пол нея вечер. Имаше ли шапка?... Имаше? Сигурен ли си?... А носеше ли бастун в ръката си?... Отлично... Не, не можах да направя нищо с Пол по този въпрос, Хари. По-добре сам поговори с него... Да... Довиждане.

Когато се отдръпна от телефона, очите на Джанет Хенри го гледаха изпитателно.

— Хари е единият от двамата, които твърдят, че видели Пол да разговаря с брат ви на улицата оная вечер — обясни Нед Бомонт. — Казва, че забелязал шапката, но не и бастуна. Било тъмно, двамата минавали с кола. Според мен не са могли да видят много ясно каквото и да било.

— Защо ви интересува толкова шапката? Много ли е важна?

Той повдигна рамене.

— Не зная. Аз съм само любител-детектив, но ми се струва, че може да има някакво значение в един или друг смисъл.

— Научихте ли нещо ново от вчера насам?

— Не. Част от вечерта прекарах в пиене с едно момиче, което е ходило с Тейлър, но и от това нищо не излезе.

— Аз познавам ли я? — запита тя.

Той поклати глава, после я изгледа пронизително и отговори:

— Не беше Опал, ако имате предвид нея.

— Не мислите ли, че можем да... да измъкнем някакви сведения от нея?

— От Опал ли? Не. Тя смята, че баща ѝ е убил Тейлър, но мисли, че го е направил заради нея. Стигнала е до този извод не поради нещо, което е знаела — нещо вътрешно, — а единствено от писмата ви, от статиите на „Обзървър“ и други подобни.

Джанет Хенри кимна, но не изглеждаше убедена. Закуската им дойде.

Докато ядяха, телефонът иззвъня. Нед Бомонт послуша намръщено няколко секунди, после вдигна слушалката и каза:

— Няма как, ще трябва да ги пуснете, и мисля, че няма да има вреда от това... Не, не зная къде е... Едва ли ще мога да ви... Е, не се безпокой, майко, всичко ще се оправи... Разбира се, нищо лошо няма... Довиждане. — Върна се на масата усмихнат. — Фар си е втълпил същото като вас — каза той, като седна. — Това беше майката на Пол. Дошъл е някакъв човек от окръжната прокуратура да разпитва Опал. — В очите му се съживи някакво ярко пламъче, — Тя не може да им бъде полезна с нищо, но Пол е вече притиснат от всички страни.

— Защо ви се обади? — попита Джанет Хенри.

— Пол излязъл и не знае къде да го намери.

— А не знае ли, че вие с Пол сте скарани?

— Изглежда, не знае. — Той сложи вилицата си. — Слушайте. Сериозно ли искате да доведе докрай тази работа?

— Нищо друго в живота си не съм вършила с такова желание, както тази работа — отвърна тя.

Нед Бомонт се засмя горчиво и забеляза:

— Почти със същите думи си послужи Пол, за да ми каже колко много държи на вас.

Тя потръпна, лицето ѝ стана сурово, погледът ѝ — студен.

— Аз не ви познавам добре — рече той. — Не съм сигурен във вас. Сънувах нещо, което не ми харесва.

Тя се усмихна.

— Нима вярвате на сънища?

Той обаче не се усмихна.

— Не вярвам на нищо, но като закоравял комарджия такива неща ми действат.

Усмивката ѝ вече не беше толкова иронична.

— Какъв беше този сън, който ви е накарал да загубите доверие в мен? — попита тя и вдигна пръст, придавайки си сериозен вид. — Тогава и аз ще ви разкажа един мой сън, свързан с вас.

— Бях на риболов — подхвърли той — и улових грамадна риба — канадска пъстърва, но грамадна, а вие казахте, че искате да я погледнете, взехте я и я хвърлихте обратно във водата, преди да успея да ви спра.

Тя се разсмя весело.

— Какво направихте след това?

— Така свърши сънят.

— Не е вярно — каза тя. — Аз не бих хвърлила пъстървата ви обратно. А сега ще ви разкажа моя сън. Бях... — Очите ѝ се разшириха. — Кога сънувахте вие? След вечерята у нас ли?

— Не тази нощ.

— Ах, много жалко. Щеше да бъде показателно, ако и двамата бяхме сънували в един и същи час, в една и съща минута. Аз сънувах през нощта, след като вие бяхте у нас. Бяхме — насън, разбира се — бяхме се загубили в някаква гора, двамата с вас, уморени и гладни. Вървахме, вървахме, докато стигнахме до една къщурка и похлопахме на вратата, но никой не ни отговори. Опитахме се да отворим вратата. Тя беше заключена. Тогава надникнахме през прозореца и видяхме вътре голяма, огромна маса, отрупана догоре с какви ли не лакомства, но не можехме да се вмъкнем и през прозорците, защото имаха железни решетки. Затова се върнахме пак при вратата и пак захлопахме, дълго хлопахме, но и този път никой не отговори. Тогава се сетихме, че понякога хората оставят ключа си под изтривалката, и като погледнахме, намерихме го там. Но когато отключихме вратата, видяхме стотици змии по пода — през прозореца не можехме да ги забележим — и всичките те се заизвиваха и запълзяха към нас. Затръшнахме вратата, заключихме, заставахме до нея уплашени до смърт и заслушахме как змиите съскат, и блъскат главите си о вътрешната страна на вратата. Тогава вие казахте, че ако отворим вратата и се скрием от змиите, то може да излязат и да избягат. Така и сторихме. Вие ми помогнахте да се кача на покрива — сега той ми се виждаше нисък, не си спомням какъв беше преди, — вие се качихте след мен, наведохте се и отключихте вратата, и всички змии започнаха

да изпълзват навън. Лежахме със затаен дъх на покрива, докато и последната от тези стотици змии се измъкна и се скри в гората. Тогава скочихме долу, завтекохме се вътре, заключихме вратата и ядохме, ядохме, ядохме, а когато се събудих, видях, че седя на леглото, пляскам с ръце и се смея.

— Струва ми се, че сте измислили това — каза Нед Бомонт след кратка пауза.

— Защо?

— Защото започва като кошмар, а накрая излиза нещо съвсем друго. Когато сънувам някакво ядене, сънят ми завършва винаги преди да съм успял да хапна дори и една хапка.

Джанет Хенри се засмя.

— Съвсем не съм го измислила — увери го тя, — но няма да ви кажа коя част от съня ми е вярна. Вие ме обвинихте в лъжа, затова нищо повече няма да чуете от мен.

— Е, добре. — Нед Бомонт взе пак вилицата си, но не яде, а запита, като че току-що му беше дошло на ум: — Дали баща ви не знае нещо? Мислите ли, че можем да измъкнем нещичко от него, ако го посетим и кажем това, което сме научили?

— Да — отговори тя разпалено. — Можем.

Той се навъси замислено.

— Страхувам се само, че може да излезе от кожата си и да развали работата, преди да сме готови. Избухлив ли е?

Тя отговори неохотно:

— Да, но... — лицето ѝ просветна умолително — ...сигурна съм, че ако му обясним защо е необходимо да почакаме... Но не сме ли готови вече?

Той поклати глава.

— Не още.

Тя се намуси.

— Може би утре — добави Нед Бомонт.

— Така ли?

— Не обещавам — предупреди я той, — но мисля, че тогава ще бъдем готови.

Тя се пресегна през масата и улови ръката му.

— Но обещавате ли да ми съобщите веднага щом бъдем готови, по което и да е време на деня или нощта?

— Разбира се, това обещавам. — Погледна я изкосо. — Май не ви се иска твърде да присъствате на сцената на смъртта?

Тонът му я накара да се изчерви, но не наведе очи.

— Знам, че ме смятате за чудовище — каза тя. — А може и да съм.

Той погледна чинията си и промърмори:

— Надявам се да ви хареса, когато стигнем до последната сцена.

ГЛАВА ДЕВЕТА МЕРЗАВЦИТЕ

1

След като Джанет Хенри си отиде, Нед Бомонт се приближи до телефона си, набра номера на Джек Ръмсън и щом той се обади, каза:

— Можеш ли да се отбиеш за малко при мен, Джек?... Отлично. Довиждане.

Беше вече облечен, когато Джек дойде. Седнали в креслата един срещу друг, всеки с чаша уиски и минерална вода, Нед Бомонт пушеше пура, Джек — цигара.

Нед Бомонт, запита:

— Чу ли за скъсването ми с Пол?

Джек отговори небрежно:

— Да.

— Какво мислиш?

— Нищо. Доколкото си спомням, предишния път, когато щеше да стане, излезе само номер срещу Шед О'Рори.

Нед Бомонт се усмихна, като че бе очаквал точно такъв отговор.

— Сигурно всички смятат, че и този път е така? Елегантният млад мъж отговори:

— Да, мнозина.

Нед Бомонт смукна бавно дим от пурата си и запита:

— Ако ти кажа, че този път е вече наистина? Джек мълчеше. Лицето му не издаваше мислите му.

— Така е — каза Нед Бомонт и отпи от чашата си. — Колко ти дължа?

— Тридесет долара за оная работа с момичето на Медвиг. Останалото е уредено.

Нед Бомонт извади от джоба на панталона си пачка книжни пари, отдели от тях три десетдоларови банкноти и ги подаде на Джек.

Джек каза:

— Благодаря.

— Сега сметките ни са чисти — рече Нед Бомонт, смукна дим, изпусна го и продължи: — Искам да ми свършиш една друга работа. Гоня Пол за убийството на Тейлър Хенри. Той ми призна, че го е убил,

но ми трябва още доказателства. Искаш ли да порботиш върху това заради мен?

— Не.

— Защо?

Мургавият младеж се привдигна и сложи празната си чаша на масата.

— С Фред основаваме тук малка частна детективска агенция — отговори той. — За две години ще се замогнем. Ти си ми симпатичен, Бомонт, но не дотам, че да създавам неприятности на човека, който управлява града.

Нед Бомонт каза спокойно:

— Той губи властта си. Цялата му тайфа се готви да го зарече. Фар и Рейни са...

— Да правят каквото щат. Аз не искам да се бъркам в тая работа и изобщо мисля, че могат сами да си я свършат. Възможно е да го чукнат веднъж-дваж, но друго е да го ликвидират завинаги. Ти го познаваш по-добре от мен. Знаеш, че има повече смелост от всички други, взети заедно.

— Да, има, и тъкмо това ще го затрие. Е, щом не желаяш, няма да те карам насила.

— Не желая — потвърди Джек и взе шапката си. — Всичко друго с радост бих извършил, но... — И направи с ръка кратко движение, сякаш слагаше край на разговора.

Нед Бомонт стана. Когато заговори, нямаше раздражение нито в държанието, нито в гласа му:

— Предполагах, че ще се отнесеш така към тази работа. — Той приглади с палец едната страна на мустачките си и се вторачи замислено някъде зад Джек. — Ще те помоля само да ми кажеш къде бих могъл да намеря Шед.

Джек поклати глава.

— След третия обиск в къщата му — когато бяха убити двамата полицаи — се спотайва, макар че, изглежда, нямат особени улики срещу него. — Той извади цигарата от устата си. — Познаваш ли Уиски Васос?

— Да.

— Можеш да научиш от него, ако го познаваш достатъчно отблизо. Той се навърта из града. Обикновено ще го намериш вечер в

заведението на Тим Уокър на Смит Стрийт.

— Благодаря, Джек, ще се опитам.

— Няма защо — каза Джек. Поколеба се. — Много съжалявам, че сте скъсали с Медвиг. Според мен вие... — Той се спря и се обърна към вратата. — Е, това си е ваша работа.

Нед Бомонт се отби в окръжната прокуратура. Този път го пуснаха веднага при Фар.

Фар не стана от бюрото си, но му подаде ръка. Каза само: „Здравей, Бомонт. Седни“. Гласът му звучеше вежливо, но студено. Киселата му физиономия не беше румена както обикновено. Очите му бяха хладни, и сурови.

Нед Бомонт седна, кръстоса удобно крака и подзе:

— Искях да ти разправа какво се случи, когато се срещнах с Пол, след като излязох оттук вчера.

— Какво? — произнесе Фар с хладна учтивост.

— Казах му как те заварих — паникьосан. — Нед Бомонт говореше с най-очарователната усмивка, сякаш разказваше що-годе забавен, но незначителен виц. — Рекох му, че според мен ти се мъчиш да събереш кураж, за да му лепнеш убийството на Тейлър Хенри. Отначало той ми повярва, ала когато му казах, че може да се спаси само като посочи истинския убиец, отговори, че това няма да стане. Заяви, че той бил истинският убиец, макар че според него се дължало на чиста случайност, самозащита или нещо от тоя род.

Фар побледня още повече и стисна устни, но не проговори.

Нед Бомонт повдигна вежди.

— Нали не ти досаждам? — попита той.

— Карай продължавай, — каза окръжният прокурор студено.

Нед Бомонт наклони облегалката на стола си назад. Усмивката му беше подигравателна.

— Мислиш, че те поднасям, а? Смяташ, че ти готвим някакъв номер? — Той поклати глава и промърмори: — Ти си плашлива душица, Фар.

— С радост бих изслушал всякакви сведения от теб — каза Фар, — но сега съм зает, затова ще те помоля...

Нед Бомонт се засмя и отвърна:

— Добре. Мислех, че ще искаш да ти дам тези сведения като писмени показания или под някаква друга форма.

— Чудесно. — Фар натисна едно от седефените копчета на бюрото си.

Влезе някаква жена с прошарена коса и зелена рокля.

— Мистър Бомонт иска да продиктува някои показания — каза ѝ Фар.

— Добре, сър — рече тя, седна от другата страна на писалището на Фар, сложи бележника си отгоре, държейки над него сребърен молив, и загледа Нед Бомонт с безизразни кестеняви очи. Той заговори:

— Вчера следобед в кабинета си в Нобеловата сграда Пол Медвиг ми заяви, че бил на вечеря в къщата на сенатора Хенри вечерта, когато Тейлър Хенри бе убит; че той и Тейлър Хенри се скарали там за нещо; че след като излязъл от къщата, Тейлър Хенри се завтекъл подире му, настигнал го и посегнал да го удари с чепат, кафяв тежък бастун; че когато Пол Медвиг се опитал да измъкне бастуна от ръцете на Тейлър Хенри, случайно го ударил с него по челото и го повалил; и че отнесъл бастуна със себе си и го изгорил. Каза, че единствената причина да скрие своята съпричастност в смъртта на Тейлър Хенри било желанието му да не узнае Джанет Хенри. Това е всичко.

Фар се обърна към стенографката:

— Препишете го веднага.

Тя излезе от кабинета.

— Мислех, че ти нося новина, която много ще те развълнува — въздъхна Нед Бомонт. — Че едва ли не ще започнеш да си скубеш косата.

Окръжният прокурор го гледаше спокойно. Нед Бомонт продължи невъзмутимо:

— Смятах, че поне ще докараш тук Пол и ще му покажеш това... — той махна с ръка — „съкрушително разкритие“, би било най-сполучливият израз.

Окръжният прокурор отговори със сдържан тон:

— Моля те, позволи ми да си върша работата, както аз искам.

Нед Бомонт се засмя пак и потъна отново в мълчание, докато белокосата стенографка се върна с показанията му, преписани на машина. Тогава запита:

— Да ги потвърдя ли под клетва?

— Не — отговори Фар — само ги подпиши. Това ще бъде достатъчно.

Нед Бомонт подписа документа.

— Не излезе толкова забавно, колкото предполагах — оплака се той весело.

Фар стисна издадената си напред челюст.

— Вярно — потвърди той с мрачно задоволство, — като че ли не излезе.

— Ти си плашлива душица, Фар — повтори Нед Бомонт. — Пази се от такситата, когато пресичаш улицата. — После се поклони. — До скоро виждане.

Навън направи ядна гримаса.

Същата вечер Нед Бомонт позвъни на вратата на една триетажна къща на Смит Стрийт. Нисък човек с малка глава и широки плещи откряна вратата само една педя, каза: „Заповядайте“ и я отвори докрай.

Нед Бомонт рече: „Здравейте“, влезе, извървя дващест крачки по тъмен коридор, мина покрай две затворени врати отдясно, отвори трета врата отляво и по дървена стълба слезе в сутерена, където имаше бар и тихо свиреше радио.

Зад тезгяха се виждаше врата от матирано стъкло с надпис „Тоалетна“. Тази врата се отвори и излезе някакъв човек, мургав и с нещо маймунско, което идеше от полегатите му едри плещи, дългите му дебели ръце, сплесканото му лице и кривите му крака. Това беше Джеф Гарднър.

Като видя Нед Бомонт, дребните му червени очички светнаха.

— Я гледай, ето го Бомонт Побойника! — изрева той, показвайки с широка усмивка хубавите си зъби.

Нед Бомонт каза: „Здравей, Джеф“. Всички в стаята ги гледаха.

Джеф се приближи с надута походка до Нед Бомонт, прегърна го грубо с лявата си ръка през раменете, улови дясната ръка на Нед Бомонт с десницата си и се обърна весело към останалите:

— Това е най-славното момче, в което съм си ожулвал юмука, като имате предвид, че доста често съм го ожулвал. — Той помъкна Нед Бомонт към тезгяха. — Първо ще сръбнем по малко, а после ще ти покажа как се пие. Да пукна, ако се посрамя! — Той се ухили свирепо в лицето на Нед Бомонт. — Какво ще речеш, момчето ми?

Нед Бомонт гледаше безстрастно грозното мургаво лице, приближено до неговото, но стоящо по-ниско.

— Скоч — каза той.

Джеф се засмя радостно и се обърна отново към останалите:

— Виждате ли, харесва му. Той е... — поколеба си, навъсен, облиза устни — ... страшен избивач, не ще и дума. — Ухили се отново на Нед Бомонт. — Нали знаеш какво е избивач?

— Да.

Джеф изглеждаше разочарован.

— На мен ръжено уиски — поръча той на бармана. Когато сложиха напитките пред тях, той пусна ръката на Нед Бомонт, но с другата продължаваше да го обгръща през раменете. Пиха. Джеф остави чашата си и улови Нед Бомонт за китката. — Горе има едно местенце тъкмо за нас двамата — каза той, — толкова малка стаичка, че няма къде да паднеш. Като те блъскам в стените, не ще губиш време да се вдигаш от пода.

Нед Бомонт каза:

— Искам да черпя.

— Идеята не е лоша — съгласи се Джеф. Пак пиха.

Когато Нед Бомонт плати сметката, Джеф го забута към стълбата.

— Ще ни извините, господа — подвикна той на останалите в бара, — но трябва да отидем горе да репетираме ролите си. — Потупа Нед Бомонт по рамото. — Аз и любимецът ми.

Изкачиха два реда стъпала и влязоха в малка стаичка, в която бяха наблъскани канапе, две маси и пет-шест стола. На едната маса имаше няколко празни чаши и чинии с останки от сандвичи.

Джеф погледна с късогледи очи стаята и изруга:

— Къде се е дянала, дявол да я вземе? — Той пусна китката на Нед Бомонт, свали ръка от раменете му и попита: — Не виждаш ли тук някаква женска?

— Не.

Джеф поклати многозначително глава.

— Изфирясала е — каза той. Клатушкайки се, отстъпи крачка назад и с мръсния си пръст натисна копчето на звънеца до вратата. После махна тържествено с ръка, направи смешен поклон и произнесе: — Сядай.

Нед Бомонт седна до масата, на която не цареше чак толкова безредие.

— Разположи се на който стол искаш — каза Джеф и пак направи широк жест. — Ако не ти харесва този, настани се на друг. Искам да се смяташ за мой гост и върви по дяволите, ако не ти харесва тук.

— Този стол е чудесен — каза Нед Бомонт.

— Ами, чудесен зер! — възрази Джеф. — В тая кочина няма дори един свестен стол. Гледай. — Той вдигна един стол и отчупи единия от предните му крака. — И това наричаш чудесен стол? Слушай, Бомонт, ти си нямаш понятие от столове. — И като сложи стола обратно, захвърли крака му на канапето. — Не можеш ме баламоса. Зная аз защо си се домъкнал тук. Мислиш, че съм пиан, а?

Нед Бомонт се усмихна.

— Не, не си пиан.

— Как да не съм пиан! По-пиан съм от тебе. По-пиан от всички други в тази кочина. Пиан съм като свиня, не ми разправяй ти, че не съм, но... — Той вдигна дебелия си нечист показалец.

На вратата се появи келнер и запита:

— Какво ще заповядате, господа? Джеф се обърна към него:

— Къде беше? Спиш ли? Още преди един час ти позвъних.

Келнерът понечи да каже нещо. Джеф го пресече:

— Довеждам тук най-добрия си приятел на тоя свят да го почерпя, а какво излиза, дявол да го вземе? Киснем цял час да чакаме някакъв въшлив келнер. Нищо чудно, че вече ме гледа накриво.

— Какво желаете? — запита келнерът безразлично.

— Искам да разбера къде се е дянала женската, която беше тук.

— А, тя ли? Отиде си.

— Къде точно?

— Не зная.

— Е, разбери, и то по-бързо, мътните да те вземат. Как така не знаеш къде е отишла? В това мръсно заведение никой... — В червените му очички проблесна лукаво пламъче. — Виж какво ще ти кажа. Върви в женската тоалетна и провери дали не е вътре.

— Не е там — каза келнерът. — Излезе.

— Мръсно копеле! — изруга Джеф и се обърна към Нед Бомонт. — Какво би направил с такова мръсно копеле? Доведох те тук да се запознаеш с нея, понеже съм уверен, че тя ще те хареса и ти ще я харесаш, а тая сополивка, вместо да се запознае с приятелите ми, офейкала.

Нед Бомонт палеше мълчаливо пура.

Джеф се почеса по главата и изръмжа към келнера:

— Е, донеси ни тогава нещо за пиене — седна от другата страна на масата, срещу Нед Бомонт, и се тросна:

— На мен ръжено уиски.

— А на мен шотландско — каза Нед Бомонт.

Келнерът излезе.

Джеф гледаше Нед Бомонт озлобено.

— Да не мислиш, че не зная какво имаш наум — изръмжа ядно той.

— Нищо нямам наум — отговори Нед Бомонт безгрижно. — Искам да се видя с Шед и смятах, че ще намеря Уиски Васос тук и че той може да ме свърже с Шед.

— Мислиш, че аз не зная къде е Шед, а?

— Би трябвало да знаеш.

— Тогава защо не ме попита?

— Добре. Кажи къде е?

Джеф тупна силно масата с длан и изрева:

— Ти си лъжец. Хич не те интересува къде е Шед. Ти за мен си дошъл.

Нед Бомонт се усмихна и поклати отрицателно глава.

— За мен — настояваше маймуноподобният. — Много добре знаеш, че...

На вратата се показа човек на средна възраст с дебели червени устни и кръгли очи.

— Стига, Джеф — каза той. — Ти вдигаш най-голяма патардия тук.

Джеф се изви на стола си.

— Заради тоя мошеник — обясни той на човека на вратата, сочейки с палец Нед Бомонт. — Мисли си, че не зная какво крои. Зная аз какво крои. Той е мерзавец и това е. Накрая ще му дръпна един хубав бой, хич не си поплювам.

Човекът на вратата каза вразумяващо: „Добре де, но не е нужно да вдигаш толкова шум за това“, смигна на Нед Бомонт и отмина.

— И Тим взе да става мерзавец — промърмори Джеф мрачно и се изплю на пода.

Келнерът влезе с напитките.

Нед Бомонт вдигна чашата си, рече: „За твоє здраве“ и пи.

Джеф каза:

— Аз пък не искам да пия за твоє здраве. Ти си мерзавец. — Той гледаше навъсено Нед Бомонт.

— Ти си луд.

— Ти пък — лъжец, а аз — пиан. Но не толкова пиан, та да не разбирам какво кроиш. — Той пресуши чашата си, обърса уста с опакото на ръката си. — И твърдя, че си мерзавец.

Нед Бомонт отвърна с добродушна усмивка:

— Добре. Нека бъде по твоему.

Джеф приближи маймунската си муцуна.

— Смяташ се за голям хитрец, а?

Нед Бомонт не отвърна нищо.

— Мислиш, че е много хитро да дойдеш тук и да се мъчиш да ме напиеш, за да ме натопиш.

— Точно така — каза Нед Бомонт небрежно, — има обвинение, че си убил Франсис Уест. Вярно ли е?

— По дяволите Франсис Уест! — изруга Джеф.

Нед Бомонт повдигна рамене:

— Не го познавам.

— Ти си мерзавец — каза Джеф.

— Аз ще черпя — рече Нед Бомонт.

Маймуноподобният кимна мрачно и наклони стола си назад, за да стигне копчето на звънеца. С пръст на копчето каза: „И все пак си мерзавец“. Столът му се залюля под него, но не успя да го прекатури и застана отново на четири крака.

— Мръсник! — Джеф се облакът на масата и подиря брадата си с пестник. — Какво ме е грижа кой ще ме натопи? Няма да ме опекаат, я!

— Защо не?

— Защо не ли? Боже господи! Никой не може да ме закача, докато не свършат изборите, а пък след това всичко ще зависи от Шед.

— Може би.

— Няма „може би“!

Влезе келнерът и отново поръчаха напитки.

— Ами ако Шед те остави да паднеш? — каза Нед Бомонт лениво, когато останаха пак сами. — Случвали са се такива неща.

— Нека се опита — намръщи се Джеф, — аз зная толкова много за него...

Нед Бомонт изпусна дим от пурата си.

— Какво точно знаеш за него?

Маймунонодобният се разсмя презрително и тупна по масата с длан.

— Я гледай — изрева той, — тоя ме мисли за толкова пиян, че се надява да му кажа.

От вратата прозвуча спокоен, мелодичен баритон с лек ирландски акцент:

— Хайде, Джеф, кажи му.

На прага стоеше Шед О'Рори. Сивосините му очи гледаха Джеф малко тъжно.

Джеф примижа весело към човека на вратата и се провикна:

— Как си, Шед? Влез да сръбнем. Запознай се с мистър Бомонт. Той е мерзавец.

О'Рори произнесе тихо:

— Нали ти казах да се криеш.

— Но, Боже мой, Шед, страх ме беше да не умра от скука! Пък и нали това заведение е прикрито? То е спийкийзи.

О'Рори погледна още секунда Джеф, после — Нед Бомонт.

— Добър вечер, Бомонт.

— Здравей, Шед.

О'Рори се усмихна благо и като посочи Джеф с кратко кимване, запита:

— Много ли успя да измъкнеш от него?

— Нищо особено, което да не ми е известно — отговори Нед Бомонт. — Той вдига много шум, но напразно.

— Според мен и двамата сте мерзавци — каза Джеф. Келнерът пристигна с напитките. О'Рори го спря.

— Няма нужда. Достатъчно са пили. — Келнерът отнесе напитките.

Шед О'Рори влезе в стаята и затвори вратата. Застана гърбом към нея и рече: — Ти много дрънкаш, Джеф. И по-рано съм ти го казвал.

Нед Бомонт смигна заговорнически на Джеф. Джеф му се сопна:

— Какво има, дявол да го вземе?

Нед Бомонт се засмя.

— На теб говоря, Джеф — напомни О'Рори.

— Боже мой, знам.

— Стигнали сме до положение, когато ще престана да ти говоря — рече О'Рори.

Джеф се изправи.

— Не ставай мерзавец, Шед — каза той. — Какво си се заял с мене, дявол да го вземе? — Той заобиколи масата. — Ние с тебе сме стари приятели. Ти винаги си бил мой приятел, а аз — твой. — Протегна ръце да прегърне О'Рори, залитайки към него. — Вярно, че съм се натряскал, ама...

О'Рори сложи бялата си ръка върху гърдите на маймуноподобния и го отблъсна.

— Седни — заповяда той, без да повишава глас. Левият юмрук на Джеф замахна към лицето на О'Рори.

О'Рори отдръпна глава надясно толкова, колкото юмрукът да профучи край бузата му. Продълговатото, изящно изваяно лице на О'Рори беше сериозно и спокойно. Дясната му ръка посегна към хълбока.

Нед Бомонт скочи от стола си към десницата на О'Рори, улови я с две ръце и падна на колене.

Джеф политна към стената от тласъка на левия му пестник, но веднага се обърна и сграбчи Шед О'Рори с две ръце за гърлото. Маймунското му лице беше жълто, изкривено, грозно. Той бе напълно изтрезнял.

— Взе ли пистолета? — изпъшка Джеф.

— Да. — Нед Бомонт се изправи и отстъпи назад, държейки черен пистолет, насочен към О'Рори.

Очите на О'Рори бяха изцъклени, облепени, лицето му — кръвясало, подпухнало. Той не се съпротивляваше на човека, който го държеше за гърлото.

Джеф изви глава през рамо и се ухили на Нед Бомонт. Усмивката му беше широка, искрена, идиотски животинска. Червените му очички светкаха весело. Той произнесе с прегракнал добродушен глас:

— А сега помисли какво да правим. Трябва да го пообработим.

— Аз не искам да се бъркам в тази работа — каза Нед Бомонт. Гласът му беше спокоен. Ноздрите му потръпваха.

— Не искаш, а? — озъби му се Джеф. — Изглежда си въобразяваш, че Шед ще забрави какво сме му погодили. — Той

прокара език по устните си. — Аз ще го подредя така, че наистина да забрави.

Запъхтян, Джеф се хилеше до уши на Нед Бомонт, без да гледа човека, когото стискаше за гърлото. Сакото му се изду на раменете, на гърба и по ръкавите. На грозното му мургаво лице изби пот.

Нед Бомонт беше блед. Той също дишаше тежко и слепоочията му се покриха с влага. Гледаше през изгърбените рамене на Джеф лицето на О'Рори.

Лицето на О'Рори беше станало мораво. Силно изпъкналите му очи не виждаха нищо. Езикът му стърчеше син между посинелите устни. Крехкото му тяло се гърчеше. Едната му ръка заудря стената отзад машинално, безсилно.

Продължавайки да се хили на Нед Бомонт, без да гледа човека, чието гърло стискаше, Джеф се разкрачи малко повече и изви гръб. О'Рори престана да бие в стената. Нещо изпраця глухо, почти веднага — по-остро. Сега О'Рори вече не се гърчеше. Той се отпусна, в ръцете на Джеф.

Джеф се засмя гърлено.

— Свършено е — каза той. Ритна един стол от пътя си и захвърли тялото на О'Рори върху канапето. Тялото на О'Рори падна там ничком, едната му ръка и краката увиснаха към пода. Джеф потърка ръце в бедрата си и се обърна с лице към Нед Бомонт. — Страшно съм мекушав — каза той. — Всеки може да ме разиграва както си иска, и нищо няма да му направя.

— Ти се страхуваше от него — каза Нед Бомонт.

Джеф се изсмя.

— Да ти призная, страхувах се. Всички, които имаха разум в главата си, се страхуваха от него. А теб не те ли беше страх? — Той се изсмя пак, огледа стаята и предложи: — Хайде да се омитаме, докато не е довтасал някой. — Протегна ръка. — Дай ми пистолета. Трябва да го махнем оттук.

— Не — отсече Нед Бомонт и отмести ръката си настрани така, че насочи пистолета към корема на Джеф. — Ще кажем, че е било самозащита. Аз съм с теб. Ще се отървем при следствието.

— Ей богу, та това е блестяща идея! — възкликна Джеф. — И без това ме обвиняват в убийството на тоя Уест! — Червените му очички шареха ту към лицето на Нед Бомонт, ту към пистолета в ръката му.

Тънките, бледи устни на Нед Бомонт се разтегнаха в усмивка.

— Това си мислех и аз — каза той тихо.

— Не ставай глупак! — кресна Джеф, като направи крачка напред. — Ти...

Нед Бомонт се отдръпна зад една от масите.

— Ще те надупча, Джеф, та хич няма да ми мигне окото — предупреди той. — Не забравяй, че съм ти длъжен.

Джеф стоеше като закован и се почесваше по тила.

— Що за мерзавец си ти? — запита той озадачено.

— Просто приятел. — Нед Бомонт внезапно помръдна пистолета напред. — Седни.

След мигновено колебание, гледайки навъсено, Джеф седна.

Нед Бомонт протегна лявата си ръка и натисна копчето на звънеца. Джеф стана.

— Седни — заповяда му Нед Бомонт.

Джеф седна.

— Сложи ръцете си на масата — изкомандва Нед Бомонт.

Джеф поклати тъжно глава.

— Глупаво копеле излезе ти — каза той. — Мислиш, че ще те оставят да ме измъкнеш оттук, а?

Нед Бомонт отново заобиколи масата и седна на един стол срещу Джеф и вратата. Джеф каза:

— Я по-добре ми дай тоя пистолет и се надявай да забравя, че ти започна тая работа. Слушай, Нед, това е едно от свърталищата ми. Тук твоите номера няма да минат!

— Не пипай шишето с доматиения сок — предупреди Нед Бомонт.

Келнерът отвори вратата, облеци се срещу тях.

— Повикай Тим тук — каза Нед Бомонт, а когато маймунонодобният понечи да заговори, го сряза: — Затваряй си устата.

Келнерът тръшна вратата и се отдалечи бързо.

— Не бъди глупав, Нед — каза Джеф. — Сам си търсиш белята. А и каква полза ще имаш, ако ме предадеш? Никаква. — Той облиза устни. — Зная, че се сърдиш, задето те пораздърпахме, но... слушай... не беше по моя вина. Аз само изпълнявах заповедите на Шед. Не изкупих ли всичко сега, като му светих маслото заради теб?

— Ако не си дръпнеш ръката от шишето, ще я надупча — закани се Нед Бомонт.

— Ама че мерзавец! — възмути се Джеф. Човекът на средна възраст с дебели устни и кръгли очи отвори вратата, влезе бързо и я затвори подире си. Нед Бомонт каза:

— Джеф удуши О’Рори. Телефонирай на полицията. Ще имате време да опразните заведението, преди да са дошли. Не е зле също да повикаш лекар, може да не е умрял още.

Джеф се засмя презрително.

— Ако не е умрял, аз съм папата. — Той престана да се смее и се обърна с небрежна фамилиарност към човека с дебелите устни: — Представи си: този тип си въобразява, че ще го оставиш да се измъкне. Кажи му, Тим, че няма такъв шанс.

Тим погледна мъртвеца на канапето, после — Джеф и Нед Бомонт. Кръглите му очи бяха сериозни. Той заговори бавно на Нед Бомонт.

— Това ще zlepостави заведението. Не може ли да го изнесем на улицата, там да го намерят?

Нед Бомонт поклати глава.

— Опразни заведението си, преди да са дошли полицаите, и всичко ще бъде наред. Аз ще ти помогна с каквото мога.

Виждайки, че Тим се колебае, Джеф се обади:

— Слушай, Тим, ти ме познаваш. Добре разбираш, че...

Тим каза не особено любезно:

— За бога, млъкни.

Нед Бомонт се усмихна:

— Никой не те познава, Джеф, от момента, когато Шед умря.

— А, така ли? — Маймуноподобният се намести по-удобно на стола си и лицето му се оживи. — Е, добре. Предайте ме. След като вече зная с какви негодници си имам работа, предпочитам да падна, отколкото да ви искам каквото и да било.

Без да обръща внимание на Джеф, Тим попита:

— Този ли е единственият изход от положението?

Нед Бомонт кимна утвърдително.

— Няма що, ще се измъкнем някакси — каза Тим и хвана дръжката на вратата.

— Ще провериш ли дали Джеф носи пистолет у себе си? — помоли Нед Бомонт.

Тим поклати глава.

— Това стана тук, но аз нямам нищо общо с тая работа, а и не искам да имам — каза той и излезе.

Излегнат удобно на стола, сложил спокойно ръце на ръба на масата пред себе си, Джеф говори на Нед Бомонт непрекъснато до идването на полицията. Бъбреше весело, обсипвайки Нед Бомонт с какви ли не цинични, нецензурни или просто обидни епитети, обвинявайки го в дълъг разнороден списък от пороци.

Нед Бомонт слушаше с вежлив интерес.

Първият полицай, който влезе, беше кокалест беловлас човек с лейтенантска униформа. След него вървяха шестима полицейски детективи.

Нед Бомонт каза:

— Здравей, Брет. Мисля, че той има пистолет у себе си.

— Но какво става тук? — запита Брет, гледайки трупа на канапето. В това време двама от детективите се промъкнаха зад гърба на Джеф Гарднър и го уловиха.

Нед Бомонт разправи на Брет какво се бе случило.

Разказът му беше точен, но оставяше впечатлението, че О'Рори е бил убит при спречкването, а не след обезоръжаването му.

Докато Нед Бомонт говореше, влезе лекар, обърна трупа на Шед О'Рори на канапето, огледа го бегло и се изправи. Лейтенантът погледна доктора. Докторът каза: „Свършил е“ и излезе от малката претъпкана стаичка.

Джеф ругаеше добродушно двамата детективи, които го държаха. В отговор на всяка негова ругатня един от детективите го удряше с юмрук в лицето. Изкуствените му челюсти бяха избити. От устата му течеше кръв.

Нед Бомонт предаде на Брет пистолета на умрелия и стана.

— Веднага ли искаш да дойда в полицейското управление? Или предпочиташ утре?

— По-добре ела веднага — отговори Брет.

Отдавна беше минало полунощ, когато Нед Бомонт излезе от полицейското управление. Той пожела „лека нощ“ на двамата репортери, които си бяха тръгнали е него, качи се на такси и каза адреса на Пол Медвиг.

В приземния етаж на Медвиговата къща още светеше и когато Нед Бомонт изкачи парадната стълба, отвори му мисис Медвиг. Тя беше с черна рокля и шал на раменете.

— Здравей, майко — каза той. — Какво правиш толкова късно?

— Помислих, че е Пол — рече тя, но не изглеждаше разочарована.

— А нима Пол не си е вкъщи? Искан да се видя е него. — Той я гледаше пронизително. — Какво има?

Старата жена се отдръпна, отваряйки широко вратата.

— Влез, Нед.

Той влезе.

Тя затвори вратата и каза:

— Опал направи опит за самоубийство.

Той сведе очи и измънка:

— Какво? Това пък какво значи?

— Прерязала си китката, преди медицинската сестра да успее да я спре. Но не е загубила много кръв и ще се оправи, ако не направи нов опит. — Гласът и държането ѝ бяха твърди.

Ала гласът на Нед Бомонт трепереше, когато запита:

— Къде е Пол?

— Не зная. Не можахме до го намерим. Трябваше отдавна да си е вкъщи. Не ми е известно къде е. — Тя сложи костелива ръка върху рамото на Нед Бомонт и сега гласът ѝ леко потреперваше. — Вярно ли е, че ти... ти и Пол... — Спря се, стискайки ръката му.

— Свършено е завинаги — поклати глава Нед Бомонт.

— Ох, Нед, момчето ми, не можете ли да се сдобрите? Нали двамата бяхте... — Гласът ѝ пак секна.

Нед Бомонт вдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха влажни.

— Не, майко — рече той кротко, — свършено е завинаги. Не ти ли е разказал още?

— Не, но когато споменах, че съм ти съобщила по телефона за идването на следователя от окръжната прокуратура, Пол ме помоли друг път да не правя това и каза, че вие... вие вече не сте приятели.

Нед Бомонт се прокашля.

— Слушай, майко, кажи му, че съм дошъл да говоря с него. Предай му, че се прибирам в квартирата си и ще го чакам там, ще чакам цяла нощ. — Той пак се прокашля и като се запъваше, добави: — Предай му това.

Мисис Медвиг сложи костеливите си ръце на раменете му.

— Ти си добро момче, Нед, не искам да се карате с Пол. Ти си най-добрият му приятел, каквото и да се е случило помежду ви. Но какво точно е станало? Да не би заради тая Джанет...

— Запитай Пол — отговори той с тих, горчив глас. Поклати нетърпеливо глава. — Сега трябва да бързам, майко. Вие с Опал имате ли нужда от моята помощ?

— Не, отбий се само да я видиш, докато още не е заспала. Може би ще бъде полезно да й поговориш. Тя винаги те е слушала.

Той поклати глава.

— Не, Опал също... — преглътна, — няма да иска да ме види.

ГЛАВА ДЕСЕТА СЧУПЕНИЯТ КЛЮЧ

Нед Бомонт се прибра в квартирата си. Пи кафе, пуши, изчете един вестник, едно списание и половин книга. От време на време спираше четенето и се разхождаше неспокойно из апартамента си. Звънецът на вратата му не позвъняваше. Телефонът му също не издаваше звук.

В осем часа сутринта се изкъпа, обръсна се и се преоблече. Поръча си закуска и я изяде.

В девет, часа отиде до телефона, набра номера на Джанет Хенри, попита за нея и каза:

— Добро утро... Да, чудесно, благодаря... Е, готови сме за фойерверките... Да... Ако баща ви е там, не е зле първо да го поставим в течение на цялата работа... Добре, но нито думица, докато не дойда... Щом успея. Тръгвам веднага... Добре. Ще се видим след няколко минути.

Стана от телефона, вторачен някъде в пространството, плесна шумно с ръце и потри длани. Устните под мустачките му бяха сурово стиснати, очите му приличаха на пламтящи кафяви точки. Отиде до гардероба и бързо си сложи палтото и шапката. Излезе от квартирата си, като си подсвиркваше през зъби „Загубено девойче“ и вървеше с широки крачки по улиците.

— Мис Хенри ме чака — съобщи той на прислужницата, която му отвори вратата на дома на Хенри.

Тя каза „Добре, сър“ и го заведе в една лъчезарна стая с ярки тапети, където сенаторът и дъщеря му закусваха.

Джанет Хенри скочи веднага, тръгна към него с протегнати ръце и развълнувано възкликна:

— Добро утро!

Сенаторът стана по-бавно, погледна дъщеря си с учудване, после подаде ръка на Бомонт и каза:

— Добро утро, мистър Бомонт. Много се радвам, че ви виждам. Няма ли да...

— Благодаря, не, закусих.

Джанет Хенри трепереше. От вълнение руменината се бе отцедила от кожата ѝ, очите ѝ бяха потъмнели, придавайки ѝ вид на наркоманка.

— Трябва да ти кажем нещо, татко — заговори тя с напрегнат, пресекав глас, — нещо, което... — обърна се внезапно към Нед Бомонт. — Кажете му! Кажете му!

Нед Бомонт я погледна изкосо, със сбърчени вежди, после погледна баща ѝ право в очите. Сенаторът продължаваше да стои прав до мястото си на масата. Нед Бомонт започна:

— Имаме много солидни доказателства — включително и самопризнание, — че Пол Медвиг е убил вашия син.

Очите на сенатора се присвиха, той се подпря с длан на масата пред себе си.

— Какви са тези много солидни доказателства? — запита той.

— Е, сър, главното е, разбира се, самопризнанието. Пол Медвиг заявява, че вашият син го подгонил в оная вечер и посегнал да го удари с някакъв чепат кафяв бастун, ала когато Медвиг се помъчил да измъкне бастуна от ръцете на сина ви, случайно го ударил с него. Казва, че отнесъл бастуна и го изгорил, но вашата дъщеря... — Нед Бомонт кимна леко на Джанет Хенри — ...заявява, че бастунът и досега си е на мястото.

— Така е — потвърди тя. — Става дума за бастуна, който майор Собридж ти донесе.

Лицето на сенатора беше бледо и твърдо като мрамор.

— Продължавайте — рече той.

Нед Бомонт махна с ръка.

— Е, сър, щом вашият син не е носил бастун, значи отпада твърдението, че е било случайност или самозащита. — Той повдигна рамене. — Вчера съобщих това на Фар. Той явно се страхува да поеме излишни рискове — нали знаете какъв е, — но според мен не му остава нищо друго освен да арестува Пол още днес.

Джанет Хенри гледаше намръщено Нед Бомонт, очевидно озадачена от нещо, понечи да заговори, но само стисна устни.

Сенаторът Хенри докосна устата си със салфетката, която все още държеше в лявата си ръка, хвърли я на масата и попита:

— А има ли... ъ-ъ... някакви други доказателства?

Отговорът на Нед Бомонт беше също въпрос, изречен небрежно:

— Това не е ли достатъчно?

— Но нали има и други? — обади се Джанет Хенри.

— Да, нещо в подкрепа на първото — каза Нед Бомонт пренебрежително и се обърна към сенатора: — Мога да ви дам повече подробности, но вече имате главното. То е достатъчно, нали?

— Напълно — отговори сенаторът и сложи ръка на челото си. — Трудно ми е да повярвам, но явно е така. Моля да ме извините за момент, мистър Бомонт, и — към дъщеря си — и ти, мила. Искам да бъда сам, да помисля, да свикна с... Не, не, останете тук. Аз ще се оттегля в стаята си. — Поклони се грациозно. — Моля ви да не си отивате, мистър Бомонт. Няма да се бавя... само за момент да... да свикна с мисълта, че този човек, с когото работех рамо до рамо, е убиецът на сина ми.

Той се поклони пак и излезе гордо изправен.

Нед Бомонт улови Джанет Хенри за ръката и попита с тих, напрегнат глас:

— Слушайте, да не го прихванат дяволите?

Тя го изгледа учудено.

— Например да търти да гони Пол? — обясни той. — Това не е желателно. Кой знае как може да свърши.

— Не знам — отговори тя.

Той направи нетърпелива гримаса.

— Не бива да допуснем това. Не може ли да се скрием някъде около изхода, за да го възпрем, ако се опита?

— Може. — В гласа ѝ звучеше уплаха.

Тя го заведе в една малка стая, обърната към улицата, но притъмняла от дебелия пердета на прозорците. Вратата ѝ беше на няколко крачки от портата. Застанаха притиснати един до друг в тъмната стаичка, до леко откренатата врата. И двамата трепереха. Джанет Хенри се опита да прошепне нещо на Нед Бомонт, но той ѝ изшътка да мълчи.

Не стояха дълго. По килима на коридора прошумяха тихи стъпки и сенаторът Хенри с шапка и палто забърза към пътната врата.

Нед Бомонт пристъпи напред и каза:

— Почакайте, сенаторе Хенри.

Сенаторът се обърна. Лицето му беше сурово и студено, очите му — властни.

— Моля да ме извините — каза той. — Трябва да изляза.

— Не бива — рече Нед Бомонт и прегради пътя на сенатора. — Само ще ни навлечете нови неприятности.

Джанет Хенри притича до баща си.

— Не отивай, татко — замоли се тя. — Послушай мистър Бомонт.

— Аз вече послушах мистър Бомонт — отвърна сенаторът. — Готов съм на драго сърце да го изслушам пак, ако иска да ми даде някакви допълнителни сведения. В противен случай ще го моля да ме извини. — Той се усмихна на Нед Бомонт. — Отивам да действам въз основа на това, което ми казахте.

Нед Бомонт го гледаше спокойно в очите.

— Според мен не бива да се срещате с него — настоя той.

Сенаторът изгледа Нед Бомонт високомерно.

— Но, татко... — подзе Джанет, ала той я спря с поглед.

Нед Бомонт се изкашля. По бузите му избиха червени петна. Той протегна бързо лявата си ръка и докосна десния джоб на палтото на сенатора.

Сенаторът Хенри се отдръпна възмутен.

Нед Бомонт кимна сякаш на себе си.

— Лошо — каза той сериозно и погледна Джанет Хенри. — Той има пистолет в джоба си.

— Татко — извика тя и сложи ръка на уста си.

Нед Бомонт сви устни.

— Слушайте — обърна се той към сенатора, — в никой случай няма да ви позволим да излезете оттук с пистолет в джоба.

— Не го пускай, Нед — замоли Джанет Хенри.

Очите на сенатора ги обгаряха с презрение.

— Струва ми се, че и двамата се самозабравяте — каза той. — Джанет, моля те, прибери се в стаята си.

Тя се върна неохотно две крачки, после се спря и кресна:

— Няма да се прибера! Няма да ти позволя да направиш това. Не го пускай, Нед.

Нед Бомонт облиза устни.

— Няма да го пусна — обеща той.

Сенаторът го погледна студено и улови дръжката на пътната врата.

— Вижте какво, сър — заговори той почтително. — Не искам да ви се меся, но не мога да ви позволя това. — Пусна ръката на сенатора, бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади оръфан, измачкан и изцапан сгънат лист. — От един месец вече съм специален следовател при окръжната прокуратура, ето назначението ми. — Подаде го на сенатора. — Доколкото ми е известно, досега не е отменявано, тъй че... — повдигна рамене — ...не мога да ви позволя да извършите убийство.

Без да поглежда листа, сенаторът произнесе презрително:

— Вие се опитвате да спасите живота на вашия приятел-убиец.

— Знаете, че не е така.

Сенаторът се изправи.

— Достатъчно — каза той и натисна дръжката на вратата.

— Стъпите ли на тротоара с този пистолет в джоба, ще ви арестувам — предупреди Нед Бомонт.

— Ох, татко! — простена Джанет Хенри.

Сенаторът и Нед Бомонт стояха един срещу друг задъхани и се гледаха в очите. Пръв заговори сенаторът.

— Остави ни за няколко минути насаме, мила — обърна се той към дъщеря си. — Искам да кажа някои неща на мистър Бомонт.

Джанет погледна въпросително Нед Бомонт. Той кимна.

— Добре — отговори тя на баща си, — но при условие че няма да излезеш докато не се видим пак.

— Ще се видим — усмихна се той.

Двамата мъже я проследиха с очи, докато вървеше по коридора, свърна наляво, хвърли им поглед назад и изчезна зад една врата.

Сенаторът заговори печално:

— Боя се, че влияете лошо на дъщеря ми. Обикновено тя не е толкова... ъ-ъ... упорита.

Нед Бомонт се усмихна гузно, но не възрази.

— Откога е това? — запита сенаторът.

— Искате да кажете: откога се ровим в убийството? Лично аз само от ден-два. Дъщеря ви се занимава още от самото начало. Все мисли, че Пол го е извършил.

— Какво? — сенаторът остана със зяпнала уста.

— Винаги е смятала, че той го е извършил. Вие не знаехте ли това? Тя го мрази отдън душа... винаги го е мразила.

— Мрази ли го? — изпъшка сенаторът. — Боже мой, не може да бъде!

Нед Бомонт кимна и се усмихна озадачено на човека до вратата.

— Наистина ли не знаехте?

Сенаторът изпухтя шумно.

— Елате тук — каза той и го поведе към тъмната стая, където Нед Бомонт и Джанет Хенри се бяха крили. Докато Нед Бомонт затваряше вратата, сенаторът запали осветлението. После двамата застанаха един срещу друг.

— Искам да си поговорим като мъже, мистър Бомонт — подхвана сенаторът. — Мисля, че можем да забравим вашите... — той се усмихна — ...служебни задължения, нали?

Нед Бомонт кимна.

— Разбира се. И Фар вероятно също ги е забравил.

— Именно. Слушайте, мистър Бомонт, аз не съм кръвожаден човек, но за нищо на света не мога да се примиря с мисълта, че убиецът на моя син е свободен и ненаказан, когато...

— Нали ви казах, че ще го арестуват. Не могат да оставят тази работа току-така. Доказателствата са неоспорими и всички знаят това.

Сенаторът пак се усмихна студено.

— Нека говорим като опитни политици. Нима разчитате да ме убедите, че има опасност Пол Медвиг да бъде наказан за нещо, което е извършил в този град?

— Да. С Пол е свършено. Всички му изменят. Единственото, което ги спира, е навикът им да скачат, когато плесне с камшика. Нужно им е малко време да съберат кураж.

Сенаторът Хенри се усмихна и поклати глава:

— Ще ми позволите ли да не се съглася с вас? И да ви изтъкна, че се занимавам с политика още преди вие да се родите?

— Не ще и дума.

— В такъв случай мога да ви уверя, че никога няма да могат да съберат нужния кураж, с колкото и време да разполагат. Пол е техен главатар и макар че са възможни временни бунтове, ще си остане техен главатар.

— Май няма да се разберем по този въпрос — отвърна Нед Бомонт. — С Пол е свършено. — Той се навъси. — А сега за пистолета. Не бива да си служите с него. По-добре ми го дайте. — Протегна ръка.

Сенаторът пъкна десница в джоба на палтото си. Нед Бомонт пристъпи към сенатора и го улови с лявата си ръка за китката:

— Дайте ми го.

Сенаторът го гледаше свирепо.

— Е, добре — каза Нед Бомонт, — щом не може другояче — и след кратка борба, при която прекатуриха един стол, взе от сенатора оръжието — старомоден револвер. Когато пъкнаше револвера в един от задните си джобове, влезе Джанет Хенри с обезумял поглед и пребледняло лице.

— Какво става? — извика тя.

— Не иска да се вразуми — промърмори Нед Бомонт. — Наложил се да му иззема револвера.

Лицето на сенатора се гърчеше. С хрипкаво пъкване той направи крачка към Нед Бомонт.

— Махай се от къщата ми — заповяда той.

— Няма да се махна — отвърна Нед Бомонт. Тъглчетата на устните му потрепваха. Очите му пламтяха от гняв. Той се пресегна и дръпна Джанет Хенри грубо за ръката. — Седни и ме изслушай. Ти сама си го търсеше и сега се налага да изтърпиш. — Обърна се към сенатора:

— Имам да говоря много, затова не е зле и вие да седнете.

И Джанет, и баща ѝ останаха прави. Тя гледаше Нед Бомонт с разширени от ужас очи, той — със суров, предпазлив поглед. Но лицата им бяха еднакво бледи.

Нед Бомонт се обърна към сенатора:

— Вие сте убили сина си.

Нищо не трепна по лицето на сенатора. Той не помръдна.

Няколко секунди Джанет Хенри стоя неподвижно като баща си. После на лицето ѝ се появи изражение на неописуем ужас и тя съвсем бавно седна на пода. Не падна. Бавно прегъна колене и се отпусна на пода в седнало положение, наклонена надясно, подпряна о пода с дясната си ръка, обърнала ужасеното си лице към баща си и към Нед Бомонт.

Двамата мъже дори не я поглеждаха.

Нед Бомонт заговори отново на сенатора:

— Сега вие искате да убиете Пол, за да не може да каже, че сте убили сина си. Знаете, че можете да го убиете и да се измъкнете

безнаказано като опитен джентълмен от старата школа, — ако успеете да разиграете пред света комедията, която току-що изиграхте пред нас. — Той се спря.

Сенаторът мълчеше. Нед Бомонт продължи:

— Знаете, че Пол ще престане да ви прикрива, ако го арестуват, понеже не иска Джанет да го смята за убиец на брат й. — Той се засмя горчиво. — Каква лоша шега сте му скроили! — Прокара пръсти през косата си. — А сега как са се развили нещата: когато Тейлър научил, че Пол целунал Джанет, изтичал подире му, като взел със себе си бастун и си сложил шапка, макар че това не било толкова важно. И след като вие сте разсъдили как може да се провалят плановете ви да бъдете преизбран...

Сенаторът го прекъсна с прегракнал гневен глас:

— Това са глупости! Аз няма да позволя дъщеря ми да бъде подлагана...

Нед Бомонт се изсмя грубо.

— Разбира се, че са глупости — каза той. — И това, че сте върнали вкъщи бастуна, с който сте го убили, и това, че сте си сложили шапката му, защото сте се завтекли гологлав, всичко е глупост, но глупост, която ще ви прикове на кръста.

Сенаторът попита с тих, презрителен глас:

— А самопризнанието на Пол?

Нед Бомонт се усмихна.

— Много просто — отвърна той. — Ето какво ще направим. Джанет, потърси го по телефона и го помоли да дойде веднага. Тогава ще му разкажем как баща ти тръгна да го гони с пистолет, да видим как ще реагира.

Джанет помръдна, но не стана от пода. Лицето й беше безстрастно.

— Това е смешно — каза баща й. — Няма да направим нищо подобно.

— Телефонирай му, Джанет — заповяда Нед Бомонт властно.

Тя се изправи на крака и без да обръща внимание на вика на сенатора: „Джанет!“, тръгна към вратата. Тогава сенаторът промени тона.

— Чакай, мила — каза той и се обърна към Нед Бомонт: — Искам да поговоря насаме с вас.

— Добре — съгласи се Нед Бомонт и погледна момичето, спряло се нерешително на вратата.

Но преди да успее да проговори, тя каза упорито:

— Искам да чуя какво ще си кажете. Имам право на това.

Той кимна, погледна баща ѝ и рече:

— Вярно, има право.

— Джанет, скъпа — заговори сенаторът, аз се мъча да те пощадя.

Аз...

— Не желая да ме щадиш — възрази тя с тих, безжизнен глас. — Искам да зная всичко.

Сенаторът разпери длани в знак на безсилие.

— Тогава няма да кажа нищо.

— Телефонирай на Пол, Джанет — рече Нед Бомонт.

Но преди тя да успее да помръдне, сенаторът проговори:

— Недейте. Поставете ме в затруднение, но... — Той извади кърпа и обърса ръцете си. — Ще ви разкажа точно какво се случи, а после ще ви поискам една услуга, която, мисля, не можете да ми откажете. Обаче... — Той се спря и погледна дъщеря си. — Е, щом искаш да чуеш, влез, мила, и затвори вратата.

Тя затвори вратата и седна на един стол до нея, наведена напред, вцепенена, с напрегнато лице.

Сенаторът сложи ръце зад гърба си, продължавайки да държи кърпичката, и като гледаше Нед Бомонт без враждебност, заговори:

— Нея вечер се завтекох подир Тейлър, понеже не исках да развалям приятелството си с Пол заради избухливостта на сина ми. Настигнах ги на Китайска улица. Пол вече беше измъкнал бастуна от ръцете му. Те се караха ожесточено, по-право Тейлър даваше тон. Помолих Пол да ни остави сами, сам да се оправя със сина си. Той се подчини, като ми даде бастуна. Тогава Тейлър ми заговори така, както никой син няма право да говори на баща си, и се опита да ме изблъска, за да подгони Пол отново. Не зная как точно стана това... ударът... но така или иначе стана, Тейлър падна и разби главата си в бордюра. Тогава Пол се върна обратно — не беше се отдалечил много — и разбрахме, че Тейлър е умрял моментално. Пол настоя да го оставим там и да не признаваме съучастието си в смъртта му. Каза, че това неминуемо ще предизвика неприятен скандал, който ще компрометира предстоящата предизборна кампания и... хм... успя да ме убеди. Той

именно взе шапката на Тейлър и ми я сложи на главата: аз бях изскочил от къщи гологлав. Увери ме, че ще прекратим полицейското следствие, ако то ни застраши отблизо. По-късно, по-точно миналата седмица, когато се разтревожих от слуховете, че уж той убил Тейлър, отидох при него и му предложих да направим пълни самопризнания. Той се изсмя на опасенията ми и ме увери, че е в състояние да се погрижи сам за себе си. — Сенаторът измъкна ръцете си иззад гърба, обърса лицето си с кърпа и заключи: — Ето така се развиха нещата.

— И си го оставил да лежи в такова положение там, на улицата! — извика дъщеря му със задавен глас.

Той трепна, но не отговори нищо. След кратко мълчание Нед Бомонт каза:

— Същинска предизборна реч... украсена дори с мъничко истина. — Той направи гримаса. — Щяхте да ни искате някаква услуга.

Сенаторът сведе очи към пода, после ги вдигна отново към Нед Бомонт.

— Но само вие трябва да я чуете.

— Не може — каза Нед Бомонт.

— Прости ми, мила — обърна се сенаторът към дъщеря си, а после към Нед Бомонт: — Аз ви казах истината, но напълно съзнавам в какво положение се намирам. Услугата, която ви искам, е да върнете револвера ми и да ме оставите пет минути... една минута... сам в тази стая.

— Не може — повтори Нед Бомонт. Сенаторът се олюля, притиснал до гърдите си ръка, от която висеше кърпичката.

— Ще си понесете заслуженото — каза Нед Бомонт.

Нед Бомонт изпрати до пътната врата Фар, белокосата му стенографка, двама полицейски служители и сенатора.

— Няма ли да дойдеш? — попита Фар.

— Не, но ще се видим.

Фар раздруса възторжено ръката му.

— Дано да бъде по-скоро. Отбивай се по-често, Нед — каза той. — Ти ми правиш номера, но не ти се сърдя, като виждам какво излиза от тях.

Нед Бомонт му се усмихна, кимна на детективите, които също му кимнаха, поклони се на стенографката и затвори вратата. Изкачи се по стълбата до стаята с белите стени, където беше пианото. Когато влезе, Джанет Хенри стана от канапето с извита облегалка.

— Отидоха си — каза той с преднамерено сух глас.

— Какво... какво стана?

— Взеха от него почти пълни самопризнания... повече подробности, отколкото даде на нас.

— Ще ми кажеш ли истината?

— Да — обеща той.

— Какво... — Тя се спря. — Какво ще му направят, Нед?

— Вероятно нищо особено. Възрастта, неговата известност и някои други неща ще му помогнат. Сигурно ще го осъдят за непредумишлено убийство, а после ще отложат изпълнението на присъдата или ще я отменят.

— Смяташ ли, че е било случайност?

Нед Бомонт поклати глава. Очите му бяха студени. Той каза рязко:

— Изглежда е побеснял при мисълта, че неговият син проваля шансовете му да бъде преизбран, и го е ударил.

Тя не възрази. Кършейки пръсти, зададе следващия си въпрос със затруднение:

— Щеше ли... щеше ли да... да застреля Пол?

— Като нищо. Можеше да се отърве, представяйки се като стар човек, който откъщава за смърт, за която законът не може да отмъсти. Знаеше, че Пол няма да си държи езика зад зъбите, ако бъде арестуван. Пол мълчеше от същите съображения, поради които подкрепяше баща ти за преизбиране: понеже те обичаше. Не можеше да те спечели, ако потвърдеше, че е убил брат ти. Не го интересуваше какво мислят другите, ала не знаеше, че и ти го смяташ за убиец. Ако знаеше, лесно щеше да докаже невинността си.

Тя поклати тъжно глава.

— Аз го мразех. Бях несправедлива към него, но продължавам да го мразя. — Тя изхълца. — Защо става така, Нед?

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Не ми задавай гатанки.

— А ти — каза тя — ме подлъга, измами ме и стовари всичко на главата ми, а въпреки това не те мразя.

— Пак гатанки — рече той.

— Откога, Нед — запита тя, — откога знаеш... знаеш за баща ми?

— Не мога да ти отговоря. Това отдавна се въртеше в подсъзнанието ми. Като че само така можех да си обясня глупостта на Пол, защото ако бе убил Тейлър, щеше отдавна да ми го каже. Нямахше причина да го крие от мен. Ала имаше причина да крие престъплението на баща ти. Знаеше, че не храня симпатии към баща ти. Аз достатъчно ясно давах да се разбере това. Смяташе, че съм способен да забия нож в гърба на твоя баща. А беше уверен, че не съм в състояние да забия в неговия гръб. Затова, когато му заявих, че възнамерявам да разясня убийството независимо от твърденията му, той ми направи онова лъжливо самопризнание, за да ме възпре.

— А защо ти не хранеше симпатии към баща ми? — запита тя.

— Защото — отговори той разпалено — не обичам сводници.

Лицето ѝ почервения, погледът ѝ се смути. Тя попита с дрезгав, задавен глас:

— И мен ли не харесваш, понеже...?

Той не каза нищо.

Тя прехапа устни и кресна:

— Отговори!

— Ти си друга — рече той, — само че не си за Пол, много см играеш с него. И ти, и баща ти бяхте отрова за него. Аз се опитах да му втълпя това. Опитвах се да му втълпя, че и ти, и баща ти го смятате за някакво низше същество, с което можете да се отнасяте както си искате. Опитах се да му втълпя, че баща ти е свикнал цял живот да печели без особен труд и че ако го поставят натясно, или ще се обърка, или ще се увълчи. Само че Пол беше влюбен в теб, затова... — Нед Бомонт стисна зъби и отиде до пианото.

— Ти ме презираш — каза тя с тих, твърд глас. — Смяташ ме за развратница.

— Не те презирам — отвърна той раздразнено, без да се обръща към нея. — Каквото си направила, платила си за него, а и на теб са ти платили... Това се отнася до всички ни.

Настъпи мълчание, най-сетне тя заговори:

— Сега ти и Пол пак ще бъдете приятели.

Той се извърна рязко от пианото, като че искаше да се отърси от нещо, и погледна ръчния си часовник.

— А сега трябва да се сбогуваме.

В очите ѝ блесна уплаха.

— Отиваш ли си?

Той кимна.

— Ще успея да хвана влака в четири и половина.

— Завинаги ли си отиваш?

— Ако не ме повикат за някое от тия дела, но мисля, че лесно ще се отърва.

Тя протегна поривисто ръце:

— Вземи ме със себе си.

Той замига срещу нея.

— Наистина ли искаш да се махнеш? Или просто изпадаш в истерия? — запита той. Лицето му беше пурпурночервено. Преди тя да успее да проговори, добави: — Впрочем няма значение. Ще те взема, щом искаш да се махнеш. — Намръщи се. — Но всичко тук... — махна с ръка и посочи къщата — ...кой ще се грижи за това?

— Не ме интересува — каза тя горчиво. — Нашите кредитори ще се погрижат.

— Трябва да помислиш и за нещо друго — произнесе той бавно. — Всички ще кажат, че си изоставила баща си, когато е изпаднал в

беда.

— Изоставям го — заяви тя — и нека да кажат това. Не ме интересува какво говорят хората... ако ме вземеш със себе си. — Тя изхлипа. — Нямахте да постъпя така, ако той не беше избягал, ако не го беше оставил да лежи сам в оная тъмна улица.

— Остави това сега — каза рязко Нед Бомонт. — Ако ще тръгваш, стягай си багажа. Вземи само това, което се побира в два куфара. За останалото по-късно можем да пратим някого.

Тя се засмя пискливо, неестествено и избяга от стаята. Нед Бомонт запали пура, седна до пианото и свири до завръщането ѝ. Тя дойде с черна шапка, черно манто и два куфара в ръце.

3

Тръгнаха с такси към квартирата му. Почти из целия път мълчаха. По едно време тя заговори внезапно:

— В оня сън... не ти казах... ключът беше стъклен и се счупи в ръцете ни точно когато отворяхме вратата, защото заяде в бравата и трябваше да я насилим.

Той я погледна изкосо и запита:

— Е, и?

Тя потръпна.

— Не успяхме да заключим змиите, те излязоха и се нахвърлиха върху нас, аз изпищях и се събудих.

— Това е било само сън — каза той. — Забрави го. — Усмихна се тъжно. — А в моя сън... ти хвърли обратно пъстървата ми.

Таксито спря пред жилището. Качиха се в апартамента. Тя предложила му помогне да стегне багажа си, но той отвърна:

— Не, сам ще се оправя. Седни и си почивай. Имаме един час до тръгването на влака.

Тя се настани на едно от червените му кресла.

— Къде отиваш... отиваме? — попита тя плахо.

— Като начало в Ню Йорк.

Нед Бомонт бе успял да приготви само един куфар, когато на вратата се позвъни.

— По-добре върви в спалнята — каза той и пренесе куфарите й там. Когато излезе, затвори междинната врата.

Отиде до външната врата и я отвори. Пол Медвиг заговори:

— Дойдох да ти кажа, че се оказа прав, чак сега разбрах това.

— Но снощи ти не дойде.

— Да, защото тогава не знаех. Прибрах се веднага, след като ти си отиде.

— Влез — кимна му Нед Бомонт и се дръпна от вратата.

Медвиг влезе във всекидневната и веднага забеляза куфарите, но известно време оглежда стаята, преди да запита:

— Заминаваш ли?

— Да.

Медвиг се отпусна уморено на креслото, на което бе седяла Джанет Хенри. Лицето му изглеждаше състарено.

— Как е Опал? — запита Нед Бомонт.

— Добре е, горката. Сега ще се оправи.

— Ти си виновен за това.

— Зная, Нед. Ей богу, зная. — Медвиг изпъна крака и се загледа в обувките си. — Не мисли, че се гордея със себе си. — Помълча и добави: — Струва ми се... сигурен съм, че Опал ще се радва да те види, преди да заминеш.

— Предай на нея и майка си „сбогом“ от мое име: Аз тръгвам с влака в четири и половина.

Медвиг вдигна сините си очи, помрачени от мъка.

— Разбира се, имаш право, Нед — каза той дрезгаво — хм... бога ми, ти си прав! — Загледа се пак в обувките си.

— А какво ще стане с не твърде верните ти помагачи? — запита Нед Бомонт. — Ще ги строиш ли? Или вече са се строили?

— Фар и останалите мерзавци ли?

— Тъхъ.

— Ще им дам урок — Медвиг говореше решително, но в гласа му нямаше ентузиазъм. Той не откъсваше очи от обувките си. — Цели четири години ще ми струва всичко, но мога да използвам това време за „почистване на къщата“ и създаване на здрава организация.

Нед Бомонт повдигна вежди.

— За да ги биеш на урните, а?

— Да ги бия ли? Не, това е малко, ще ги вдигна във въздуха! Шед е мъртъв. Ще оставя бандата му да вилнее още четири години. Между тях няма нито един способен да ми създаде грижи. Следващия път градът ще бъде отново в мои ръце, а дотогава ще съм „почистил къщата“.

— Но ти би могъл да победиш сега — подхвърли Нед Бомонт.

— Вярно, само че не искам да побеждавам с тия негодници.

— Разбира се, нужно е търпение и смелост — кимна Нед Бомонт, — но мисля, че това наистина е най-добрият път.

— Само той ми е останал — каза Медвиг тъжно. — Виж, мозък никога не съм имал. — Той премести очи от краката си към огнището.

— Налага ли се непременно да заминаваш, Нед? — попита той едва чуто.

— Налага се.

Медвиг се изкашля шумно.

— Не искам да съм последен глупак — каза той, — ала ми се иска, независимо дали ще заминеш или ще останеш, да не ми се сърдиш, Нед.

— Не ти се сърдя за нищо, Пол.

Медвиг вдигна бързо глава.

— Ще се ръкуваш ли с мен?

— Разбира се.

Медвиг скочи, сграбчи ръката на Нед Бомонт и я стисна до болка.

— Не заминавай, Нед. Не ме изоставяй. Господ е свидетел колко си ми нужен сега. Но дори и да не си ми нужен... ще направя всичко възможно да изкупя вината си.

Нед Бомонт поклати глава.

— Няма какво да изкупваш.

— Тогава?

Нед Бомонт повторно поклати глава.

— Не мога. Трябва да замина.

Медвиг пусна десницата му и като седна отново, промърмори тъжно:

— Е, така ми се пада.

Нед Бомонт махна нетърпеливо с ръка.

— Това няма нищо общо с нашите отношения. — Спря се и прехапа устна. После каза решително: — Джанет е тук.

Медвиг се вторачи в него.

Джанет Хенри отвори вратата на спалнята и влезе във всекидневната. Лицето ѝ беше бледо и измъчено, но тя пристъпи с високо изправена глава. Застана пред Пол Медвиг и каза:

— Аз ти причиних много нещастия, Пол. Аз...

Лицето му бе преbledняло като нейното. Но изведнъж в него нахлу кръв.

— Недей, Джанет — произнесе той прегракнало. — Каквото и да си направила... — Останалото измънка така, че нищо не се разбра.

Тя трепна и отстъпи назад уплашено.

— Джанет заминава с мен — обади се Нед Бомонт.

Медвиг зяпна. Той гледаше тъпо Нед Бомонт и кръвта пак се отдръпна от лицето му. Когато лицето му стана съвсем безкръвно, той смънка нещо, от което можа да се разбере само думата „щастие“, обърна се тронаво кръгом, отиде до вратата, отвори я и излезе, без да я затвори.

Джанет Хенри погледна Нед Бомонт. Той беше приковал очи във вратата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.